

รัฐสภาสาร

ในเล่ม

(ของการปกครองสหรัฐอเมริกา)

ราชการ

ฉบับที่

ของมตรัฐและการปกครองท้องถิ่น

กรม

ก :- รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา

๑

๑๕

๒๖

๕๕

๖๒

๖๕

๒๕ ฉบับที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๑๙

LIRT

วัตถุประสงค์

- เพื่อเผยแพร่ระบอบประชาธิปไตย
- เพื่อเสนอข่าวสารวิชาการในวงงานรัฐสภา และอื่น ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ

พันเอก สงวน คำวงษา ร้อยตรี ปณิธาน เลิศฤทธิ	เป็นผู้ดำเนินการ เป็นรองผู้ดำเนินการ	<ul style="list-style-type: none"> ● กำหนดออก เดือนละหนึ่งฉบับ ● อัตราค่าบำรุง ▶ ๒๕๐ บาท ▶ ๕๐๐ บาท
นายบุรีรักษ์ นามวัฒน์ นายประยูร สตาเชตร	เป็นบรรณาธิการ เป็นผู้ช่วยบรรณาธิการ	
นายอาสา ทรัพย์อนันต์ นางสาวบังอร อิมโอชา นายภราดา บุรณศิริ นางพรรัตน์ หมุ่มพยัคฆ์ นางสาวกอบกุล ศรานนท์	ประจำกองบรรณาธิการ ประจำกองบรรณาธิการ ประจำกองบรรณาธิการ ประจำกองบรรณาธิการ เป็นผู้จัดการและ สมุหบัญชี	<ul style="list-style-type: none"> ● การเงินและการขอรับ ▶ ส่งเงินล่วงหน้า ในนามผู้จัดทำ ▶ สำนักงาน โดยเช็คไปรษณีย์ ▶ ธนาณัติ ส่งจ่าย ณ ▶ ไปรษณีย์ คุสิต ● ส่งเรื่องลงรัฐสภา ▶ ส่งให้บรรณาธิการหรือ ▶ ผู้ช่วยบรรณาธิการ ▶ ที่สำนักงาน
นายถวิล วิเชียรชุม	หัวหน้ากองบรรณาธิการ	

- สำนักงาน ตั้งอยู่ที่สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา พระที่นั่งอนันตสมาคม กรุงเทพมหานคร โทรศัพท์ ๒๕๒๖๑๘๑, ๒๕๒๖๑๘๑ ต่อ ๒๓๐
- สำนักงานเลขาธิการรัฐสภาเป็นเจ้าของ
- พิมพ์ที่มณฑลการพิมพ์ บางลำภู กรุงเทพมหานคร นางจรัส อ่องจวิศ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา โทร. ๒๕๒๖๖๖

LI RT

บทบรรณาธิการ

พระมหากษัตริย์กับอำนาจนิติบัญญัติ

พระมหากษัตริย์ในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราช

เมื่อพิจารณาย้อนหลังขึ้นไปจนถึงสมัยสุโขทัย วัฒนธรรมดั้งเดิมของชาติไทยในทางปกครอง พระมหากษัตริย์นับว่าเป็นพ่อเมือง เป็นผู้นำในการบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์ เป็นทั้งพ่อ ทั้งผู้ปกครองและตุลาการในยามบ้านเมืองสงบ พระมหากษัตริย์ทรงใกล้ชิดกับราษฎรดุจพ่อกับลูก จึงเรียกพระมหากษัตริย์ว่า **ขุน** หรือ **พ่อขุน**

เมื่อเจ้าไทยได้ขยายอำนาจลงมาสู่ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ได้พบกับพวกมอญแห่งราชอาณาจักรทราวดี ซึ่งมีพุทธศาสนานิกายหินยานเป็นหลักแห่งวัฒนธรรม ไทยได้รับเอาวัฒนธรรมทราวดีมาผสมผสานกับวัฒนธรรมไทยเดิม ซึ่งรวมทั้งรับเอาพุทธศาสนานิกายหินยานแบบแผนการปกครองและกฎหมายตามคัมภีร์พระธรรมศาสตร์ การปกครองแบบพ่อเมือง ถัดมาความนิยมมาเป็นพระมหากษัตริย์ทรงเป็น **ธรรมิกราช** ตามคัมภีร์พระธรรมศาสตร์ กล่าวคือ พระมหากษัตริย์จะทรงตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม ซึ่งมีแนวความคิดว่า ธรรมคืออำนาจ พระมหากษัตริย์จึงมีพระนามว่า **พญา** หรือ **พระมหาธรรมราชา**

ต่อมาเมื่อมอญเสื่อมอำนาจลง โดยขอมมามีอำนาจแทนที่และไทยได้ต่อสู้จนมีอำนาจเหนือขอมแล้ว ไทยก็รับเอาวัฒนธรรมของขอม ซึ่งนับถือลัทธิพราหมณ์ โดยเฉพาะลัทธิเทวราช ดังนั้น ความคิดของคนไทยในทางธรรมยังนับถือพุทธศาสนานิกายหินยาน แต่ในทางโลก โดยเฉพาะในทางปกครองได้รับเอาอิทธิพลของลัทธิพราหมณ์ พระมหากษัตริย์จึงเป็นพระมหากษัตริย์ตามลัทธิเทวราช คือทรงเป็นสมมุติเทพ ซึ่งต้องมีพระบรมราชาภิเษกจึงจะทรงราชย์เป็นพระมหากษัตริย์ พระนามพระมหากษัตริย์ เรียกว่า **พระรามธิบดี** แต่ในทางปฏิบัติคือ ๆ มา พระมหากษัตริย์ก็ยังรักษาลักษณะพ่อเมืองหรือเจ้าชีวิตของราษฎรไม่เปลี่ยนแปลง

มหาสมุทร เป็นเจ้าของห้วงน้ำ ฉันทิ พระมหากษัตริย์ ย่อมเป็นเจ้าของอาณา
 ประชากร ผู้คนนั้น พระมหากษัตริย์ไทย ทรงเป็นเจ้าของชีวิตและเจ้าแผ่นดิน ฉะนั้น พระองค์
 ทรงมีสิทธิเหนือชีวิตราษฎร และทรงเป็นเจ้าของแผ่นดิน ดังจะเห็นจากบทบัญญัติในกฎหมาย
 ลักษณะเบ็ดเสร็จ ซึ่งประกาศในสมัยพระเจ้าอยู่หัว เมื่อพุทธศักราช ๑๕๐๓ บัญญัติไว้ว่า
 “ที่ในแว่นแคว้นกรุงเทพพระมหานครหรืออยุธยาหรือรัตนราชธานีบุรีรัมย์ เป็นที่แห่งพระ-
 เจ้าอยู่หัว หากให้ราษฎรทั้งหลายผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินอยู่จะได้เป็นที่ราษฎรหามิได้” พระมหากษัตริย์
 จึงเป็นเจ้าของแผ่นดิน

จากนั้นมาถึงรัชกาลที่ ๔ และสืบมาถึงปัจจุบัน ลักษณะแห่งการดำรงตำแหน่ง
 ของพระมหากษัตริย์ได้เปลี่ยนแปลงไปตามอารยธรรมสากล โดยอนุโลมตามควรแก่กรณี และ
 เมื่อเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การปกครองในระบอบประชาธิปไตย พระมหากษัตริย์ทรงดำรงตำแหน่ง
 ตามที่กำหนดชัดแจ้งโดยรัฐธรรมนูญ

พระมหากษัตริย์ ในระบอบรัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญของไทยทุกฉบับได้บัญญัติ เพื่อเทอดทูนพระมหากษัตริย์ ในฐานะ
 ทรงเป็นพระประมุขของประเทศไว้ชัดแจ้งว่า “องค์พระมหากษัตริย์ดำรงอยู่ในฐานะอันเป็น
 ที่เคารพสักการะ ผู้ใดจะละเมิดมิได้” พระมหากษัตริย์จะทรงเป็นประธานในงานรัฐพิธีต่าง ๆ
 เช่น พิธีเปิดสมัยประชุมสภา ซึ่งพระมหากษัตริย์จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ เสด็จพระราช
 ดำเนินมาทรงทำพิธีด้วยพระองค์เอง หรือจะทรงโปรดเกล้า ๆ ให้รัชทายาทที่บรรลุนิติภาวะ
 แล้วมากระทำการแทนพระองค์ก็ได้ นอกจากนี้พระมหากษัตริย์ยังทรงตั้งประธานสภาและรอง
 ประธานสภาตามมติของสภาด้วยเป็นต้น

ในกรณีที่พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขของประเทศนั้น พระมหากษัตริย์จึงทรง
 เป็นผู้แทนของรัฐต่อนานาชาติ เช่น ทรงรับทูตานุทูต และทรงดำรงอยู่ในฐานะอันเป็น
 ที่มาแห่งเกียรติ โดยมีพระราชอำนาจที่จะพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์หรือที่จะทรง
 แต่งตั้งข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ และทรงดำรงตำแหน่งจอมทัพไทย

บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติไว้ว่า “พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจนิติบัญญัติทางรัฐสภา” ซึ่งหมายความว่า พระมหากษัตริย์ ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการตรากฎหมาย แต่ในทางปฏิบัติพระองค์ได้มอบอำนาจทางนิติบัญญัติให้รัฐสภาเป็นผู้ใช้อำนาจนั้น ดังจะเห็นได้ว่าร่างพระราชบัญญัติ เมื่อผ่านการพิจารณาของรัฐสภาแล้ว นายกรัฐมนตรีจะต้องนำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย เพื่อพระมหากษัตริย์ทรงลงพระปรมาภิไธย การประกาศใช้กฎหมายจึงกระทำในพระปรมาภิไธยของพระมหากษัตริย์ โดยหลักการที่ว่า “The King can not act alone” การกำหนดรัฐกิจที่สำคัญเป็นลายลักษณ์อักษร จึงต้องมีผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ กล่าวคือ การลงนามสนองพระบรมราชโองการเป็นการลงนามรับรองพระปรมาภิไธย พระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ในระบอบรัฐธรรมนูญอาจพิจารณาได้ดังนี้

พระราชอำนาจเกี่ยวกับการแต่งตั้งและถอดถอนสมาชิกสภาปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๘ มาตรา ๕๐ บัญญัติให้พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้ง และให้สมาชิกสภาปฏิรูปการปกครองแผ่นดินพ้นจากตำแหน่งก่อนครบกำหนดวาระได้

พระราชอำนาจเกี่ยวกับสภา พระมหากษัตริย์ทรงเรียกประชุมสภาตามสมัยประชุม ทรงปิดและเปิดประชุมสภา หรือทรงโปรดเกล้าฯ ให้ขยายระยะเวลาประชุมออกไปก็ได้ และเพื่อผลประโยชน์แห่งรัฐ พระมหากษัตริย์จะทรงเรียกประชุมสมัยวิสามัญได้

พระราชอำนาจในการตราพระราชบัญญัติ

พระราชอำนาจในการตราพระราชกำหนด เมื่อมีความจำเป็นรีบด่วนในอันจะรักษาความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร หรือป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ หรือเมื่อมีความจำเป็นต้องมีกฎหมายเกี่ยวกับการภาษีอากร หรือเงินตรา พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการตราพระราชกำหนดให้ใช้บังคับดังเช่นพระราชบัญญัติ

พระมหากษัตริย์ ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการตราพระราชกฤษฎีกา พระ-
ราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ตามที่กล่าวข้างต้น เป็นพระราชอำนาจที่ความสัมพันธ์
ต่อสำนึกบุญคุณ ทำให้สถาบันพระมหากษัตริย์ เป็นสถาบันควบคู่กับการปกครองใน
ระบอบประชาธิปไตยของไทยในปัจจุบันและต่อไปในอนาคตอีกด้วย

ประธานาธิบดี (The President)

ประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบอย่างกว้างขวาง ในบางกรณีถึงกับมีผู้กล่าวว่า อำนาจในการบริหารประเทศของประธานาธิบดีมีมากเกินไ้ ที่เป็นเช่นนี้อาจจะด้วยเหตุผลที่ว่า บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญได้มอบบัญญัติให้อำนาจไว้ และบุคลิกความสามารถในตัวประธานาธิบดีเองที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้มีการกล่าวถึงเช่นนั้น อย่างไรก็ตามหลังจากปี ค.ศ. ๑๙๗๐ เป็นต้นมา ประชาชนอเมริกันต่างออกเสียงกันมากในเรื่องที่เกี่ยวกับการดึงอำนาจกลับมาให้ฝ่ายรัฐสภาหรือฝ่ายนิติบัญญัติตามเจตนารมณ์แห่งการแบ่งแยกอำนาจที่แท้จริง แม้กระนั้นก็ตามดูเหมือนจะเป็นเรื่องยากเต็มที่ ทั้งนี้ ก็ด้วยเหตุผลดังได้กล่าวแล้ว ต่อไปนี้จะกล่าวให้เห็นถึงอำนาจหน้าที่และการบริหารหลัก ๆ เพื่อประกอบการพิจารณาให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

๑. อิทธิพลของประธานาธิบดีในทางนิติบัญญัติ

ถึงแม้ว่าอำนาจในการตรากฎหมายหรือนิติบัญญัติ จะเป็นอำนาจหน้าที่โดยตรงของรัฐสภา แต่รัฐธรรมนูญของประเทศก็ได้ระบุไว้เช่นกันถึงความเกี่ยวข้องต่าง ๆ อันเป็นผลให้ประธานาธิบดีมีอิทธิพลหลายประการในกระบวนการนิติบัญญัติ กล่าวคือ

ก. การส่งข่าวสารหรือข้อมูลแก่รัฐสภา ตามมาตรา ๒ แห่งรัฐธรรมนูญได้ระบุให้ประธานาธิบดีต้องส่งข่าวสารหรือข้อมูลดังต่อไปนี้คือ

— การส่งนโยบายด้านการตรากฎหมายตามลำดับความสำคัญในการประชุมร่วมกันของรัฐสภาที่ตัวประธานาธิบดีมีจุดประสงค์เพื่อให้รัฐสภาเสนอและพิจารณาออกเป็นกฎหมายเพิ่มเติม

๒

— การส่งข่าวสารข้อมูลประจำปีเกี่ยวกับการทำงานประมาณ ซึ่งจะต้องทำเป็น รายงานที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่ละเอียดถูกต้อง

— การส่งรายงานที่เป็นลายลักษณ์อักษรด้านเศรษฐกิจ ซึ่งจะต้องทำเป็นประจำ ทุกปีเช่นกัน

— ข่าวสารพิเศษ ในบางครั้งประธานาธิบดีอาจส่งข่าวสารเป็นกรณีพิเศษเกี่ยวกับ เรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นการเฉพาะ เพื่อให้รัฐสภาพิจารณาเพื่อการเสนอเข้าสู่การประชุมเพื่ออนุมัติ เป็นการเร่งด่วน

ข. อำนาจในการกำหนดสมัยประชุมวิสามัญและการขยายสมัยประชุม ภายใต้ บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญมาตรา ๒ เช่นกัน ที่ให้อำนาจแก่ประธานาธิบดีในการกำหนดสมัย ประชุมวิสามัญเป็นการพิเศษเพื่อพิจารณาเรื่องสำคัญที่ค้างหรือเรื่องใหม่เป็นการด่วน และ ยังมีอำนาจขยายสมัยประชุมนี้ออกไปอีก ด้วยในกรณีที่ไม่สามารถตกลงกันได้ในระยะเวลาแห่ง สมัยประชุมที่กำหนด

ค. อำนาจในการยับยั้ง (Veto Power) ภายใต้มาตรา ๑ ประธานาธิบดีมี อำนาจในการยับยั้ง (Veto) ร่างกฎหมายต่าง ๆ หรือมติของรัฐสภาได้ ซึ่งอาจกระทำได้ใน ๒ ทางคือ

— การยับยั้งโดยตรง (Directly Veto) ก็คือการที่ประธานาธิบดียับยั้งร่างกฎหมาย ที่ผ่านพิจารณาแล้ว โดยส่งร่างกฎหมายนั้นกลับไปยังสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณาใหม่อีกครั้ง พร้อมทั้งแสดงเหตุผลประกอบการยับยั้งไปด้วย

— การยับยั้งด้วยการประวิงเวลาหรือเรียกว่า (Pocket Veto) เป็นการยับยั้งด้วย การเก็บร่างกฎหมายที่ส่งมาจากรัฐสภานั้นไว้โดยไม่ลงนามจนสิ้นสมัยประชุม การยับยั้งเช่นนี้ จะกระทำเมื่อใกล้หมดสมัยประชุม

๒. ประธานาธิบดีในฐานะประหนึ่งหัวหน้าพรรค

ประธานาธิบดีอาจใช้อิทธิพลในสภานิติบัญญัติได้สองทางหนึ่งก็คือ การใช้อิทธิพล ประหนึ่งหัวหน้าพรรค การใช้อิทธิพลในลักษณะนี้ก็โดยการใช้อุบายและความสามารถ

LIART

แห่งตนในการโน้มน้าวให้สมาชิกรัฐสภาในสังกัดพรรคตนร่วมมือและลงคะแนนสนับสนุนในร่างพระราชบัญญัติหรือการพิจารณาเรื่องที่สำคัญ ซึ่งโดยแท้จริงแล้วตัวประธานาธิบดีไม่ใช่หัวหน้าพรรค แต่ด้วยตำแหน่งหน้าที่อันน่าเชื่อถือและผลสำเร็จมาสู่พรรค คณะกรรมการระดับชาติของพรรคย่อมจะเชื่อถือยอมตาม นอกจากนั้นอีกเหตุผลที่สำคัญก็คือ การช่วยเหลือในการเลือกตั้งครั้งต่อไป การจัดสรรเงินทุนก็คือ การกล่าวถึงในทางสนับสนุนผู้สมัครในที่สาธารณะก็คือ เป็นเรื่องที่สมาชิกรัฐสภาที่จะเข้าแข่งขันในครั้งต่อไปต้องคำนึงถึงเป็นอย่างมาก เพราะมีส่วนผลักดันไปสู่ชัยชนะของสมาชิกรัฐสภาเหล่านั้นด้วย

๓. ประธานาธิบดีในฐานะประมุขแห่งอำนาจบริหาร

รัฐธรรมนูญได้ให้อำนาจประธานาธิบดีในการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นที่ไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ซึ่งในสายงานของการบริหารประเทศนั้นประกอบด้วยผู้ช่วยเหลือร่วมงานทั้งที่เป็นข้าราชการการเมืองและข้าราชการประจำกว่าสองล้านคน ในลักษณะที่เป็นจริงนั้นประธานาธิบดีไม่ได้ใช้เวลาในด้านที่เกี่ยวกับการบริหารมากนัก แต่ในฐานะที่เป็นหัวหน้าสายการบังคับบัญชาสั่งการส่วนราชการต่าง ๆ จึงทำให้มีอำนาจมากทั้งในทางตรงและทางอ้อม

ในทางตรงก็คือ อำนาจในการแต่งตั้งหรือถอดถอนข้าราชการในตำแหน่งสำคัญ ๆ

ในทางอ้อมก็คือ ถึงแม้ว่าข้าราชการประจำจะไม่ต้องรับผิดชอบโดยตรงกับประธานาธิบดี แต่ข้าราชการประจำเหล่านั้นก็ต้องรับผิดชอบต่อผู้ที่ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งเข้าดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ

๔. ประธานาธิบดีในฐานะหัวหน้านโยบายต่างประเทศ

รัฐธรรมนูญได้ให้อำนาจขั้นพื้นฐานแก่ประธานาธิบดีในกิจกรรมระหว่างประเทศ

ดังนี้คือ

ก. อำนาจในการแต่งตั้งเอกอัครราชทูตไปประจำยังต่างประเทศ

ข. อำนาจในการลงนามในสนธิสัญญาระหว่างประเทศ โดยคำแนะนำและ

LI RT

๔

ยินยอมของรัฐสภา นอกจากนี้ยังมีอำนาจในการรับรองหรือไม่รับรองรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ในสังคมนานาชาติด้วย

ค. อำนาจในการทำข้อตกลงของฝ่ายบริหาร เป็นอำนาจที่ประธานาธิบดีจะทำความตกลงกับฝ่ายบริหารของประเทศอื่นในการกำหนดกฎหมายเป็นข้อปฏิบัติร่วมกัน ทั้งนี้จะโดยการยินยอมของรัฐสภาด้วย หรือจะโดยตัวประธานาธิบดีเองเป็นเอกเทศโดยไม่ต้องผ่านการพิจารณาของรัฐสภาก็ได้

๕. ประธานาธิบดีในฐานะผู้บัญชาการทหารสูงสุด

นอกเหนือไปจากอำนาจหน้าที่อันเกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่างประเทศแล้ว ความมั่นคงปลอดภัยของประเทศถือเป็นความรับผิดชอบอันใหญ่หลวงของประธานาธิบดี ประธานาธิบดีจึงมีอำนาจในการสั่งการในฐานะของผู้บัญชาการของสามเหล่าทัพ คือ ทหารบก ทหารเรือ และ ทหารอากาศ ถึงแม้ว่าอำนาจในการประกาศสงครามก็ดี การกำหนดกฎเกณฑ์ในกองทัพก็ดี จะต้องผ่านการพิจารณาและยินยอมจากรัฐสภา แต่ตัวประธานาธิบดีก็สามารถที่จะใช้อิทธิพลยับยั้งกับสมาชิกรัฐสภาได้ด้วยความสามารถในการตัดสินใจของตนเองซึ่งส่วนใหญ่แล้วรัฐสภาจะยินยอมตาม เช่น การออกคำสั่งเคลื่อนย้ายกำลังหรือโจมตีในอาณาบริเวณที่อยู่ในสภาวะคับขัน ต้องสั่งการโดยฉับพลันซึ่งรัฐสภาไม่มีทางเลือกเป็นอันอื่นนอกจากจะต้องประกาศสงคราม นอกจากนี้ประธานาธิบดียังมีอำนาจกว้างขวางและเด็ดขาดในภาวะสงครามอีกด้วย

๖. ประธานาธิบดีในฐานะประมุขของประเทศ

การที่ประธานาธิบดีเป็นประมุขของประเทศ ก็เท่ากับประธานาธิบดีจะปฏิบัติหน้าที่เพื่อประเทศชาติอันเป็นส่วนรวม มิใช่เพื่อกลุ่มผลประโยชน์หรือพรรคที่ตนสังกัดเป็นหลักใหญ่ ในฐานะแห่งการเป็นประมุขจะต้องมีอำนาจหน้าที่สำคัญที่จะต้องปฏิบัติ ดังนคือ

ก. การเป็นประธานในรัฐพิธีหรือการเป็นตัวแทนของประเทศซึ่งเป็นเครื่องแสดงถึงบุคลลิกภาพของรัฐบาล และเอกลักษณ์แห่งชาติรวมทั้งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของชนในชาติ

ข. อำนาจในการรอกษ์โทษ ซึ่งหมายถึงอำนาจในการให้บุคคลได้รับการยกเว้นจากผลบังคับของกฎหมายต่อการก่ออาชญากรรม ซึ่งมี ๒ ประเภทคือ

- การรอกษ์โทษเด็ดขาด หมายถึงการรอดพ้นจากการถูกลงโทษตามคำพิพากษามหาศาลโดยสิ้นเชิง
- การรอกษ์โทษโดยมีเงื่อนไข หมายถึงการรอกษ์โทษภายใต้เงื่อนไขบางประการ ที่ผู้ได้รับการรอกษ์โทษจะต้องปฏิบัติหรืองดปฏิบัติ

๗. สถาบันประธานาธิบดี

ก. คณะรัฐมนตรี ประกอบด้วยรัฐมนตรีกระทรวงต่าง ๆ ที่ได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดี ซึ่งถึงแม้ว่าจะต้องได้รับการพิจารณาและการรับรองจากรัฐสภา แต่การแต่งตั้งตำแหน่งระดับสูงเช่นรัฐมนตรี เช่นนี้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่รัฐสภาจะรับรองทุกครั้ง สำหรับบทบาทของคณะรัฐมนตรีก็คือการเป็นคณะที่ปรึกษาแก่ประธานาธิบดี อำนาจหน้าที่ต่าง ๆ มักจะเป็นไปตามนโยบายหรือเจตจำนงของประธานาธิบดี อย่างไรก็ตามในบางสมัย เช่นสมัยประธานาธิบดีลียงคอลลิน แฟลวงกลิน คี. รูสเวลท์ และไอเซนฮาวร์ ประธานาธิบดีเหล่านี้จะไม่ค่อยเข้าร่วมประชุมกับคณะรัฐมนตรีมากนัก ทั้งนี้มุ่งหวังที่จะให้ความเป็นอิสระในการปฏิบัติหน้าที่ในบางเรื่องนั่นเอง แต่เดิมนั้นการแต่งตั้งรัฐมนตรีต่าง ๆ มักจะคำนึงถึงเหตุผลทางการเมืองโดยการกระจายตำแหน่งให้กับบุคคลในพรรคในลักษณะที่กระจายไปตามภูมิภาคต่าง ๆ แต่ในระยะหลังจะแต่งตั้งตามความเหมาะสมและเหตุผลในการบริหารประเทศตามนโยบายมากยิ่งขึ้น เช่นในสมัยประธานาธิบดี ลินคอล์น บี. จอห์นสัน ซึ่งแต่งตั้งรัฐมนตรีซึ่งมาจากในท้องถิ่นเดียวกันถึง ๓ คน ก็จากนิวเจอร์ซีย์

ข. สำนักประธานาธิบดี สำนักงานแห่งนี้จะมีหน่วยงานต่าง ๆ มากมาย ซึ่งจะปฏิบัติหน้าที่ในการช่วยเหลือประธานาธิบดีในด้านต่าง ๆ ทั้งในด้านกาหนดนโยบาย การประสานงาน อำนาจการดำเนินการบริหารงานตลอดจนกำหนดกลวิธีดำเนินการต่าง ๆ โดยแยกเป็นหน่วยงานดังต่อไปนี้คือ

๖

๑. คณะที่ปรึกษาทำเนียบประธานาธิบดี (ทำเนียบขาว) เป็นหน่วยงานที่ใกล้ชิดกับประธานาธิบดีที่สุด ประกอบไปด้วยที่ปรึกษาประจำตัวประธานาธิบดี ที่ปรึกษากิจการพิเศษ และคณะผู้ช่วยซึ่งมีความเชี่ยวชาญในสาขาต่าง ๆ

๒. สำนักงบประมาณ เดิมขึ้นกับกระทรวงคลัง เพิ่งมาขึ้นกับสำนักประธานาธิบดีเมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๕ สำนักงบประมาณจะให้คำปรึกษาด้านงบประมาณกับประธานาธิบดี เพื่อช่วยในการกำหนดงบประมาณประจำปี ตลอดจนเสนอแนะข้อโต้แย้งที่จะพึงมีได้ในรัฐสภา

๓. สภาที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจ เป็นหน่วยงานเล็ก ๆ ที่ประธานาธิบดีแต่งตั้งขึ้น เพื่อช่วยเหลือและแนะนำในด้านนโยบายเศรษฐกิจ และช่วยในการเตรียมเพื่อทำรายงานเศรษฐกิจประจำปีของชาติ

๔. สภาความมั่นคงแห่งชาติ เป็นหน่วยงานเพื่อช่วยในการให้คำปรึกษาและวางนโยบาย ประกอบด้วยผู้ที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงแห่งชาติ ได้แก่ประธานาธิบดี รองประธานาธิบดี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ และผู้อำนวยการสำนักงานวางแผนด้านภาวะฉุกเฉิน นอกจากนี้ประธานาธิบดีอาจแต่งตั้งบุคคลอื่นเข้าร่วมด้วยเป็นการเพิ่มเติม เช่น เสนาธิการกองทัพแห่งชาติ ประธานคณะกรรมการพลังงานปรมาณู และอื่น ๆ

๕. สำนักงานวางแผนด้านภาวะฉุกเฉิน มีหน้าที่ให้คำปรึกษาและแนะนำประธานาธิบดีในการวางแผน และประสานงานในนโยบายอันเกี่ยวข้องกับสภาวะฉุกเฉิน

๖. สำนักงานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นหน่วยงานที่ช่วยให้คำปรึกษาแก่ประธานาธิบดีในด้านประโยชน์และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ อันจะมีผลต่อทั้งความมั่นคงภายในและภายนอกประเทศ

๗. สภาการบินและอวกาศ เป็นหน่วยงานที่ปรึกษาด้านความก้าวหน้าทางการบินกว่าด้านอวกาศที่เพิ่มเติมมาในระยะหลัง

๘. รองประธานาธิบดี

รัฐธรรมนูญไม่ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของรองประธานาธิบดีไว้อย่างแน่ชัด ยกเว้นการเป็นประธานวุฒิสภาโดยตำแหน่งและการเข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีแทนประธานาธิบดี ในกรณีที่ประธานาธิบดีเสียชีวิต ลาออก หรือไร้สมรรถภาพก่อนสิ้นสุดวาระแห่งการดำรงตำแหน่ง โดยทั่วไปหลังจากการให้สัตยาบันเพื่อการเข้าดำรงตำแหน่งแล้วแทบจะไม่ค่อยได้มีผลงานออกสู่สาธารณชนมากนัก

อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัตินี้รองประธานาธิบดี มีบทบาทสำคัญอยู่ไม่น้อยในด้าน การเป็นสื่อกลางเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติให้กระชับ เกิดความร่วมมือกันมากขึ้น ในปัจจุบันแนวความคิดในเบื้องต้นเกี่ยวกับตัวรองประธานาธิบดี ดูเหมือนจะไม่มีอีกแล้ว ทั้งนี้เพราะการระดมความคิดของประธานาธิบดีมีมากเป็นทั่วทุก และนั่นก็หมายความว่ารองประธานาธิบดีจะต้องรับงานมาปฏิบัติมากขึ้น เป็นการช่วยแบ่งเบาภาระของประธานาธิบดี แนวโน้มเช่นนี้กำลังปรากฏให้เห็นชัดเจนตั้งแต่สมัยของประธานาธิบดีไอเซนฮาว เป็นต้นมา

๙. การเข้าดำรงตำแหน่งแทนประธานาธิบดี

ในกรณีที่ตำแหน่งประธานาธิบดีว่างลงจะด้วยเหตุใดก็ตาม รัฐธรรมนูญกำหนดว่า รองประธานาธิบดีจะต้องเข้าดำรงตำแหน่งแทน นอกจากนี้ยังได้ให้อำนาจแก่รัฐสภาในการ กำหนดกฎเกณฑ์ในการเข้าดำรงตำแหน่งในกรณีที่ทั้งตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีว่างลงด้วย นับตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๗ เป็นต้นมา การเข้าสืบทอดหรือเข้าดำรงตำแหน่งแทน จะเรียงลำดับบุคคลในตำแหน่งดังต่อไปนี้คือ ประธานาธิบดี รองประธานาธิบดี ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภาสำรอง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสื่อสารและไปรษณีย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ รัฐสภาได้ออกบทแก้ไขเพิ่มเติมให้อำนาจแก่ประธานาธิบดีในการแต่งตั้งรองประธานาธิบดีได้ในกรณีที่ตำแหน่งรองประธานาธิบดีเกิดว่างลงและจะต้องได้รับคัดเลือกส่วนใหญ่รับรองจากรัฐสภา นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติเพิ่มเติมให้รองประธานาธิบดีเข้าปฏิบัติหน้าที่เสมือนประธานาธิบดีในกรณีที่ประธานาธิบดีไม่อยู่ในฐานะที่สามารถจะปฏิบัติหน้าที่ได้เป็นการชั่วคราว จนกว่าประธานาธิบดีจะสามารถเข้าปฏิบัติหน้าที่ได้ดังเดิม

ปัญหาอำนาจของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา

เนื่องจากขอบข่ายของอำนาจฝ่ายบริหารได้ขยายวงกว้างจนทุกที่จนรวมไปถึงการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจทุกชนิด ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับคามอยู่รอดของการพัฒนาเศรษฐกิจภายในสหรัฐอเมริกาและการพัฒนาเศรษฐกิจของโลก จึงเกิดปัญหาว่าประธานาธิบดีมีอำนาจเพียงพอหรือไม่ในการแก้ไขปัญหาด้านด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ และยิ่งกว่านั้นปัญหาสำคัญคือว่า ประธานาธิบดีมีอำนาจต่อรองเพียงพอหรือไม่ในการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับปัญหาการร้องระหว่างประเทศ ซึ่งมีคนบางกลุ่มมีความเห็นว่า ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกามีอุปสรรคมากขึ้นไปในการแก้ไขปัญหาดัง ๆ แต่คนอีกกลุ่มหนึ่งก็เตือนว่า การมีอำนาจมากขึ้นไปเองประธานาธิบดีจะนำไปสู่ระบอบเผด็จการ

แนวความคิดเกี่ยวกับอำนาจของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา

มีแนวความคิดเกี่ยวกับอำนาจของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ออกเป็นสองฝ่าย
๑) ฝ่ายสนับสนุนประธานาธิบดี และฝ่ายจำกัดอำนาจประธานาธิบดี

๑. ฝ่ายสนับสนุนอำนาจประธานาธิบดี แนวความคิดสนับสนุนประธานาธิบดีมีอำนาจมาก โดยมีผู้นำแนวความคิดนี้ เช่น ประธานาธิบดีแอนดรู แจกสัน ประธานาธิบดีบราวน์ ลินคอล์น ประธานาธิบดีวูดโร วิลสัน ประธานาธิบดีแฟรงกลิน ดี. รูสเวลท์ และประธานาธิบดี ที่ไอคอร์ รูสเวลท์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประธานาธิบดี ที่ไอคอร์ รูสเวลท์ กล่าวสนับสนุนแนวความคิดนี้ว่า เมื่อเป็นหน้าที่ของประธานาธิบดีที่จะนำประเทศชาติไปสู่

เป้าหมายหรือประโยชน์แห่งชาติ ประธานาธิบดีควรมีอิสระในการปฏิบัติการใด ๆ ก็ได้ ซึ่ง
รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาและกฎหมายของสหรัฐอเมริกามีได้บัญญัติห้ามไว้

๒. ฝ่ายจำกัดอำนาจประธานาธิบดี แนวความคิดสนับสนุนประธานาธิบดีที่
มีอำนาจจำกัด โดยมีผู้นำแนวความคิด เช่น ประธานาธิบดี ยู.เอส. แกรนท์ ประธานา-
ธิบดีวิลเลียม เอช. ทฟท์ ประธานาธิบดีวอเรน ฮาร์ดิง และประธานาธิบดีแคลวิน คูลิจด์
โดยเฉพาะอย่างยิ่งประธานาธิบดีวิลเลียม เอช. ทฟท์ ได้กล่าวแนวความคิดว่า ประธานาธิบดี
ไม่มีอำนาจที่จะปฏิบัติการใด ๆ นอกจากอำนาจที่ได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ และอำนาจอื่น ๆ
เท่าที่สมเหตุสมผลกับความเป็นจริงและความจำเป็น

ความสัมพันธ์ระหว่างประธานาธิบดีและรัฐสภา

๑. การด่วงดุลอำนาจประธานาธิบดีโดยรัฐสภา มีดังต่อไปนี้
 - ก. รัฐสภาที่มีอำนาจควบคุมเรื่องการเงินโดยการปฏิเสธที่จะให้ฝ่ายบริหารใช้จ่ายเงิน
ของประเทศตามโครงการของประธานาธิบดี
 - ข. รัฐสภาเป็นสถาบันออกกฎหมายแห่งเดียว โดยประธานาธิบดีไม่มีสิทธิเสนอ
ร่างกฎหมาย ดังนั้นรัฐสภาจึงสามารถไม่เสนอร่างกฎหมาย หรือพิจารณาไม่เห็นด้วยกับร่าง
กฎหมายที่จะสนับสนุนโครงการของประธานาธิบดี
 - ค. รัฐสภาที่มีอำนาจในการสอบสวน การปฏิบัติงานของฝ่ายบริหาร แม้การสอบ
สวนการปฏิบัติงานของฝ่ายบริหารไม่สามารถทำให้การปฏิบัติงานของฝ่ายบริหารยุติลง แต่ก็
สามารถทำให้การปฏิบัติงานตามโครงการประธานาธิบดีชะงักชั่วคราว
 - ง. วุฒิสภามีอำนาจในการให้ความเห็นชอบแก่ผู้ที่ประธานาธิบดีแต่งตั้ง และให้
สัตยาบันเพื่อให้อนิสัญญาต่างประเทศสมบูรณ์ ถ้าวุฒิสภาไม่ร่วมมือกับประธานาธิบดีก็จะ
ทำให้โครงการของประธานาธิบดีชะงัก ทำให้อาจไม่ทันเวลา

จ. รัฐสภาสามารถทำให้ร่างกฎหมายที่ถูก ประธานาธิบดี ชัยยัง ใช้เป็นกฎหมายได้
ใช้คะแนนเสียงสองในสามของแต่ละสภา

ฉ. รัฐสภาสามารถพิจารณาได้ส่วนความผิดของประธานาธิบดี และยังทำให้
ประธานาธิบดีออกจากตำแหน่งได้ถ้ามีความผิดจริง

เหตุผลการเป็นปฏิปักษ์ของฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร

มีหลายเหตุผลที่อธิบายว่าทำไมรัฐสภาจึงเป็นปฏิปักษ์ต่อประธานาธิบดี ถึงแม้จะ
นพรกรการเมืองเดียวกันก็ตาม เหตุผลเหล่านี้คือ

๑. รัฐสภามีศูนย์รวมอำนาจอยู่หลายแห่งจนเป็นการยากที่ประธานาธิบดีจะรู้ว่าจะ
ต่อสู้กับศูนย์รวมอำนาจใด หรือจะมีความสัมพันธ์อันดีกับกลุ่มใด

๒. บัญญัติทางค่านิยมของประธานาธิบดี ซึ่งทำให้รัฐสภาเกิดความไม่เข้าใจ
ในตัวประธานาธิบดี

๓. การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ ๒๒ ได้กำหนดจำกัดระยะเวลาอยู่ในตำแหน่ง
อยู่ได้เพียง ๒ สมัย คือ ๘ ปี หรืออย่างมากก็ ๑๐ ปี ถ้าประธานาธิบดีคนนั้นเข้ารับตำแหน่ง
ระหว่างกลางสมัยของประธานาธิบดีคนก่อน การจำกัดระยะเวลาการดำรงตำแหน่งของประ-
ธาธิบดี ทำให้ประธานาธิบดีขาดอำนาจและเกียรติภูมิในการดำรงตำแหน่งสมัยที่ ๒

๔. ประธานาธิบดีและรัฐสภามีผู้สนับสนุนคนละแบบ ประธานาธิบดีได้รับเลือก
จากทั่วประเทศ แหล่งสนับสนุนประธานาธิบดีอยู่ที่เมืองใหญ่ แต่สมาชิกรัฐสภาได้
เลือกตั้งจากเขตเลือกตั้งของตนซึ่งส่วนใหญ่จะมาจากชนบท ทั้งประธานาธิบดีและรัฐสภา
พยายามสนองความต้องการของประชาชนคนละส่วนซึ่งเป็นผู้สนับสนุนเขา

ข้อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการปกครองแบบประธานาธิบดี

และการปกครองแบบรัฐสภา

การศึกษาการปกครองของสหรัฐอเมริกาจะเห็นได้ชัดเจนมากขึ้น เมื่อเปรียบเทียบ

LI RT

กับการปกครองแบบรัฐสภาของอังกฤษ เพราะว่าทั้งสองประเทศมีบ้จจัยทางการเมืองคล้ายคลึงกัน เช่นปกครองในระบอบประชาธิปไตยแบบตะวันตก มีพรรคการเมืองใหญ่ ๆ เพียงสองพรรคที่สามารถตั้งรัฐบาลได้ มีรัฐสภาที่ใช้ระบบสองสภา ก็มีสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาเหมือนกัน แต่ทั้ง ๆ ที่มีบ้จจัยการเมืองคล้ายคลึงกัน การปกครองในรูปประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาและการปกครองในรูปรัฐสภาของประเทศอังกฤษยังมีข้อแตกต่าง กล่าวคือ

๑. ในสหรัฐอเมริกา ประชาชนเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยผ่านคณะผู้เลือกตั้งอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๔ ปี และเลือกตั้งสภาผู้แทนราษฎรโดยตรง ให้อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๒ ปี และเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาให้อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๖ ปี โดยมีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาหนึ่งในสามทุก ๆ สองปี เมื่อได้รับการเลือกตั้งมาแล้วทั้งประธานาธิบดีและสภาทั้งสองต่างเป็นอิสระต่อกัน ถอดถอนกันไม่ได้ คือประธานาธิบดีไม่สามารถยุบสภาฯได้ และสภาฯก็ไม่สามารถลงมติไม่ไว้วางใจประธานาธิบดีให้ออกจากตำแหน่งได้เช่นกัน เพราะถ้าทั้งสองฝ่ายต่างได้รับเลือกตั้งมาจากประชาชน

สำหรับในประเทศอังกฤษ ประชาชนไม่ได้เลือกนายกรัฐมนตรีโดยตรง แต่ประชาชนเป็นผู้เลือกตั้งสมาชิกสภาสามัญโดยตรง โดยพระมหากษัตริย์แต่งตั้งสมาชิกสภาขุนนาง สภาสามัญจะเป็นผู้เลือกคณะรัฐบาลโดยลงมติให้ความไว้วางใจแก่คณะรัฐบาล ดังนั้นในภาคปฏิบัติคณะรัฐบาลจึงมาจากพรรคการเมืองที่มีเสียงข้างมากในสภาสามัญ และหัวหน้าพรรคการเมืองที่ได้รับเสียงสนับสนุนข้างมากในสภาสามัญจะได้รับการแต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรี

๒. ประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา จะเป็นผู้ใช้อำนาจบริหารในฐานะหัวหน้ารัฐบาล และในขณะเดียวกันก็จะเป็นประมุขของรัฐในการประกอบพิธีสำคัญต่าง ๆ คณะรัฐมนตรีในสหรัฐอเมริกาเป็นคณะเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของประธานาธิบดี หรือเปรียบเสมือนเลขานุการของประธานาธิบดีเท่านั้น ไม่มีส่วนร่วมในการวางนโยบายบริหารประเทศ ประธานาธิบดีสามารถเรียกประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อเห็นสมควร แต่ความเห็นของคณะรัฐมนตรี

ไม่ผูกมัดให้ประธานาธิบดีต้องปฏิบัติตาม ถ้าประธานาธิบดี สั่งให้ ลาออก หรือหมดสมรรถภาพ รองประธานาธิบดีจะเข้าดำรงตำแหน่ง โดยปกติแล้วสมาชิกวุฒิสภาของสหรัฐจะเป็นรัฐมนตรีไม่ได้ และสหรัฐอเมริกาไม่นิยมให้สมาชิกวุฒิสภาลาออกแล้วแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรี หรือแต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภาเป็นรัฐมนตรีแล้วให้ลาออกจากสมาชิกวุฒิสภา

นายกรัฐมนตรีประเทศอังกฤษ จะเป็นผู้ใช้อำนาจบริหารในฐานะหัวหน้ารัฐบาล โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขของรัฐในการประกอบพิธีสำคัญ ๆ ต่าง ๆ นายกรัฐมนตรีซึ่งได้รับเลือกมาจากสภาสามัญเป็นผู้เลือกคณะรัฐมนตรีมาจัดตั้งเป็นคณะรัฐบาล แล้วมาให้สภาสามัญลงมติไว้วางใจคณะรัฐบาลนั้น ส่วนนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีส่วนมากต้องเป็นสมาชิกของสภาสามัญ ส่วนรัฐมนตรีอื่น ๆ นั้นอาจเป็นสมาชิกสภาขุนนาง หรือบุคคลภายนอกก็ได้

๓. ในสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดีหรือรัฐมนตรีจะเข้าร่วมประชุมกับสภาใดสภาหนึ่ง หรือประชุมร่วมกันไม่ได้ และในขณะเดียวกัน สมาชิกวุฒิสภาก็ไม่สามารถตั้งกระทู้ถามประธานาธิบดีหรือรัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภามีสิทธิเสนอร่างกฎหมาย ส่วนประธานาธิบดีและรัฐมนตรีไม่มีสิทธิเสนอร่างกฎหมาย และการพิจารณา ร่างกฎหมายจะต้องผ่านการพิจารณาของทั้งสองสภา จึงจะประกาศใช้เป็นกฎหมาย แต่ในทางปฏิบัติวุฒิสภามีอำนาจมากกว่าสภาผู้แทนราษฎรในการพิจารณาร่างกฎหมาย เพราะที่วุฒิสภามีสิทธิอภิปรายได้นานเพื่อประวิงเวลาให้ร่างกฎหมายนั้นตกไปเมื่อหมดสมัยประชุม และกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของทั้งสองสภาและประกาศใช้เป็นกฎหมายแล้วนั้น อาจจะถูกศาลสูงของสหรัฐอเมริกาพิพากษาว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญแล้วประกาศให้กฎหมายฉบับนั้นเป็นโมฆะ

สำหรับในประเทศอังกฤษ คณะรัฐมนตรีต้องไปร่วมประชุมทุกครั้งที่มีการประชุมสภาสามัญ และสมาชิกสภาสามารถตั้งกระทู้ถามนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีคนใดก็ได้ ผู้มีสิทธิเสนอร่างกฎหมาย คือสมาชิกสภาสามัญ สมาชิกสภาขุนนางและคณะรัฐมนตรี แต่ในทางปฏิบัติร่างกฎหมายมากกว่า ๘๐ เปอร์เซ็นต์ เสนอโดยคณะรัฐมนตรี ร่างกฎหมายจะต้องผ่านการพิจารณาของทั้งสองสภา จึงจะประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ แต่ในทางปฏิบัติ สภา

สามัญจะมีอำนาจมากกว่าสภาขุนนางในการพิจารณาร่างกฎหมาย และร่างกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของทั้งสองสภา และมีการประกาศใช้เป็นกฎหมายแล้ว ย่อมไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ไม่มีองค์การตุลาการใดมาพิจารณาตัดสินว่ากฎหมายใดที่ผ่านรัฐสภานั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญ

๔. ในสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดีและคณะรัฐมนตรีอาจสังกัดพรรคหนึ่ง และเสี่ยงข้างมากในรัฐสภาอาจเป็นของอีกพรรคหนึ่งก็ได้ เช่นประธานาธิบดีเป็นสมาชิกพรรครีพับลิกัน แต่พรรคเดโมแครตคุมเสี่ยงข้างมากในรัฐสภา เพราะต่างฝ่ายต่างถดถอยกันไม่ได้ ถึงแม้พรรคตรงกันข้ามกับพรรคของประธานาธิบดีจะมีเสี่ยงข้างมากในรัฐสภา ประธานาธิบดีก็ยังสามารถบริหารประเทศได้ คณะรัฐมนตรีนั้น ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งจึงต้องรับผิดชอบต่อประธานาธิบดี แต่ก่อนที่จะแต่งตั้งคณะรัฐมนตรี ประธานาธิบดีต้องขอความเห็นชอบจากวุฒิสภาเสียก่อน แต่เมื่อให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งรัฐมนตรีผู้ใดแล้ว วุฒิสภาไม่มีอำนาจถอดถอนรัฐมนตรีผู้นั้น

สำหรับในประเทศอังกฤษ นายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี จะต้องสังกัดพรรคเดียวกันกับพรรคการเมืองที่คุมเสี่ยงข้างมากในสภาสามัญ เพราะถ้ารัฐบาลเป็นกนละพรรคกับเสี่ยงข้างมากในสภาสามัญ สภาสามัญก็สามารถลงมติไม่ไว้วางใจคณะรัฐมนตรี หรือนายกรัฐมนตรีก็สามารถยุบสภาได้ เพราะคณะรัฐมนตรีต้องรับผิดชอบต่อสภาสามัญ ซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพลในการคัดเลือกและให้ลงมติให้ความไว้วางใจแก่คณะรัฐมนตรีทั้งชุด ถ้าสมาชิกสภาสามัญไม่เห็นด้วยกับคณะรัฐมนตรี ก็มีสิทธิตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีและเบียดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจคณะรัฐมนตรี คณะรัฐบาลก็ต้องลาออกทั้งคณะถ้าผลการลงคะแนนเสียงปรากฏว่า มีสมาชิกสภาสามัญเกินกึ่งหนึ่งลงมติไม่ไว้วางใจรัฐบาล

รัฐสภา (Congress)

รัฐสภาของสหรัฐอเมริกาหรือสภากองเกรส เป็นระบบสองสภา คือมีสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา สภาผู้แทนราษฎรจะมีสมาชิกซึ่งได้รับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนไทยคำนึงถึงจำนวนพลเมืองเป็นหลัก แต่วุฒิสภานั้นมีสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งจากประชาชน โดยคำนึงถึงความเท่าเทียมกันของแต่ละมลรัฐให้มีตัวแทนในวุฒิสภามลรัฐละ ๒ คน เหตุผลสำคัญในการที่รัฐสภามีสองสภาก็ถือเป็นผลของการร่างรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาในปี ๑๗๘๗ ซึ่งช่วยแก้ปัญหาคำพิพาทที่มีตัวแทนในรัฐสภาเพื่อสนองความต้องการของมลรัฐใหญ่และมลรัฐเล็ก ๆ กล่าวคือ มลรัฐใหญ่ ๆ มีความต้องการให้รัฐสภามีตัวแทนแต่ละมลรัฐ โดยคำนึงถึงจำนวนประชากรแต่ละมลรัฐ แต่มลรัฐเล็ก ๆ มีความต้องการให้แต่ละมลรัฐมีตัวแทนในรัฐสภาเท่าเทียมกันโดยไม่คำนึงถึงขนาดและจำนวนพลเมืองของแต่ละมลรัฐ การตกลงจึงมีผลทำให้รัฐสภามีสมาชิกสองประเภท ประเภทที่หนึ่งให้มลรัฐมีตัวแทนเท่าเทียมกัน และอีกประเภทหนึ่งให้มลรัฐมีตัวแทนตามจำนวนประชากร

คุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มาตรา ๑ วรรคสองของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดคุณสมบัติผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรว่าต้อง

๑. มีอายุ ๒๕ ปี บริบูรณ์ ขึ้นไป
๒. มีสัญชาติอเมริกันอย่างน้อย ๗ ปี ติดต่อกันจนถึงวันเลือกตั้ง
๓. มีภูมิลำเนาอยู่ในมลรัฐที่ตนสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทน

ที่สมัคร

นอกจากที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาแล้ว เป็นธรรมเนียมที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งจะต้องมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตการเลือกตั้งซึ่งตนสมัครเข้ารับเลือกตั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๒ ปี

คุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภา มาตรา ๑ วรรคสาม รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาว่าต้อง

๑. มีอายุ ๓๐ ปี บริบูรณ์ขึ้นไป
 ๒. มีสัญชาติอเมริกันอย่างน้อย ๙ ปี คติต่อกันจนถึงวันเลือกตั้ง
 ๓. มีภูมิลำเนาอยู่ในมลรัฐที่ตนสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภา
- สมาชิกวุฒิสภาจะอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๖ ปี โดยจะมีการเลือกตั้งหนึ่งในสามของสมาชิกวุฒิสภาทุก ๆ สองปี

ผู้นำในสภาผู้แทนราษฎร

๑. ประธานสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะเลือกตั้งสมาชิก หรือ บุคคลภายนอกเป็นประธานสภาผู้แทนราษฎร (รัฐธรรมนูญไม่ได้กำหนดไว้) แต่โดยปกติ ประธานสภาผู้แทนราษฎรจะมาจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยมาจากพรรคการเมืองที่มีเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรเสมอ ประธานสภามีอำนาจต่าง ๆ เช่นอนุญาตให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนใดอภิปรายในที่ประชุม พิจารณาว่าจะส่งร่างกฎหมายไปยังคณะกรรมการชุดใด แต่งตั้งคณะกรรมการวิสามัญ ฯลฯ

๒. ผู้นำพรรคเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎร ผู้นำพรรคเสียงข้างมากนี้จะได้รับเลือกโดยการประชุมพรรคเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎร ผู้นำพรรคเสียงข้างมากมีอำนาจหน้าที่คอยติดตามดูแลว่าโครงการทางก้านนิติบัญญัติของพรรคตน ได้ดำเนินไปก็ด้วยดีหรือไม่ถ้าหากมีอุปสรรคก็ต้องแก้ไข

๓. ผู้นำพรรคฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร ผู้นำพรรคฝ่ายค้านนี้จะได้รับเลือกโดยการประชุมพรรคที่มีเสียงข้างน้อยในสภาผู้แทนราษฎร ผู้นำพรรคฝ่ายค้านมีหน้าที่ตรวจสอบความบกพร่องของโครงการก้านนิติบัญญัติของพรรคเสียงข้างมาก และโจมตีข้อบกพร่องเหล่านั้น

๔. วิปส์ (Whips) เป็นผู้ช่วยผู้นำพรรคการเมืองในสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งแต่ละ

พรรคจะเลือกของตนในที่ประชุมของพรรค ให้มีหน้าที่สอดคล้องกันแล้วสมาชิกพรรคลงคะแนนเสียงตามนโยบายของพรรคหรือไม่ และกระตุ้นเตือนให้สมาชิกปฏิบัติตามมติของพรรค

๕. คณะกรรมการพิจารณาเลือกคณะกรรมการ (The Committee on Committees) แต่ละพรรคจะมีคณะกรรมการซึ่งได้รับเลือกตั้งจากการประชุมพรรคของตนให้พิจารณาเลือกสมาชิกในพรรคเป็นคณะกรรมการสามัญคณะต่าง ๆ

ผู้นำในวุฒิสภา

๑. รองประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา รองประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาจะเป็นประธานวุฒิสภาโดยตำแหน่ง ในทางปฏิบัติรองประธานาธิบดีจะไม่สู้อำนาจในวุฒิสภาเท่าใดนัก เพราะตนมิได้เป็นสมาชิกของวุฒิสภา แต่มีสิทธิทัศนคติของที่ประชุมในกรณีที่จะแนบในที่ประชุมเท่านั้น

๒. ประธานวุฒิสภาสำรอง (The President Pro Tempore) ประธานวุฒิสภาสำรองได้รับเลือกตั้งจากสมาชิกวุฒิสภา เพื่อปฏิบัติหน้าที่เป็นประธานวุฒิสภาในกรณีที่รองประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาไม่มาประชุม ประธานวุฒิสภาสำรองนี้ต้องเป็นสมาชิกวุฒิสภา และโดยปกติจะมาจากพรรคการเมืองที่มีเสียงข้างมากในวุฒิสภา

๓. ผู้นำพรรคเสียงข้างมากในวุฒิสภา มีวิธีการเลือกและมีหน้าที่เหมือนผู้นำพรรคเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎร

๔. ผู้นำพรรคฝ่ายค้านในวุฒิสภา มีวิธีการเลือกและมีหน้าที่เหมือนผู้นำพรรคฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร

๕. วิปส์ (Whips) มีวิธีการเลือกและมีหน้าที่เหมือน วิปส์ ในสภาผู้แทนราษฎร

ระบบคณะกรรมการ (Committee System)

การปฏิบัติงานส่วนใหญ่ของรัฐสภาต้องอาศัยระบบคณะกรรมการ ซึ่งแต่ละคณะจะเป็นผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขา คณะกรรมการเหล่านี้จะเป็นตัวจักรสำคัญในการพิจารณาร่างกฎหมายที่เสนอเข้าสู่รัฐสภา ระบบคณะกรรมการเป็นการจัดสรรสัดส่วนจำนวนสมาชิกในสภา

ผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาให้ดำรงตำแหน่งกรรมการชุดต่าง ๆ โดยคำนึงถึงอัตราส่วนของจำนวนสมาชิกทั้งหมดในสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ในขั้นแรก พรรคการเมืองจะดำเนินการจัดเตรียมรายชื่อสมาชิกในพรรคตนให้เข้าอยู่ในคณะกรรมการต่าง ๆ แล้วจึงเสนอให้แต่ละสภารับรอง โดยปกติคณะกรรมการสามัญของวุฒิสภามี ๑๗ คณะ และคณะกรรมการของสภาผู้แทนราษฎรมี ๒๒ คณะ คือ

คณะกรรมการสามัญของวุฒิสภา

๑. คณะกรรมการฝ่ายการบินและอวกาศ
๒. คณะกรรมการฝ่ายการเกษตรและการป่าไม้
๓. คณะกรรมการฝ่ายจัดสรรงบประมาณ
๔. คณะกรรมการฝ่ายกิจการทหาร
๕. คณะกรรมการฝ่ายการธนาคารและเงินตรา
๖. คณะกรรมการฝ่ายคิสตริค ออฟ โกลด์มเบีย
๗. คณะกรรมการฝ่ายการคลัง
๘. คณะกรรมการฝ่ายวิเทศสัมพันธ์
๙. คณะกรรมการฝ่ายปฏิบัติการของรัฐบาล
๑๐. คณะกรรมการฝ่ายกิจการในประเทศและหมู่เกาะ
๑๑. คณะกรรมการฝ่ายการพาณิชย์ระหว่างมลรัฐและระหว่างประเทศ
๑๒. คณะกรรมการฝ่ายกิจการตุลาการ
๑๓. คณะกรรมการฝ่ายแรงงานและประชาสงเคราะห์
๑๔. คณะกรรมการฝ่ายงานโยธา
๑๕. คณะกรรมการฝ่ายกิจการไปรษณีย์และโทรรัฐการ
๑๖. คณะกรรมการฝ่ายระเบียบและการบริหาร
๑๗. คณะกรรมการฝ่ายธุรกิจย่อย (เลือกสรร)

คณะกรรมการสามัญของสภาผู้แทนราษฎร

๑. คณะกรรมการฝ่ายการเกษตร
๒. คณะกรรมการฝ่ายจักรวรรบประมาณ
๓. คณะกรรมการฝ่ายกิจการทหาร
๔. คณะกรรมการฝ่ายการธนาคารและเงินตรา
๕. คณะกรรมการฝ่ายศิลปกรรม ออฟ โกลด์เมเบีย
๖. คณะกรรมการฝ่ายการศึกษาและแรงงาน
๗. คณะกรรมการฝ่ายวิเทศสัมพันธ์
๘. คณะกรรมการฝ่ายปฏิบัติการของรัฐบาล
๙. คณะกรรมการฝ่ายการวิจัยของรัฐบาล
๑๐. คณะกรรมการฝ่ายการบริหารในสภา
๑๑. คณะกรรมการฝ่ายกิจการในประเทศและหมู่เกาะ
๑๒. คณะกรรมการฝ่ายการพาณิชย์ระหว่างมลรัฐและระหว่างประเทศ
๑๓. คณะกรรมการฝ่ายตุลาการ
๑๔. คณะกรรมการฝ่ายพาณิชย์นาวีและการประมง
๑๕. คณะกรรมการฝ่ายกิจการไปรษณีย์และข้าราชการ
๑๖. คณะกรรมการฝ่ายงานโยธา
๑๗. คณะกรรมการฝ่ายระเบียบ
๑๘. คณะกรรมการฝ่ายวิทยาศาสตร์และการบิน
๑๙. คณะกรรมการฝ่ายธุรกิจย่อย (เลือกสรร)
๒๐. คณะกรรมการฝ่ายการกระทำที่ไม่เป็นอเมริกัน
๒๑. คณะกรรมการฝ่ายกิจการทหารผ่านศึก
๒๒. คณะกรรมการฝ่ายการประชุม

นอกจากคณะกรรมการสามัญทั้งที่ได้กล่าวแล้ว ยังมีคณะกรรมการอื่นๆ อีกเช่น

๑. คณะกรรมาธิการวิสามัญ เป็นคณะกรรมาธิการที่ได้รับการแต่งตั้งโดยประธานสภาของแต่ละสภา คือ ประธานสภาผู้แทนราษฎรจะแต่งตั้งคณะกรรมาธิการวิสามัญของสภาผู้แทนราษฎร และประธานวุฒิสภาก็จะแต่งตั้งคณะกรรมาธิการวิสามัญของวุฒิสภา เพื่อพิจารณาร่างกฎหมายซึ่งไม่ได้อยู่ในขอบข่ายการรับผิดชอบของคณะกรรมาธิการสามัญชุดใดเลย

๒. คณะกรรมาธิการร่วม เป็นคณะกรรมาธิการพิเศษ ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกของสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาจำนวนเท่ากันที่เลือกมา โดยประธานสภาของแต่ละสภาคณะกรรมาธิการชุดนี้จะถูกตั้งขึ้นในกรณีที่มีความรู้สึกว่าการใช้คณะกรรมาธิการวิสามัญจะไม่ได้ผลก็เท่าที่ควร

๓. คณะกรรมาธิการประชุมร่วม คณะกรรมาธิการชุดนี้ประกอบด้วยสมาชิกของสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกวุฒิสภาจำนวนเท่ากัน โดยประธานสภาของแต่ละสภาก็จะเป็นผู้เลือกเพื่อแก้ไขปัญหาในกรณีที่ร่างกฎหมายที่ผ่านสภาหนึ่งแต่ถูกแก้ไขโดยอีกสภาหนึ่ง จึงต้องตั้งคณะกรรมาธิการชุดนี้เพื่อตกลงแก้ไขร่างกฎหมายนั้นให้ทั้งสองสภายอมรับข้อความเดียวกัน

๔. คณะกรรมาธิการตรวจสอบ คณะกรรมาธิการชุดนี้เป็นคณะกรรมาธิการที่มีอำนาจมากที่สุดใสภาองเกรส เพราะว่าร่างกฎหมายที่คณะกรรมาธิการสามัญพิจารณาเสร็จเรียบร้อยแล้วจะส่งมายังคณะกรรมาธิการตรวจสอบนี้ เพื่อพิจารณากลับกรองอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะเสนอเข้าสู่ที่ประชุมของสภาใดสภาหนึ่ง คณะกรรมาธิการตรวจสอบจึงมีอำนาจพิจารณาไม่ส่งร่างกฎหมายนั้นสู่ที่ประชุม หรือบังคับให้คณะกรรมาธิการสามัญแก้ไขใหม่ก่อนที่จะส่งมาให้คณะกรรมาธิการตรวจสอบ

ประธานคณะกรรมาธิการ

โดยปกติ ประธานคณะกรรมาธิการชุดต่าง ๆ จะต้องเคยเป็นสมาชิกที่ดำรงตำแหน่งนานที่สุดในคณะกรรมาธิการชุดนั้น พรรคการเมืองที่มีเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎร หรือวุฒิสภาก็จะได้รับเสียงข้างมากในคณะกรรมาธิการชุดต่าง ๆ ด้วย เพราะการเลือกกรรมาธิการจะพิจารณาอัตราส่วนของสมาชิกพรรคการเมืองที่ได้รับเลือกตั้งเข้าไปดำรงตำแหน่งในสภา ประธาน

คณะกรรมการจึงเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองที่ได้รับเสียงส่วนมากในคณะกรรมการที่ดำรงตำแหน่งนานที่สุดในคณะกรรมการชุดนั้น

ประธานคณะกรรมการมีอิทธิพลส่วนทั่วไปในฐานะที่เคยทำงานมานานที่สุด และมีอำนาจในการเรียกประชุมสมาชิกคณะกรรมการ กำหนดระเบียบวาระการประชุม เป็นประธานในที่ประชุมกรรมการ ตั้งอนุกรรมการเพื่อช่วยเหลือคณะกรรมการ จัดบุคคลภายนอกมาช่วยงานของกรรมการ และคัดเลือกบุคคลไปเสนอร่างกฎหมายที่แก้ไขโดยคณะกรรมการ ต่อที่ประชุมใหญ่

อำนาจของรัฐสภา

๑. อำนาจในทางนิติบัญญัติ อำนาจในการออกกฎหมายเป็นอำนาจที่สำคัญที่สุดของรัฐสภาอเมริกัน อำนาจในทางนิติบัญญัติยังสามารถแบ่งได้เป็น

ก. อำนาจที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ วรรค ๘ ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติให้อำนาจแก่รัฐสภาในการออกกฎหมายในการกำหนดอัตราภาษีและจัดเก็บภาษี ยืมเงิน จัดระเบียบการค้าระหว่างรัฐ และการค้าระหว่างประเทศ อำนาจในการประกาศสงคราม และอำนาจในการจัดตั้งระบบสื่อสารและไปรษณีย์ นอกจากนี้ มาตรา ๔ วรรค ๓ ในรัฐธรรมนูญนี้สหรัฐอเมริกาได้กำหนดให้อำนาจรัฐสภาในการกำหนดกฎและข้อบังคับในที่ดินหรือทรัพย์สินของรัฐบาลกลาง

ข. อำนาจที่ไม่ได้ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ รัฐสภามีอำนาจการออกกฎหมายที่จำเป็นและเหมาะสมกับการดำเนินการในการใช้อำนาจ อำนาจที่ไม่ได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ ศาลสูงของสหรัฐอเมริกาได้พิจารณคดี แมคคัลลอคฟ้องมลรัฐแมริแลนด์ (Mc. Culloch V. Maryland) และได้ตัดสินว่า ถึงแม้รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาไม่ได้กำหนดคำว่า "ธนาคาร" ไว้ในอำนาจของรัฐสภา แต่การที่รัฐสภาตั้งธนาคารขึ้นก็ควรที่ความครอบคลุมไปถึงอำนาจแห่งความจำเป็นและเหมาะสมในการที่รัฐสภาจะดำเนินโครงการกองทุนได้

๒. อำนาจในการตรวจตราการปฏิบัติงานของฝ่ายบริหาร รัฐสภามีอำนาจในการ

ตรวจตราเพื่อสืบหาข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการเสนอร่างกฎหมาย หรือพิจารณากฎหมายที่ใช้อยู่และเพื่อคุุพคุณกรรมของเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร นอกจากนี้รัฐสภายังมีการตรวจตราการปฏิบัติงานของฝ่ายบริหารในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งจะดำเนินการโดยอนุกรรมการพิเศษ การตรวจตราครั้งแรกมีขึ้นในปี ค.ศ. ๑๗๙๓ ซึ่งเป็นกรตรวจตราการใช้จ่ายของทหาร และในปี ๑๘๕๗ มีกฎหมายบังคับให้ผู้ปฏิเสฐจะมาให้การต่อหน้าคณะกรรมการจะต้องถูกลงโทษจำคุก ๑ ปี เป็นการเพิ่มอำนาจรัฐสภาของสหรัฐอเมริกา

๓. อำนาจของวุฒิสภาในการรับรองการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของสหรัฐอเมริกา และให้สัตยาบันเพื่อให้นิติสัญญาสมบูรณ์ถูกต้อง ถึงแม้อำนาจในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่และอำนาจในการทำสนธิสัญญาจะเป็นอำนาจของฝ่ายบริหาร แต่รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา มาตรา ๒ วรรค ๒ กำหนดให้วุฒิสภารับรองการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของสหรัฐอเมริกาไปดำรงตำแหน่งในต่างประเทศ และอย่างน้อยสองในสามของที่ประชุมวุฒิสภาต้องให้สัตยาบันรับรองสนธิสัญญาที่ฝ่ายบริหารได้ทำไว้ จึงจะถือว่าสมบูรณ์ อำนาจนี้จึงทำให้ประธานคณะกรรมการต่างประเทศของวุฒิสภามีความสำคัญมาก ตัวอย่างสำคัญที่วุฒิสภาไม่ยอมรับสนธิสัญญาที่ประธานาธิบดีกระทำไว้ คือ กรณีสนธิสัญญาแวร์ซาย ซึ่งเกี่ยวกับการที่สหรัฐอเมริกากจะเป็นสมาชิกองค์การสันนิบาตชาติ

กระบวนการนิติบัญญัติ

กระบวนการนิติบัญญัติ คือวิธีการที่ร่างกฎหมายผ่านรัฐสภาจนประกาศใช้เป็นกฎหมาย กระบวนการนิติบัญญัติแบ่งออกได้เป็น ๗ ขั้นตอน คือ

๑. การเสนอร่างกฎหมาย ตามกฎหมายแล้วผู้ที่เสนอร่างกฎหมายได้คือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา แต่ในทางปฏิบัติแล้ว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภามีใช่เป็นผู้ร่างกฎหมายเอง แต่ร่างกฎหมายนั้นจะเป็นผลงานของคณะกรรมการสามัญของสภาใดสภาหนึ่ง หรือฝ่ายบริหารมอบร่างกฎหมายให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาเป็นผู้เสนอ หรือกลุ่มอิทธิพลตระเตรียมร่างกฎหมายแล้วมอบให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาเป็นผู้เสนอ การเสนอร่างกฎหมายนี้จะเสนอในสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาก่อนก็ได้

เมื่อมีสมาชิกรัฐสภาเสนอร่างกฎหมายแล้ว เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาจะให้หมายเลขแก่ร่างกฎหมายนั้นและส่งสำเนาร่างกฎหมายนั้นแจกสมาชิกรัฐสภาทุกคน

๒. ส่งร่างกฎหมายไปยังคณะกรรมการ ไม่ว่าร่างกฎหมายนั้นจะเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาก็ตาม เมื่อเสนอร่างกฎหมายแล้วโดยปกติจะต้องส่งร่างกฎหมายนั้นไปยังคณะกรรมการสามัญการเงิน หลังจากนั้นก็จะส่งร่างกฎหมายเอกชนไปยังคณะกรรมการสามัญที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคณะกรรมการจะมีผลการพิจารณาออกเป็น ๔ อย่างคือ

- ก. ขอมรับ ร่างกฎหมายนั้นทั้งฉบับตามที่เสนอมา
- ข. แก้ไขบางส่วนของร่างกฎหมายนั้น
- ค. แก้ไขใหม่ โดยการร่างกฎหมายใหม่แทนร่างกฎหมายเดิม
- ง. ไม่ยอมรับ โดยไม่เสนอต่อไป

สำหรับร่างกฎหมายสำคัญ ๆ ที่มีความจำเป็นต้องพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนนั้น คณะกรรมการอาจเชิญบุคคลต่าง ๆ ไปไต่สวนประกอบการพิจารณาเพื่อความยุติธรรมของการตัดสินใจของคณะกรรมการ ในการกระทำเช่นนี้คณะกรรมการจะได้ทราบเหตุผลจากตัวแทนของกลุ่มอิทธิพลที่สนับสนุนร่างกฎหมายนี้ และจากนักวิชาการซึ่งปฏิบัติหน้าที่ช่วยเหลือคณะกรรมการ ด้านศึกษา ค้นคว้า ข้อเท็จจริง ถ้าคณะกรรมการพิจารณาเห็นชอบด้วยกับร่างกฎหมายนั้น ก็สามารถส่งไปยังที่ประชุมใหญ่ของสภาผู้แทนราษฎร หรือวุฒิสภาเพื่อให้พิจารณาได้

๓. ส่งร่างกฎหมายไปยังสภาผู้แทนราษฎร

เมื่อร่างกฎหมายนั้นเป็นร่างกฎหมายเกี่ยวข้องกับการเงิน ก็จะถูกส่งไปยังเจ้าหน้าที่ของ Union Calendar ร่างกฎหมายนี้จะพิจารณาโดยคณะกรรมการเต็มสภาซึ่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกคนจะประชุมกันเป็นสมัยวิสามัญ ในการประชุมครั้งนี้จะเปิดโอกาสให้สมาชิกอภิปรายเพียงคนละไม่เกิน ๕ นาที ถ้าคณะกรรมการเต็มสภาเห็นชอบด้วยกับร่างกฎหมายก็จะส่งไปยังที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรซึ่งร่างกฎหมายเกี่ยวกับการเงินนี้มีสิทธิพิเศษที่จะบรรจุเข้าระเบียบวาระการประชุมได้ทันที

๒๔

ถ้าร่างกฎหมายนั้นเป็นร่างกฎหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเงิน ก็จะถูกส่งไปยังเจ้าหน้าที่ของ House Calendar ซึ่งต้องผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการตรวจสอบ ถ้าคณะกรรมการตรวจสอบเห็นชอบด้วยจึงจะบรรจุเข้าระเบียบวาระการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรได้

เมื่อร่างกฎหมายได้รับการบรรจุเข้าระเบียบวาระแล้ว สภาผู้แทนราษฎรจะพิจารณาร่างกฎหมายนั้นในวาระที่ ๑ แล้วลงมติเพียงเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในหลักการของร่างกฎหมายนั้น ถ้าสภาผู้แทนราษฎรเห็นด้วยกับร่างกฎหมายในวาระที่ ๑ ก็จะพิจารณาร่างกฎหมายในวาระที่ ๒ โดยอนุญาตให้สมาชิกสามารถแก้ไขถ้อยคำต่าง ๆ ในร่างกฎหมายและจะลงมติเป็นมาตรา ๆ ไป แล้วลงคะแนนเสียงยอมรับร่างกฎหมายที่ได้แก้ไขแล้ว ถ้าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรส่วนใหญ่เห็นด้วยกับร่างกฎหมายนี้ ประธานสภาผู้แทนราษฎรก็จะลงนามแล้วส่งไปยังวุฒิสภาต่อไป

๔. ส่งร่างกฎหมายไปยังวุฒิสภา เมื่อร่างกฎหมายส่งมายังวุฒิสภาแล้ว คณะกรรมาธิการสามัญของวุฒิสภาจะพิจารณาร่างกฎหมายนั้น ถ้าคณะกรรมการสามัญของวุฒิสภาเห็นด้วยโดยปกติจะส่งไปยังเจ้าหน้าที่ Calendar of Business การพิจารณาบรรจุเข้าระเบียบวาระการประชุมของวุฒิสภาจะบรรจุตามลำดับก่อนหลัง ยกเว้นการพิจารณาคำวันซึ่งได้รับมติให้พิจารณาคำวันโดยมติที่ประชุมวุฒิสภาโดยเอกฉันท์ การพิจารณาในวุฒิสภานี้จะไม่มีกำหนดเวลาอภิปรายและวุฒิสภามีกฎข้อบังคับที่อนุญาตให้สมาชิกวุฒิสภาขอแก้ไขร่างกฎหมายแม้แต่ในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องเลยก็ได้ ทำให้วุฒิสภามีอำนาจมากกว่าสภาผู้แทนราษฎรในการประวิงเวลาการพิจารณาร่างกฎหมาย

ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลก็จะให้คณะกรรมการที่เกี่ยวข้องพิจารณาแล้วรายงานให้ที่ประชุมของวุฒิสภาลงมติเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย

แต่ถ้าเป็นเรื่องสนธิสัญญาระหว่างประเทศ ก็จะให้คณะกรรมการต่างประเทศพิจารณาและมอบให้คณะกรรมการเต็มสภาพิจารณา แล้วจึงส่งให้ที่ประชุมวุฒิสภาลงมติก่อนรับหรือไม่ยอมรับสนธิสัญญาที่ฝ่ายบริหารได้กระทำกับต่างประเทศ

LI RT

๕. คณะกรรมาธิการประชุมร่วม ถ้าร่างกฎหมายผ่านสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ในข้อความเดียวกัน โดยไม่มีการแก้ไข ก็สามารถส่งร่างกฎหมายนั้นไปยังประธานาธิบดี แต่ในบางกรณีที่มีสภาใดสภาหนึ่งได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงถ้อยคำในร่างกฎหมาย ทำให้ร่างกฎหมายที่ผ่าน สองสภามีข้อความไม่เหมือนกัน จะต้องให้คณะกรรมาธิการประชุมร่วมพิจารณาเพื่อตกลงแก้ไขให้ ถ้อยคำเหมือนกัน เมื่อคณะกรรมาธิการประชุมร่วมพิจารณาดังกล่าวได้แล้วก็จะส่งมายังสภาผู้แทน ราษฎรและวุฒิสภาให้ลงมติเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ถ้าสภาทั้งสองเห็นด้วยก็จะส่งให้ประธานาธิบดี ต่อไป

๖. ส่งร่างกฎหมายไปยังประธานาธิบดี ถ้าร่างกฎหมายผ่านการพิจารณาของสองสภา แล้ว ก็จะส่งไปยังประธานาธิบดีเพื่อให้ลงนามประกาศใช้เป็นกฎหมาย ประธานาธิบดีมีทางเลือก ๔ ทางคือ

- ก. ยอมรับร่างกฎหมายนั้นโดยลงนามประกาศใช้เป็นกฎหมาย
- ข. ยับยั้งร่างกฎหมายนั้นโดยชี้แจงสิ่งที่ไม่เห็นด้วย แล้วส่งกลับไปยังสภา ถ้าสองใน สามของทั้งสองสภายืนยันมติเดิมก็ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ โดยประธานาธิบดีไม่ต้องลงนาม
- ค. ไม่ลงนามในร่างกฎหมายนั้นและไม่ส่งกลับคืนไปยังรัฐสภา ภายในเวลา ๑๐ วัน ถ้ารัฐสภายังอยู่ในสมัยการประชุม ร่างกฎหมายนั้นก็จะมีผลใช้บังคับเป็นกฎหมาย
- ง. ไม่ลงนามในร่างกฎหมายนั้น และไม่ส่งกลับคืนไปยังรัฐสภา และถ้ารัฐสภาหมด สมัยประชุมก่อน ๑๐ วัน ร่างกฎหมายนั้นก็เป็นอันว่าตกไป วิธีนี้เรียกกันว่า "Pocket Veto"

การปกครองมลรัฐ และการปกครองท้องถิ่น

การปกครองมลรัฐ

ความสำคัญของมลรัฐ

ภายหลังการประกาศอิสรภาพ มลรัฐต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกาต่างก็มีฐานะเป็นรัฐอิสระ มีอำนาจอธิปไตยของตนเอง ต่อมามลรัฐต่าง ๆ ร่วมมือเข้าด้วยกันเพื่อต่อสู้กับประเทศอังกฤษ ซึ่งผลจากการต่อสู้ทางประวัติศาสตร์ร่วมกันนี้ เป็นการผูกพันมลรัฐ ให้มีลักษณะของความร่วมมือเพื่อความมั่นคง ซึ่งนับว่าเป็นเครื่องมืออันสำคัญในการผูกพันรัฐบาลมลรัฐต่าง ๆ เป็นสหรัฐอเมริกา

รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา พยายามผูกพันมลรัฐต่าง ๆ เข้าร่วมกัน โดยยึดหลักการมีส่วนร่วมในอำนาจอธิปไตยของแต่ละมลรัฐเป็นพื้นฐาน รัฐบาลกลางก็เคารพการมีส่วนร่วมในอำนาจอธิปไตยของมลรัฐ โดยถือว่ารัฐบาลมลรัฐต่าง ๆ ก็มีความเท่าเทียมกันในการที่จะเข้ามาร่วมมือกันใช้อำนาจอธิปไตยของรัฐบาลกลาง และรัฐบาลกลางก็ให้ความเป็นอิสระแก่มลรัฐที่จะดำเนินการปกครองตนเอง โดยประชาชนในมลรัฐนั้น ๆ

นอกจากนี้ รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา ยังได้มีการประกันความเสมอภาคของมลรัฐในการปกครองประเทศให้แก่แต่ละมลรัฐเข้ามารับผิดชอบร่วมกัน เช่น ความเท่าเทียมกันโดยให้มลรัฐมีตัวแทนในวุฒิสภาเท่ากัน โดยไม่พิจารณาถึงเนื้อที่หรือจำนวนพลเมือง นอกจากนี้ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแม้จะมาจากรัฐใหญ่หรือรัฐเล็ก ๆ ก็ถือความเสมอภาคในการเป็นตัวแทนของรัฐต่าง ๆ ในการกำหนดส่วนประกอบของสภาเหมือนกัน

สำหรับหัวหน้าฝ่ายบริหารของประเทศ คือประธานาธิบดี นั้น ก็ได้รับเลือกตั้งมาจากประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงของมลรัฐต่าง ๆ ทั่วประเทศ ดังนั้น ประธานาธิบดี และรองประธานาธิบดี จึงมิได้เป็นตัวแทนของมลรัฐใดมลรัฐหนึ่ง โดยเฉพาะ เพราะว่าทั้งประธานาธิบดี

และรองประธานาธิบดีจะได้รับเลือกตั้งโดยทางอ้อม ผ่านคณะผู้ออกเสียงเลือกตั้ง (Electoral College) ซึ่งเป็นตัวแทนของมลรัฐต่าง ๆ ทั้งนี้ ผู้ที่ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของสหรัฐ จึงถือว่าได้รับเลือกจากตัวแทนของมลรัฐ แทนที่จะค้ำประกันว่าได้รับเสียงส่วนมากจากประชาชนทั้งประเทศ

การแก้ไขรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกานั้น ได้มีบัญญัติไว้ให้สภานิติบัญญัติของมลรัฐต่าง ๆ แก้ไขได้ มาตรา ๕ ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาได้กำหนดให้มีการริเริ่มขอแก้ไขรัฐธรรมนูญ ด้วยกัน ๒ วิธี คือ วิธีแรก ใช้คะแนน สองในสามของสภาแต่ละสภา ในสภาองเกรสหรือ วิธีที่สอง ให้สภาองเกรสเรียกให้มีการประชุมระดับชาติ ในเมื่อได้รับการร้องขอจากสภานิติบัญญัติของมลรัฐต่าง ๆ มีจำนวนไม่น้อยกว่าสองในสามของมลรัฐทั้งหมด

การให้สิทธิแก่รัฐบาลมลรัฐในการแก้ไขรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา แสดงให้เห็นว่า รัฐบาลมลรัฐก็มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่ารัฐบาลกลางของสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้ จึงควรศึกษาส่วนประกอบของรัฐบาลมลรัฐ ซึ่งประกอบด้วยสภานิติบัญญัติของมลรัฐ ฝ่ายบริหารของมลรัฐ และศาลของมลรัฐเป็นการมองรากฐานการปกครองของสหรัฐอเมริกา

สภานิติบัญญัติของมลรัฐ

สภานิติบัญญัติของมลรัฐต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกา มีลักษณะโครงสร้างเลียนแบบรัฐบาลกลางของสหรัฐอเมริกา คือเป็นระบบสองสภา ที่มีสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา จำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และจำนวนสมาชิกของวุฒิสภา ก็แตกต่างกัน แล้วแต่ว่ามลรัฐกำหนดให้มีวิธีกำหนดจำนวนสมาชิกอย่างไร แต่การจะกล่าวรวม ๆ ถึงการทำงานของสมาชิกสภานิติบัญญัติของมลรัฐ นั้น เป็นการยาก เพราะว่าสภานิติบัญญัติของมลรัฐบางมลรัฐ ก็ปฏิบัติหน้าที่อย่างแข็งขันในการกำหนดนโยบายของมลรัฐ ในขณะที่สภานิติบัญญัติของมลรัฐบางมลรัฐก็มีลักษณะอ่อนแอ คือปฏิบัติตามแนวนโยบายของผู้ว่าราชการมลรัฐที่มีอำนาจมาก หรือปฏิบัติตามการคัดสรรใจของผู้นำพรรคการเมือง หรือปฏิบัติตามคำเรียกร้องของกลุ่มผลประโยชน์ที่มีอิทธิพล สภานิติบัญญัติของมลรัฐบางมลรัฐ ก็มีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวเข้าไปเป็นสมาชิกสภา และ

ไม่มีทางเปลี่ยนพรรคการเมืองได้ ในขณะที่บางมลรัฐ สถานิติบัญญัติของมลรัฐมีการแข่งขันระหว่างพรรคการเมืองสองพรรค และมีการเปลี่ยนแปลงเสียงส่วนมากในสถานิติบัญญัติของมลรัฐ จากพรรคการเมืองหนึ่งไปสู่อีกพรรคการเมืองได้ง่าย สรุปได้ว่า สถานิติบัญญัติของมลรัฐต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกาแตกต่างกันไปมากมายจนยากที่จะอธิบายถึงความแตกต่างของแต่ละมลรัฐ

หน้าที่ของสถานิติบัญญัติของมลรัฐ ที่สำคัญก็คือ การออกกฎหมายของมลรัฐ ซึ่งนับวันจำนวนกฎหมายของมลรัฐยังมีมากขึ้นเรื่อย ๆ สถานิติบัญญัติของมลรัฐจะพิจารณาเรื่องต่าง ๆ ทั้งแต่เรื่องใหญ่ ๆ จนถึงเรื่องเล็ก ๆ ทั้งเรื่องที่มีความสำคัญต่อสังคม และเรื่องส่วนตัว

นอกจากหน้าที่ในการออกกฎหมายของมลรัฐแล้ว สถานิติบัญญัติของมลรัฐยังมีหน้าที่พิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญของมลรัฐ ให้ความเห็นชอบกับเจ้าหน้าที่ที่ผู้ว่าการมลรัฐแต่งตั้ง กำหนดเขตการเลือกตั้งภายในมลรัฐ และพิจารณาการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา แต่อำนาจหน้าที่ที่สำคัญที่สุดของสถานิติบัญญัติของมลรัฐ ก็คือ การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณของมลรัฐ เพราะการบริหารงานของมลรัฐบางมลรัฐ ที่จำเป็นต้องใช้จ่ายเงินงบประมาณของมลรัฐจะดำเนินไปไม่ได้ ถ้าสถานิติบัญญัติของมลรัฐไม่ได้ให้ความเห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติงบประมาณของมลรัฐ

ในแง่ของการเมือง อำนาจหน้าที่ของสถานิติบัญญัติของมลรัฐ ก็คือ ช่วยวางนโยบายของมลรัฐ ที่ว่า "ช่วย" วางนโยบาย ก็เพราะว่าสถานิติบัญญัติของมลรัฐ มีไชองค์กรเดียวที่ทำหน้าที่วางนโยบายของมลรัฐแต่จะร่วมดำเนินการกับผู้ว่าการมลรัฐ ศาลของมลรัฐ หน่วยงานของมลรัฐ หนังสือพิมพ์ พรรคการเมือง และเอกชนอื่น ๆ

การเลือกตั้งสมาชิกสถานิติบัญญัติของรัฐ

ในมลรัฐส่วนใหญ่ในสหรัฐอเมริกา การสมัครรับเลือกตั้งจะสมัคร ในนามของพรรคการเมือง มีรัฐเนบราสก้า และมินิโซต้า สองมลรัฐเท่านั้นที่สมาชิกสถานิติบัญญัติของมลรัฐ สมัครรับเลือกตั้ง โดยไม่สังกัดพรรคการเมือง ทั้งนี้จึงมีถึง ๓๘ มลรัฐที่สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสถานิติบัญญัติของมลรัฐ โดยสมัครในนามของพรรคการเมือง สำหรับสถานิติ-

บัญญัติของมลรัฐนี้ ส่วนใหญ่ พรรคเดโมแครต จะมีเสียงส่วนมากในสภาทั้งสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา และมีหลายครั้งที่สมาชิกฝ่ายเสียงข้างมากในสภานิติบัญญัติของมลรัฐ เป็นคนละพรรค กับผู้ว่าการมลรัฐ เช่น ผู้ว่าการมลรัฐได้รับเลือกตั้งในนามของพรรคเดโมแครตแต่เสียงส่วนมากของสภานิติบัญญัติของรัฐเป็นของพรรครีพับลิกัน หรือผู้ว่าการมลรัฐได้รับเลือกตั้งในนามของพรรครีพับลิกัน แต่เสียงส่วนมากในสภานิติบัญญัติของมลรัฐ เป็นของพรรคเดโมแครต

การกำหนดเขตเลือกตั้ง

การเลือกตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติของมลรัฐ ทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกวุฒิสภา จะเป็นแบบการแบ่งเขต คือเมื่อกำหนดได้ว่า มลรัฐนั้น จะมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้กี่คน ก็จะแบ่งเนื้อที่ของมลรัฐออกเป็นส่วน ๆ เท่ากับจำนวนผู้แทนราษฎรโดยคำนึงถึงประชากรในแต่ละเขตเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้แทนราษฎรเป็นตัวแทนของประชากรในจำนวนเท่าเทียมกัน ทั้งนี้ เมื่อมีการย้ายที่อยู่ หรือมีการขยายตัวของท้องถิ่นในมลรัฐนั้นก็จำเป็นต้องกำหนดเขตเลือกตั้งใหม่ การกำหนดเขตเลือกตั้งมีส่วนสำคัญต่อการเมืองของสหรัฐอเมริกา เพราะการกำหนดเขตเลือกตั้งจะมีผลให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งบางคน ได้เปรียบและผู้สมัครรับเลือกตั้งบางคนเสียเปรียบ มีการร้องเรียนว่าการแบ่งเขตเลือกตั้งที่เป็นอยู่ไม่ยุติธรรมอยู่เสมอ ๆ เพราะตามความเป็นจริงแล้วไม่มีใครสามารถแบ่งให้แต่ละเขตมีประชากรเท่ากัน จึงมีการร้องเรียนว่าแต่ละเขตมีจำนวนประชากรไม่เท่ากัน แต่มีตัวแทนในสภาผู้แทนราษฎรเท่ากัน สำหรับวุฒิสภานั้นก็เป็นเช่นเดียวกันกับสภาผู้แทนราษฎร คือมีการร้องเรียนว่าการแบ่งเขตเลือกตั้งยังไม่ยุติธรรม

ก่อนปี ๒๕๐๕ มีการกำหนดเขตเลือกตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติของมลรัฐอย่างไม่ยุติธรรมจริง ๆ พวกชนกลุ่มน้อยกลุ่มต่าง ๆ สามารถมีตัวแทนเป็นเสียงส่วนมากในสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา ในส่วนใหญ่ของมลรัฐทั้งหมด และผลปรากฏออกมาว่า เสียงส่วนใหญ่มาจากชนบท ทำให้ตัวแทนของชนบทก็ตกกันผลประโยชน์ของเมืองใหญ่ ๆ

ศาลของสหรัฐอเมริกาพยายามหลีกเลี่ยงการพิจารณาการกำหนดเขตเลือกตั้ง โดยอ้างว่าเป็นอำนาจหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ ไม่ใช่อำนาจหน้าที่ของฝ่ายตุลาการ จนกระทั่งศาลสูงของสหรัฐอเมริกาคัดสินคดี เบเกอร์กับคาร์ และตีความว่า "ถึงแม้อำนาจในการกำหนดเขต

เลือกตั้งเป็นอำนาจหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ แต่ศาลของสหรัฐอเมริกาสามารถพิจารณาคดีในเรื่องนี้ ผลสะท้อนของคำพิพากษาศาลสูงในคดีนี้ แพร่หลายไปทั่วสหรัฐอเมริกา และมีการปรับปรุงการกำหนดเขตเลือกตั้งให้เกิดความยุติธรรมมากขึ้น ในปี ๒๕๑๐ ทุกมลรัฐในสหรัฐอเมริกามีการปรับปรุงเขตการเลือกตั้ง จนมีข้อผิดพลาดน้อยที่สุด ให้อุบัติธรรมสมกับคำที่ว่า แต่ละคนมีคะแนนเสียงเท่ากัน

ระบบกรรมาธิการในสภานิติบัญญัติของมลรัฐ

เมื่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของมลรัฐ และสมาชิกวุฒิสภาของมลรัฐได้รับเลือกตั้งมาแล้ว การทำงานของสภานิติบัญญัติของมลรัฐมิได้อยู่เฉพาะการประชุมใหญ่เท่านั้น แต่ผู้ที่มีส่วนสำคัญในกระบวนการนิติบัญญัติ ก็คือ คณะกรรมาธิการ ระบบกรรมาธิการมีส่วนช่วยเหลือให้งานด้านนิติบัญญัติลดน้อยลงจนพอจะปฏิบัติได้ เปรียบเสมือนการแบ่งสมาชิกสภานิติบัญญัติของมลรัฐออกเป็นส่วนต่าง ๆ เพื่อปฏิบัติงานแต่ละด้านตามความชำนาญของสมาชิกสภานิติบัญญัติของมลรัฐแต่ละคน

โดยปกติ สภานิติบัญญัติของมลรัฐจะมีคณะกรรมาธิการประมาณ ๒๐-๓๐ คณะ ซึ่งคณะกรรมาธิการแต่ละคณะจะพิจารณาร่างพระราชบัญญัติในแต่ละสาขา เช่น การเงินการคลัง ถนนหลวง สวัสดิการ การศึกษา วรรณกรรม หรืออื่น ๆ แต่ความสำคัญของระบบคณะกรรมาธิการก็แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับแต่ละมลรัฐ เพราะว่า คณะกรรมาธิการจะมีอิทธิพลน้อยในการเสนอความคิดเห็นต่อสภานิติบัญญัติ ในมลรัฐที่มีพรรคการเมืองสองพรรคแข่งขันกัน และระเบียบของพรรคการเมืองดีมาก หรือ คณะกรรมาธิการจะมีอิทธิพลน้อยในมลรัฐที่มีพรรคการเมืองสองพรรคแข่งขันกัน และผู้ว่าการรัฐและเสียงส่วนใหญ่ในสภานิติบัญญัติ สังกัดพรรคเดียวกัน แต่คณะกรรมาธิการจะมีอิทธิพลมากในมลรัฐ ที่ผู้ว่าการมลรัฐและเสียงส่วนใหญ่ในสภานิติบัญญัติ สังกัดคนละพรรค หรือคณะกรรมาธิการไม่สามารถตัดสินใจโดยอิสระได้ ถ้าหากผู้ว่าการมลรัฐหรือพรรคการเมืองมีอิทธิพลต่อสภานิติบัญญัติของมลรัฐมาก หรือคณะกรรมาธิการจะมีอิทธิพลมากในรัฐที่มีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวได้เสียงส่วนมากตลอดเวลา และผู้ว่าการมลรัฐไม่มีลักษณะเป็นผู้นำที่เข้มแข็ง

กระบวนการนิติบัญญัติของมลรัฐ

กระบวนการนิติบัญญัติของมลรัฐ หมายถึง กระบวนการที่สภานิติบัญญัติของมลรัฐ พิจารณาร่างกฎหมายจนกระทั่งประกาศใช้เป็นกฎหมายของมลรัฐ กระบวนการนี้จะมีหลายขั้นตอน คือ

๑. การเสนอกฎหมายเข้าสู่สภานิติบัญญัติ ซึ่งผู้ที่เสนอกฎหมายจะเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภาก็ได้ การเสนอกฎหมายนี้จะเสนอต่อเจ้าหน้าที่ ซึ่งจะกำหนดหมายเลขประจำร่างกฎหมายนั้น แล้วส่งต่อไปยังคณะกรรมการที่รับผิดชอบ
๒. คณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายนั้น การพิจารณาในชั้นกรรมวิธีการนี้ กรรมการมีอำนาจในการเร่งหรือประวิงเวลาร่างกฎหมายนั้นให้ช้าหรือเร็วได้
๓. เมื่อคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว จะต้องรายงานผลการพิจารณาว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับร่างกฎหมายนั้น
๔. บรรจุร่างกฎหมายเข้าระเบียบวาระเพื่อให้สภานิติบัญญัติพิจารณา
๕. สภานิติบัญญัติจะพิจารณาร่างกฎหมายนั้น โดยมีการอภิปราย มีการแก้ไขด้วยคำ และมีการลงคะแนนเสียงเป็นมาตรา
๖. เมื่อสภาพิจารณาร่างกฎหมายเรียงมาตราเสร็จแล้ว ร่างกฎหมายนั้นจะเก็บไว้ ๑ วัน แล้วนำไปพิจารณาว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับร่างกฎหมายฉบับนี้ โดยไม่มีการแก้ไขด้วยคำ เมื่อสภาแรกยอมรับร่างกฎหมายนี้ ก็จะส่งไปยังอีกสภาหนึ่งต่อไป
๗. เมื่อร่างกฎหมายนั้นถูกส่งไปอีกสภาหนึ่ง ก็จะเริ่มต้นพิจารณาใหม่ ตั้งแต่ข้อ ๑ จนถึงข้อ ๖ ร่างกฎหมายที่ผ่านสภาที่สอง ต้องมีด้วยคำเหมือนร่างกฎหมายที่ผ่านสภาที่หนึ่ง จึงสามารถนำไปให้ผู้ว่าการมลรัฐพิจารณา
๘. ถ้ามีด้วยคำแตกต่างจากอีกสภาหนึ่งสภาใดสภาหนึ่งจะต้องยอมรับด้วยคำของอีกสภาหนึ่ง มิฉะนั้นก็ต้องตั้งคณะกรรมการร่วม ซึ่งคณะกรรมการร่วมนี้ แต่ละสภาจะแต่งตั้งตัวแทนของตนมาพิจารณาคงด้วยคำที่ยังแตกต่างกันอยู่

๙. เมื่อคณะกรรมการร่วมพิจารณาเสร็จแล้ว ทั้งสองสภาจะต้องลงคะแนนเสียง
ยอมรับ หรือไม่ยอมรับร่างกฎหมายที่คณะกรรมการร่วมพิจารณา

๑๐. เมื่อทั้งสองสภาเห็นด้วยกับร่างกฎหมายนั้น ก็จะส่งให้ผู้ว่าการมลรัฐพิจารณา
ถ้าผู้ว่าการมลรัฐเห็นด้วยก็ลงนามประกาศใช้เป็นกฎหมาย แต่ร่างกฎหมายนั้นก็อาจใช้เป็นกฎหมาย
ได้ ถ้าผู้ว่าการมลรัฐไม่ลงนามประกาศใช้เป็นกฎหมายในระยะเวลาที่กำหนดโดยสภานิติบัญญัติยัง
อยู่ในสมัยประชุม แต่ถ้าหมดสมัยประชุมพอดี และผู้ว่าการมลรัฐไม่ลงนามประกาศใช้เป็น
กฎหมายก็ถือว่าเป็นการยับยั้งกฎหมายวิธีหนึ่ง ถ้าผู้ว่าการมลรัฐยับยั้งกฎหมายก็จะส่งกลับไปยัง
สภานิติบัญญัติพิจารณาอีกทีหนึ่ง ในการพิจารณาร่างกฎหมายหลังจากผู้ว่าการมลรัฐยับยั้งแล้วนั้น
จำเป็นต้องมีคะแนนเสียงจาก สภานิติบัญญัติมากเป็นพิเศษในการบังคับใช้ร่างกฎหมายนั้นให้ใช้
เป็นกฎหมาย

ฝ่ายบริหารของมลรัฐ

การบริหารงานของมลรัฐ แต่ละมลรัฐมีลักษณะแตกต่างกันออกไป มลรัฐส่วนใหญ่
ในสหรัฐอเมริกาจะประกอบด้วยหน่วยงานแตกต่างกัน ในบางมลรัฐก็แบ่งแยกอำนาจหน้าที่
ของแต่ละหน่วยงานเห็นได้ชัด แต่ในบางมลรัฐก็ไม่ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของแต่ละหน่วยงาน
ให้ชัดเจน ทั้งนี้เพราะการบริหารงานของมลรัฐนั้น มิได้เริ่มตั้งวางโครงสร้างของหน่วยงาน
โดยรอบคอบตั้งแต่เริ่มต้น แต่การบริหารงานของมลรัฐ จะขึ้นอยู่กับปัญหาที่เกิดขึ้นใหม่ เมื่อมี
ปัญหาใหม่เกิดขึ้นในมลรัฐ ซึ่งมีใช้อำนาจหน้าที่ของรัฐบาลกลาง และมีใช้อำนาจหน้าที่ของ
หน่วยปกครองท้องถิ่น รัฐบาลมลรัฐก็ต้องสร้างหน่วยงานขึ้นมาใหม่ เพื่อแก้ไขปัญหานั้น
เมื่อเป็นดังนี้ การวางแผนงานหรือการกำหนดโครงสร้างการบริหารงาน จึงไม่มีลักษณะเป็นอัน
หนึ่งอันเดียวกันทั่วสหรัฐอเมริกา แต่จะแตกต่างกันไปแต่ละมลรัฐ

ฐานะของรัฐบาลมลรัฐในปัจจุบันนี้ อยู่ในลักษณะที่ไม่สู้จะมีความแน่นอนในเรื่อง
การวางนโยบาย และอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลมลรัฐ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า รัฐบาล
มลรัฐจะไม่มีมีความสำคัญในการช่วยเหลือประชาชนในมลรัฐกับปัญหาที่เผชิญหน้าอยู่ รัฐบาล
มลรัฐอาจจะมีหน่วยงานสนับสนุนงานที่หน่วยการปกครองท้องถิ่นมีโครงการอยู่ แต่ความ
ไม่แน่นอนในฐานะของรัฐบาลมลรัฐ ก็คือความไม่แน่นอนว่าเมื่อเกิดปัญหาขึ้นในมลรัฐนั้น

ใครจะเป็นผู้แก้ไขปัญหานั้น บางครั้งอาจจะเป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลกลาง หรือบางครั้งอาจจะเป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยการปกครองท้องถิ่น หรือบางครั้งการแก้ไขปัญหานั้น ๆ อาจจะเป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลมลรัฐ

ฝ่ายบริหารของมลรัฐ มีผู้ว่าการมลรัฐเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร ผู้ว่าการมลรัฐจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนในมลรัฐนั้น มีอำนาจหน้าที่บริหารราชการของมลรัฐตามแนวนโยบายของมลรัฐที่ได้วางเอาไว้ และมีหน้าที่ทางพิธีการ เป็นผู้มีฐานะสูงทางสังคม เปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของมลรัฐนั้น ๆ

นอกจากผู้ว่าการมลรัฐแล้ว ยังมีหัวหน้าหน่วยงานของรัฐบาลมลรัฐ และคณะกรรมการอื่น ๆ ซึ่งอาจจะได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน หรืออาจจะได้รับการแต่งตั้งจากผู้ว่าการมลรัฐก็ได้ แล้วแต่ที่ รัฐธรรมนูญของมลรัฐนั้น ๆ กำหนดไว้อย่างไร เช่น

- มี ๔๒ มลรัฐมีการเลือกตั้ง อธิบดีกรมอัยการ
- มี ๔๑ มลรัฐมีการเลือกตั้ง ผู้อำนวยการการคลังของรัฐ
- มี ๓๕ มลรัฐมีการเลือกตั้ง เลขานุการของรัฐ
- มี ๓๘ มลรัฐมีการเลือกตั้ง รองผู้ว่าการมลรัฐ
- มี ๒๕ มลรัฐมีการเลือกตั้ง ผู้ตรวจเงินแห่งรัฐ
- มี ๒๓ มลรัฐมีการเลือกตั้ง ผู้อำนวยการด้านการศึกษา
- มี ๑๔ มลรัฐมีการเลือกตั้ง คณะกรรมการสาธารณูปโภค
- มี ๑๒ มลรัฐมีการเลือกตั้ง คณะกรรมการการเกษตร

- ฯลฯ -

การศึกษาอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าการมลรัฐ คนใดคนหนึ่ง อาจจะทำได้โดยไม่สลับซับซ้อน แต่การศึกษาอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าการมลรัฐ ๕๐ คน เป็นการยาก เพราะแต่ละมลรัฐมีปัจจัยในการกำหนดอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าการมลรัฐแตกต่างกัน ดังนั้น การศึกษาอำนาจหน้าที่

LI RT

๓๔

ของผู้ว่าการมลรัฐใน ๕๐ มลรัฐ จึงจะพิจารณาถึงความเข้มแข็งและความอ่อนแอของผู้ว่าการมลรัฐ โดยพิจารณาจากระยะเวลาดำรงตำแหน่ง และอำนาจหน้าที่ในทางปฏิบัติเพื่อให้เกิดความสะดวกในการศึกษา ถึงอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าการมลรัฐทั้ง ๕๐ มลรัฐ เป็นส่วนรวม

อำนาจของผู้ว่าการมลรัฐ

ผู้ว่าการมลรัฐมีบทบาทเป็นหัวหน้าในการบริหารงานของรัฐบาลมลรัฐ ผู้ว่าการของมลรัฐ แต่ละมลรัฐ มีอำนาจมากน้อยแตกต่างกันไป การจะพิจารณาอำนาจของผู้ว่าการมลรัฐจำเป็นต้องพิจารณาโครงสร้างของรัฐบาลมลรัฐนั้น และพิจารณาถึงระยะเวลาอยู่ในตำแหน่งของผู้ว่าการมลรัฐ และอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าการมลรัฐนั้น ๆ

การพิจารณาอำนาจของผู้ว่าการมลรัฐ สิ่งแรกก็คือ ฐานะของผู้ว่าการมลรัฐ ว่ามีอิทธิพลเหนือผู้บริหารงานอื่น ๆ หรือไม่จึงต้องพิจารณาคูโครงสร้างของแต่ละมลรัฐว่า มีโครงสร้างของรัฐบาลมลรัฐอย่างไร ซึ่งโครงสร้างของรัฐบาลมลรัฐ แต่ละมลรัฐจะกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างหัวหน้าหน่วยงานแต่ละหน่วยกับผู้ว่าการมลรัฐ การดูโครงสร้างว่า ผู้ว่าการมลรัฐมีอำนาจแต่งตั้ง โยกย้าย ออกคำสั่ง และให้คำปรึกษาแก่หัวหน้าหน่วยงานต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด ซึ่งในปัจจุบันนี้ โครงสร้างของรัฐบาลมลรัฐ แต่ละมลรัฐ ก็แตกต่างกันออกไป จนไม่มีรูปแบบที่พอจะแยกเป็นประเภทได้

การพิจารณาอำนาจของผู้ว่าการมลรัฐอีกอย่างหนึ่งก็คือ การพิจารณาระยะเวลาอยู่ในตำแหน่งของผู้ว่าการมลรัฐ เพราะการที่ผู้ว่าการมลรัฐอยู่ในตำแหน่งนาน ย่อมมีอิทธิพลต่อหัวหน้าหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาลมลรัฐ มากกว่าผู้ว่าการมลรัฐที่อยู่ในตำแหน่งระยะสั้น

ระยะเวลาที่อยู่ในตำแหน่งของผู้ว่าการมลรัฐในปัจจุบันนี้ มีทั้งอยู่ในตำแหน่ง ๒ ปี และอยู่ในตำแหน่ง ๔ ปี ในมลรัฐที่ผู้ว่าการมลรัฐอยู่ในตำแหน่ง ๔ ปี ผู้ว่าการมลรัฐจะมีเปอร์เซ็นต์ในการได้รับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าการมลรัฐอีกครั้งหนึ่ง มากกว่ามลรัฐที่ผู้ว่าการมลรัฐอยู่ในตำแหน่ง ๒ ปี ในบางมลรัฐซึ่งการดำรงตำแหน่งของผู้ว่าการมลรัฐ ๒ ปีนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญคือ ทัศนคติของกษัตริย์อเมริกันที่ไม่ต้องการให้หัวหน้าฝ่ายบริหารอยู่ในตำแหน่งระยะนานเกินไป ถึง

นั้น ในบางมลรัฐจึงมีกำหนดไว้ด้วยว่า ผู้ว่าการมลรัฐสามารถจะสมัครรับเลือกตั้งได้ก็สมัย ทั้งนี้ การแบ่งอำนาจของผู้ว่าการมลรัฐ ตามระยะเวลาที่อยู่ในตำแหน่ง และสิทธิที่สามารถสมัครเข้ารับการเลือกตั้งได้อีก จึงพอแบ่งได้เป็น ๕ จำพวก คือ

๑. มลรัฐที่ผู้ว่าการมลรัฐอยู่ในตำแหน่ง ๔ ปี และสามารถสมัครเข้ารับการเลือกตั้งได้อีกโดยไม่มีกำหนดมี ๑๗ มลรัฐคือ

๑. รัฐแคลิฟลอเนีย
๒. รัฐโคโลราโด
๓. รัฐคอนเนกติกัท
๔. รัฐฮาวาย
๕. รัฐไอคาโฮ
๖. รัฐอินดีแอนา
๗. รัฐแมสซาชูเซต
๘. รัฐมิชิแกน
๙. รัฐมินิโซตา
๑๐. รัฐมอนทานา
๑๑. รัฐเนวาดา
๑๒. รัฐนิวยอร์ก
๑๓. รัฐนอร์ท คาโรไลนา
๑๔. รัฐยูทาห์
๑๕. รัฐวอชิงตัน
๑๖. รัฐวิสคอนซิน
๑๗. รัฐไวโอมิง

๒. มลรัฐที่ผู้ว่าการมลรัฐอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๔ ปี และสามารถสมัครเข้ารับเลือกตั้งได้อีกสมัยเดียว มี ๑๒ มลรัฐ คือ

๓๖

๑. รัฐอลาสกา	๕. รัฐแมริแลนด์	๙. รัฐโอไฮโอ
๒. รัฐเคลาแวร์	๖. รัฐมิสซูรี	๑๐. รัฐโอคลาโฮมา
๓. รัฐหลุยส์เซียนา	๗. รัฐเนบราสก้า	๑๑. รัฐโอเรกอน
๔. รัฐเมน	๘. รัฐนิวเจอร์ซีย์	๑๒. รัฐเพนซิลวาเนีย

๓. มลรัฐที่ผู้ว่าการมลรัฐอยู่ในตำแหน่ง ๔ ปี แต่กำหนดมิให้ผู้ว่าการมลรัฐสมัครเข้ารับเลือกตั้งได้อีกมี ๑๑ มลรัฐ คือ

๑. รัฐอลาบามา	๗. รัฐนอร์ทแคโรไลนา
๒. รัฐฟลอริดา	๘. รัฐเซาท์แคโรไลนา
๓. รัฐจอร์เจีย	๙. รัฐเทนเนสซี
๔. รัฐอินเดียนา	๑๐. รัฐเวอร์จิเนีย
๕. รัฐเคนทักกี	๑๑. รัฐเวสต์เวอร์จิเนีย
๖. รัฐมิสซิสซิปปี	

๔. มลรัฐที่ผู้ว่าการมลรัฐอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๒ ปี และสามารถสมัครเข้ารับเลือกตั้งได้อีก โดยไม่มีกำหนด มี ๘ มลรัฐ คือ

๑. รัฐอะริโซนา	๕. รัฐนิวแฮมป์เชียร์
๒. รัฐอาร์แคนซอส	๖. รัฐโรดไอแลนด์
๓. รัฐไอโอวา	๗. รัฐเทกซัส
๔. รัฐแกนซัส	๘. รัฐเวอร์มอนต์

๕. มลรัฐที่ผู้ว่าการมลรัฐอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๒ ปี และสามารถสมัครเข้ารับการเลือกตั้งได้อีกสมัยเดียว มี ๒ มลรัฐ คือ

๑. รัฐนิวเม็กซิโก
๒. รัฐเซาท์ดาโคตา

การพิจารณาอำนาจของผู้ว่าการมลรัฐ อันสุดท้ายก็คือการพิจารณาอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าการมลรัฐ นั้น ๆ ซึ่งอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าการมลรัฐอาจแยกได้เป็น อำนาจในการแต่งตั้ง

เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมลรัฐ การควบคุมงบประมาณรายจ่ายประจำปีของมลรัฐ และอำนาจในการยับยั้งร่างกฎหมายที่สภานิติบัญญัติของรัฐพิจารณาเสร็จแล้ว

อำนาจในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมลรัฐ เป็นส่วนหนึ่งในการชี้ให้เห็นถึงอำนาจของผู้ว่าการมลรัฐ แต่ในปัจจุบันนี้ อำนาจของผู้ว่าการมลรัฐในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมลรัฐมีแตกต่างกันไป ทั้งที่ใดกล่าวแล้ว มีเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมลรัฐหลายตำแหน่งที่ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงมาจากประชาชน และเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมลรัฐหลายตำแหน่งที่ได้รับการแต่งตั้งจากผู้ว่าการมลรัฐ ดังนั้น ผู้ว่าการมลรัฐแต่ละมลรัฐจึงมีอำนาจแตกต่างกันในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมลรัฐ การที่จะวัดอำนาจของผู้ว่าการมลรัฐ ว่ามีมากหรือน้อยเพียงใด ก็อยู่ที่ว่าผู้ว่าการมลรัฐนั้น ๆ มีอิสระมากน้อยเพียงใดในการแต่งตั้งหัวหน้าหน่วยงานใหญ่ ๆ ของรัฐบาลมลรัฐ การที่ผู้ว่าการมลรัฐจะมีอำนาจก็คือ ผู้ว่าการมลรัฐคนนั้นสามารถใช้อิทธิพลโน้มน้าวการบริหารงานของหัวหน้าหน่วยงานที่ตนได้แต่งตั้งให้อยู่ในตำแหน่ง ความแตกต่างของอำนาจผู้ว่าการมลรัฐในการแต่งตั้งหัวหน้าหน่วยงานของรัฐบาลมลรัฐมีอีกมากตัวอย่างเช่น รัฐเทนเนสซีและเพนซิลวาเนีย อำนาจของผู้ว่าการมลรัฐในการแต่งตั้งหัวหน้าหน่วยงานของรัฐบาลมลรัฐมีมาก คือสูงกว่า ๗๐ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งในขณะเดียวกัน ผู้ว่าการมลรัฐของอริโซนา มีอำนาจแต่งตั้งหัวหน้าหน่วยงานของรัฐบาลมลรัฐไม่ถึง ๒๐ เปอร์เซ็นต์ การที่ผู้ว่าการมลรัฐเทนเนสซีมีอำนาจมาก เพราะว่าผู้ว่าการมลรัฐกับคณะกรรมการสาธารณสุขโลกอีก ๓ คน เท่านั้น ซึ่งได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน ส่วนตำแหน่งอื่น ๆ นั้น จะได้รับแต่งตั้งจากผู้ว่าการมลรัฐ โดยไม่ต้องได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติของมลรัฐ

อำนาจการควบคุมงบประมาณรายจ่ายประจำปีของมลรัฐ เป็นอีกส่วนหนึ่งในการชี้ให้เห็นถึงอำนาจของผู้ว่าการมลรัฐ โดยปกติอำนาจในการควบคุมงบประมาณรายจ่ายประจำปีของมลรัฐ จะเป็นอำนาจของผู้ว่าการมลรัฐ และสภานิติบัญญัติของมลรัฐ มลรัฐส่วนใหญ่จะมอบหน้าที่ในการเตรียมงบประมาณให้แก่ผู้ว่าการมลรัฐ อย่างไรก็ตาม อำนาจของผู้ว่าการมลรัฐในการเตรียมงบประมาณรายจ่ายประจำปี ก็แตกต่างกันออกไป พอจะแยกออกได้เป็น ๕ ประเภท คือ

๑. ผู้ว่าการมลรัฐ มีหน้าที่เตรียมงบประมาณประจำปีและร่วมพิจารณากับบุคคลที่ตนแต่งตั้งมาโดยตรง
๒. ผู้ว่าการมลรัฐ มีหน้าที่เตรียมงบประมาณประจำปีและร่วมพิจารณากับบุคคลซึ่งผู้อื่นแต่งตั้ง
๓. ผู้ว่าการมลรัฐ รับผิดชอบร่วมกับสภานิติบัญญัติของมลรัฐ ในการเตรียมงบประมาณประจำปี
๔. ผู้ว่าการมลรัฐ รับผิดชอบร่วมกับผู้ได้รับเลือกตั้งในตำแหน่งอื่น ในการเตรียมงบประมาณประจำปี
๕. ผู้ว่าการมลรัฐ มีฐานะเป็นเพียงสมาชิกคนหนึ่ง ของกลุ่มที่เตรียมงบประมาณประจำปี

ในปัจจุบันนี้ มลรัฐส่วนใหญ่ (๓๖ มลรัฐ) มอบอำนาจในการเตรียมงบประมาณประจำปีของมลรัฐ ให้แก่ผู้ว่าการมลรัฐ

อำนาจในการยับยั้งร่างกฎหมายที่สภานิติบัญญัติของมลรัฐพิจารณาเสร็จแล้วเป็นอีกส่วนหนึ่งที่ชี้ให้เห็นถึงอำนาจของผู้ว่าการมลรัฐ อำนาจในการยับยั้งร่างกฎหมายนี้ ผู้ว่าการมลรัฐ ต่าง ๆ ก็มีอำนาจแตกต่างกัน ตั้งแต่ การยับยั้งร่างกฎหมายทั้งฉบับ จนถึงการยับยั้งกฎหมายเฉพาะหัวข้อ (Item Veto) ซึ่งการยับยั้งร่างกฎหมายงบประมาณรายจ่ายประจำปีของมลรัฐมีความสำคัญมาก เพราะถ้าผู้ว่าการมลรัฐมีอำนาจยับยั้งร่างกฎหมายเฉพาะหัวข้อแล้วจะทำให้ผู้ว่าการมลรัฐผู้นั้นมีอำนาจมาก

เมื่ออำนาจหน้าที่ของผู้ว่าการมลรัฐในแต่ละมลรัฐในแต่ละเรื่อง มีความแตกต่างกันออกไป จึงเป็นการยากที่จะกำหนดให้แน่นอนไปว่า ผู้ว่าการมลรัฐ มีอำนาจหน้าที่อย่างไร มากน้อยแค่ไหน ตัวอย่างเช่น ผู้ว่าการมลรัฐนิวยอร์ก มีอำนาจมากในตำแหน่งตั้งเจ้าหน้าที่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐบาลมลรัฐ มีอำนาจมากในตำแหน่งควบคุมงบประมาณประจำปีของมลรัฐ และมีอำนาจมากในการยับยั้งร่างกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติของรัฐ ในขณะที่

ผู้ว่าการมลรัฐโอกลาโฮมา มีอำนาจมากในการควบคุมงบประมาณประจำปีของมลรัฐ และมีอำนาจมากในการยับยั้งร่างกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติของรัฐ แต่มีอำนาจในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐบาลมลรัฐน้อยมาก หรือผู้ว่าการมลรัฐอื่นเคียนามีอำนาจมากในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐบาลมลรัฐ แต่มีอำนาจน้อยมากในการควบคุมงบประมาณประจำปีของมลรัฐ และในการยับยั้งร่างกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติของรัฐ

ศาลมลรัฐ

ในปัจจุบันนี้ มลรัฐต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกา ใช้ระบบการเลือกผู้พิพากษาแตกต่างกันพอจะแบ่งได้ ๕ แบบคือ

๑. เลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน โดยผู้พิพากษาสมัครรับเลือกตั้งในนามพรรคการเมือง
๒. สภานิติบัญญัติเลือกผู้พิพากษา
๓. แต่งตั้งโดยผู้ว่าการมลรัฐ
๔. ใช้วิธีการของรัฐมิสซูรี ซึ่งวิธีการนี้ ผู้ว่าการมลรัฐเป็นผู้แต่งตั้งผู้พิพากษาจากรายชื่อผู้ถูกเสนอชื่อโดยคณะกรรมการเสนอชื่อผู้พิพากษา
๕. เลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน โดยผู้พิพากษาสมัครรับเลือกตั้งโดยอิสระไม่มีการสมัครในนามของพรรคการเมือง

มลรัฐต่าง ๆ มีวิธีการของตนเองในการเลือกผู้พิพากษา การสรรหาผู้พิพากษาโดยการเลือกตั้งเป็นวิธีที่แพร่หลาย และนิยมใช้กันมากที่สุด แต่ก็แยกเป็นการเลือกตั้งในนามของพรรคการเมืองใน ๑๗ มลรัฐ และเป็น การเลือกตั้งโดยอิสระ ไม่สมัครในนามพรรคการเมืองอีก ๑๐ มลรัฐ มีมลรัฐที่ใช้วิธีการของรัฐมิสซูรี อีก ๑๕ มลรัฐ มีมลรัฐที่แต่งตั้งโดยผู้ว่าการมลรัฐ ๗ มลรัฐ และมีมลรัฐที่ใช้วิธีสภานิติบัญญัติเลือกผู้พิพากษา ๕ มลรัฐ

๔๐

๑. มลรัฐที่เลือกตั้งผู้พิพากษาโดยตรงจากประชาชน โดยผู้พิพากษามักได้รับเลือกตั้งในนาม
ของพรรค มติ ดังนี้ คือ

๑. รัฐอะลาบามา	๙. รัฐนิวเม็กซิโก
๒. รัฐอาร์แกนซอ	๑๐. รัฐนิวยอร์ก
๓. รัฐฟลอริดา	๑๑. รัฐนอร์ทแคโรไลนา
๔. รัฐจอร์เจีย	๑๒. รัฐโอคลาโฮมา
๕. รัฐอินเดียน่า	๑๓. รัฐเพนซิลวาเนีย
๖. รัฐแคนซัส	๑๔. รัฐมิสซิสซิปปี
๗. รัฐเคนตักกี	๑๕. รัฐมิสซูรี
๘. รัฐหลุยเซียน่า	๑๖. รัฐเทกซัส ๑๗. รัฐเวสต์เวอร์จิเนีย

๒. มลรัฐที่สภานิติบัญญัติเลือกผู้พิพากษา

๑. รัฐคอนเนคติกัต	๓. รัฐเซาท์แคโรไลนา
๒. รัฐโรดไอแลนด์	๔. รัฐเวอร์มอนท์ ๕. รัฐเวอร์จิเนีย

๓. มลรัฐที่ผู้ว่าการมลรัฐแต่งตั้งผู้พิพากษา

๑. รัฐเดลาแวร์	๔. รัฐแมริแลนด์
๒. รัฐฮาวาย	๕. รัฐแมสซาชูเซต
๓. รัฐเมน	๖. รัฐนิวแฮมป์เชียร์ ๗. รัฐนิวเจอร์ซีย์

๔. มลรัฐที่ใช้วิธีการของรัฐมิสซูรี

๑. รัฐแอริโซนา	๖. รัฐมอนทานา
๒. รัฐแคลิฟอร์เนีย	๗. รัฐเนวาดา
๓. รัฐไคดาโฮ	๘. รัฐนอร์ทดาโคตา
๔. รัฐมิชิแกน	๙. รัฐโอไฮโอ
๕. รัฐมินิโซตา	๑๐. รัฐโอเรกอน

LI RT

๑๑. รัฐเซาท์ดาโกต้า	๑๓. รัฐวอชิงตัน	
๑๒. รัฐเทนเนสซี	๑๔. รัฐวิสคอนซิน	๑๕. รัฐไวโอมิง

๕. มลรัฐที่เลือกตั้งผู้พิพากษาโดยตรงจากประชาชน โดยไม่สมัครในนามของพรรคการเมือง

๑. รัฐอลาสกา	๖. รัฐแคนซัส
๒. รัฐแคลิฟอร์เนีย	๗. รัฐมิสซูรี
๓. รัฐโคโรราโด	๘. รัฐเนบราสก้า
๔. รัฐอิลลินอย	๙. รัฐโอกลาโฮมา
๕. รัฐไอโอวา	๑๐. รัฐยูทาห์

มีบางมลรัฐที่มีวิธีการคัดเลือกผู้พิพากษา แตกต่างกันในมลรัฐขึ้นอยู่กับท้องถิ่นที่แตกต่างกัน หรือศาลแตกต่างกัน จะมีวิธีการคัดเลือกผู้พิพากษาศาลของตนเอง แต่ก็ถือว่าเป็นส่วนน้อย เช่น รัฐแคลิฟอร์เนีย มีวิธีการคัดเลือกผู้พิพากษา ทั้งแบบสมัครรับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน โดยไม่สมัครในนามของพรรคการเมือง และทั้งใช้วิธีการของรัฐมิสซูรี ส่วนรัฐแคนซัส และรัฐโอกลาโฮมา มีวิธีการคัดเลือกผู้พิพากษา โดยผู้พิพากษาสมัครรับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน ทั้งแบบสมัครรับเลือกตั้งในนามของพรรคการเมือง และสมัครรับเลือกตั้งโดยไม่สมัครในนามของพรรคการเมือง แต่รัฐส่วนใหญ่แล้วมีลักษณะการคัดเลือกผู้พิพากษาเป็นรูปแบบเดียวกันตลอดมลรัฐ และวิธีการของมลรัฐเหล่านั้นก็เป็นแบบใดแบบหนึ่งในห้าแบบดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ยกเว้นรัฐคอนเนคติกัต มีวิธีการแตกต่างไปจากวิธีการห้าแบบนี้ กล่าวคือสถานิติบัญญัติของมลรัฐ ทำพิธีแต่งตั้งผู้พิพากษา แต่ตามความเป็นจริง ผู้ว่าการมลรัฐเป็นผู้เลือกทั้งผู้พิพากษาให้สถานิติบัญญัติของรัฐแต่งตั้ง

การปกครองท้องถิ่นในสหรัฐอเมริกา

มลรัฐต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกา มีหน่วยปกครองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน การปกครองท้องถิ่นเป็นการปกครองในระดับย่อยกว่าการปกครองระดับมลรัฐลงไป และมีชื่อแตกต่างกัน

LI RT

๔๒

ต่างกันไป อำนาจหน้าที่ของกรปกครองท้องถิ่นแต่ละระดับก็ย่อมแตกต่างกันตาม ไปด้วย
 หน่วยงานปกครองท้องถิ่นต่าง ๆ ที่ตั้งขึ้น ก็ได้รับมอบอำนาจกฎหมายรัฐธรรมนูญของมลรัฐ
 และกฎหมายที่มลรัฐเป็นผู้บัญญัติขึ้น แต่โดยหลักการทั่วไปแล้ว การปกครองท้องถิ่นต้องมีอิสระ
 ในการปกครองตนเอง ถึงแม้หน่วยงานปกครองท้องถิ่นต่าง ๆ จะเป็นสิ่งที่มลรัฐเป็นผู้จัดให้มี
 ขึ้นก็ตาม แต่กิจการของท้องถิ่นมิได้ตกอยู่ในการควบคุมของมลรัฐทั้งหมด

สิ่งสำคัญในการปกครองท้องถิ่น ก็คือการจัดให้มีการเลือกตั้งเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ เข้ามา
 บริหารงานท้องถิ่น ซึ่งเป็นปัจจัยทำให้ลักษณะการปกครองท้องถิ่นมีความมั่นคง เพราะ
 เจ้าหน้าที่เหล่านั้นได้รับการยอมรับจากประชาชนในท้องถิ่นนั้น ให้เป็นตัวแทนในการบริหารงาน
 ของท้องถิ่น

ในปัจจุบันการปกครองท้องถิ่นของสหรัฐอเมริกา มีอยู่หลายระดับ กล่าวคือระดับ
 เคาน์ตี (County) ระดับเทศบาลนคร (City) เทศบาลเมือง (Town หรือ Township)
 เทศบาลตำบล (Village) และเขตพิเศษ (Special District)

เทศบาล

เทศบาลเป็นการปกครองท้องถิ่นของถิ่นชุมชน โดยมีองค์การที่มีเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับ
 การเลือกตั้งจากประชาชนเป็นผู้ดำเนินการ และมีหน้าที่รับผิดชอบในการให้บริการสำหรับประ
 ชาชนในท้องถิ่นนั้นอย่างอิสระ โดยอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลกลางและรัฐบาลมลรัฐ
 ตามสมควร การจัดองค์การของเทศบาลเป็นการจัดองค์การในรูปบริษัทในบริเวณที่กำหนด
 แน่นนอน โดยการร้องขอของประชากรในท้องถิ่นนั้น เทศบาลในสหรัฐอเมริกายังแบ่งออกได้
 ตามขนาดและอำนาจหน้าที่เป็น ๓ ระดับ คือ

๑. เทศบาลนคร (city)
๒. เทศบาลเมือง (Town หรือ Township)
๓. เทศบาลตำบล (Village)

โครงสร้างของเทศบาลนคร เทศบาลเมือง และเทศบาลตำบล คล้ายคลึงกัน เพียง
 แต่ขนาดและความรับผิดชอบมากน้อยต่างกันเท่านั้น ในที่นี้จะเน้นเพียงการปกครองเทศบาลนคร

LI RT

เพราะมีรูปแบบที่เข้าใจได้ง่าย เหมาะสำหรับจะไปเปรียบเทียบกับการปกครองท้องถิ่นในรูปแบบอื่น ๆ ด้วย

เทศบาลนคร

โครงสร้างเทศบาลนคร

การปกครองท้องถิ่นในรูปเทศบาลนครของสหรัฐอเมริกา แบ่งเป็นหลายรูปแบบแต่พอจะรวมกันเป็นแบบใหญ่ ๆ ได้ ๓ แบบ คือ

๑. เทศบาลที่มีนายกเทศมนตรี และสภาเทศบาล

ก. แบบนายกเทศมนตรีมีอำนาจมาก

ข. แบบนายกเทศมนตรีไม่มีอำนาจมาก

๒. เทศบาลที่มีคณะกรรมการ

๓. เทศบาลที่มีผู้จัดการ

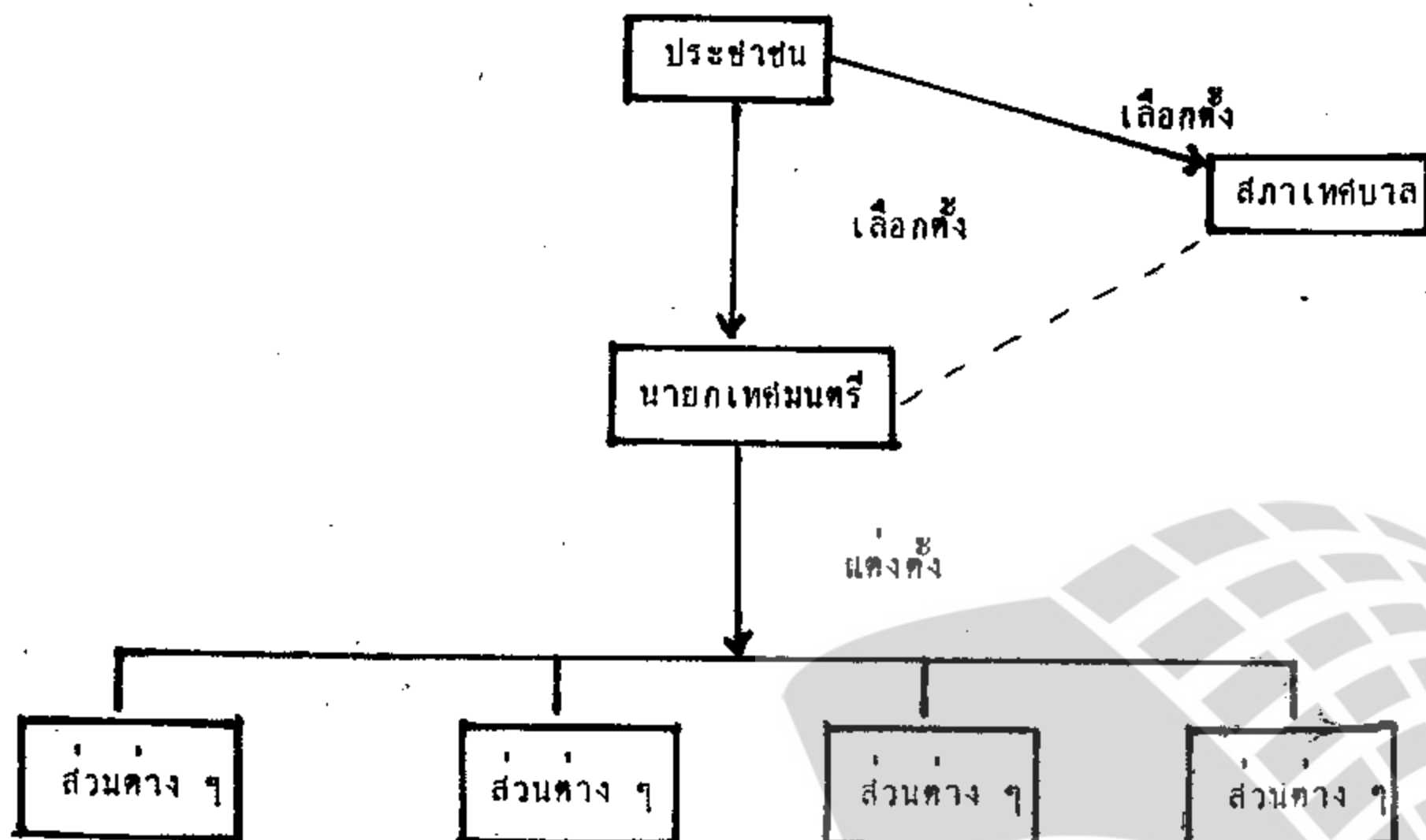
๑. เทศบาลที่มีนายกเทศมนตรี และสภาเทศบาล เป็นระบบการปกครองท้องถิ่นที่เก่าแก่ที่สุดของสหรัฐอเมริกา รูปเทศบาลนี้จะมีลักษณะของการแบ่งแยกอำนาจเช่นเดียวกับรัฐบาลกลางและรัฐบาลมลรัฐ คือประชาชนเลือกสมาชิกสภาเทศบาลไปเป็นฝ่ายนิติบัญญัติของเทศบาล และเลือกนายกเทศมนตรีไปเป็นฝ่ายบริหารของเทศบาล

ก. แบบนายกเทศมนตรีมีอำนาจมาก เทศบาลในรูปแบบนายกเทศมนตรีมีอำนาจมากนี้ ยึดหลักการแบ่งแยกอำนาจระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร และหลักการถ่วงดุลย์อำนาจซึ่งกันและกัน เทศบาลแบบนายกเทศมนตรีมีอำนาจมากจะปรากฏในนครใหญ่ ๆ ของสหรัฐอเมริกา โดยนายกเทศมนตรีจะไม่ใช่สมาชิกสภาเทศบาล แต่จะได้รับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน เพื่อดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรี ถึงแม้ว่านายกเทศมนตรีจะไม่ใช่สมาชิกสภาเทศบาล แต่ก็สามารถเสนอแนวนโยบายแก่สภาเทศบาลได้ มีอำนาจยับยั้งกฎหมาย มีอำนาจควบคุมงบประมาณ และมีอำนาจแต่งตั้งเจ้าหน้าที่หัวหน้าหน่วยงานของท้องถิ่น ให้รับผิดชอบโดยตรงต่อนายกเทศมนตรี

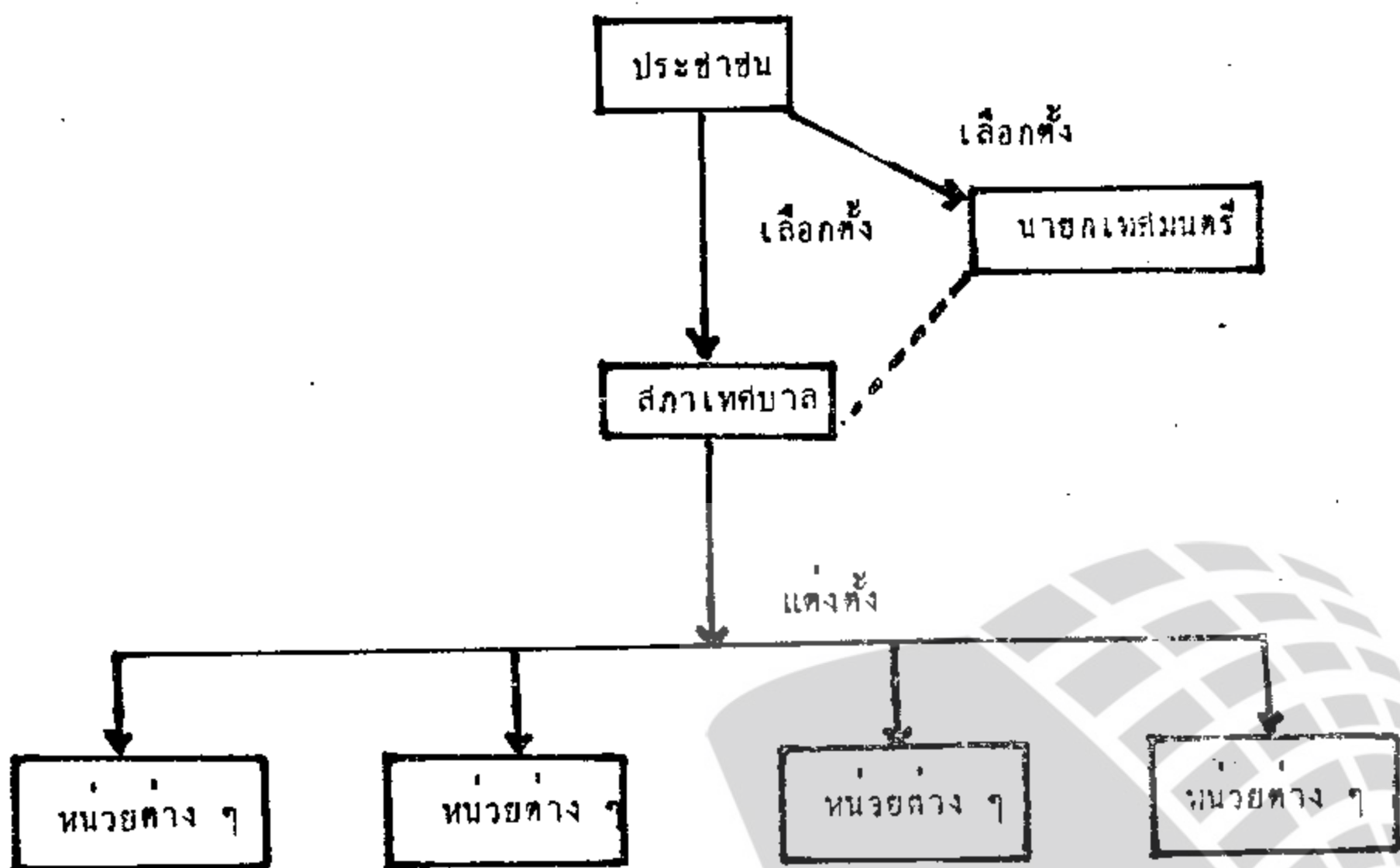
เทศบาลแบบนายกเทศมนตรีมีอำนาจมากนี้ เหมาะสมกับเทศบาลนครใหญ่ ๆ ซึ่งมีประชากรมากกว่า ๕๐๐,๐๐๐ คน และเทศบาลนครขนาดกลาง แต่แทบจะไม่พบในเทศบาลขนาดเล็กเลย ทั้งนี้เพราะเทศบาลนครขนาดใหญ่ ซึ่งมีปัญหาต่าง ๆ สลับซับซ้อน ต้องการคนรับผิดชอบต่อชุมชนเพียงคนเดียว เพื่อตัดสินใจรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ และมีนายกเทศมนตรีต้องรับผิดชอบต่อประชาชนในท้องถิ่นนั้นเพียงผู้เดียว เมื่อเกิดความผิดพลาดในการบริหารงานต่าง ๆ ของเทศบาล ประชาชนในชุมชนนั้นก็สามารรถำหนินายกเทศมนตรีคนเดียว ซึ่งง่ายกว่าการตำหนิสภาเทศบาล ซึ่งประชาชนมักจะไม่ค่อยรู้จักสมาชิกสภาเทศบาล แต่การที่นายกเทศมนตรีได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน ก็เป็นข้อเสียในแง่ที่ว่า สภาเทศบาลมิได้กลั่นกรองความสามารถของนายกเทศมนตรี จึงไม่เป็นหลักประกันว่าจะได้นายกเทศมนตรีที่มีความรู้ความสามารถ ทั้งนี้ สภาเทศบาลจึงมีต้องรับผิดชอบต่อประชาชนในท้องถิ่นในกรณีที่นายกเทศมนตรีปฏิบัติงานผิดพลาด ทำให้เกิดปัญหาขาดการประสานงานระหว่างสภาเทศบาล และนายกเทศมนตรีโดยต่างฝ่ายต่างรับผิดชอบต่อประชาชน ไม่มีการรับผิดชอบร่วมกัน

เทศบาลแบบนายกเทศมนตรีมีอำนาจมาก

ข. แบบนายกเทศมนตรีไม่มีอำนาจมาก เทศบาลในแบบนี้ นายกเทศมนตรีไม่มีอำนาจมากนัก นายกเทศมนตรีก็ได้รับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน แต่ฐานะของนายกเทศมนตรีค่อนข้างจะอยู่เหนือการเมือง ก็จะเป็นสัญลักษณ์ของเทศบาลนั้นไม่ได้ปฏิบัติงานกำนบริหารเทศบาลนคร โดยมอบให้เป็นหน้าที่ของสภาเทศบาล ซึ่งได้รับเลือกตั้งโดยตรงมาจากประชาชนเช่นกัน นายกเทศมนตรี อาจจะให้ข้อเสนอแนะบางประการแก่สภาเทศบาลบ้าง และอาจจะมีอำนาจยับยั้งกฎหมายบ้าง แต่การยับยั้งจะไม่มีผล โดยปกติจะไม่ถือว่า นายกเทศมนตรีเป็นผู้นำของการบริหารเทศบาล เพราะอำนาจในการแต่งตั้ง และโยกย้ายเจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่หัวหน้าหน่วยงานของท้องถิ่นอยู่ในมือของสภาเทศบาล โดยสภาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาพิจารณาการแต่งตั้งโยกย้ายอีกทีหนึ่ง และเจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่หัวหน้าหน่วยงานของท้องถิ่นจะต้องรับผิดชอบโดยตรงต่อสภาเทศบาล

เทศบาลแบบนายกเทศมนตรีไม่มีอำนาจมาก

๒. เทศบาลที่มีคณะกรรมการ การปกครองเทศบาลแบบคณะกรรมการ เกิดขึ้น และนิยมใช้กันในตอนต้นศตวรรษที่ ๒๐ โดยยึดหลักความรับผิดชอบร่วมกันระหว่างสภาเทศบาล และนายกเทศมนตรี และเป็นการแก้ไขข้อบกพร่องเทศบาลแบบนายกเทศมนตรีไม่มีอำนาจ มาก. เพราะการที่จะให้นายกเทศมนตรีหรือฝ่ายสภาเทศบาล ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเฉพาะฝ่ายเดียวรับผิดชอบการบริหารท้องถิ่นย่อมเป็นการไม่ถูกต้อง เพราะว่าทั้งนายกเทศมนตรีและสภาเทศบาล ต่างก็มีความสัมพันธ์ และมีอิทธิพลต่อกัน การรับผิดชอบร่วมกันจะทำให้ช่วยแก้ปัญหาได้ ดีกว่า

เทศบาลที่มีคณะกรรมการ มีลักษณะเป็นการยกเลิกการแบ่งแยกอำนาจ แต่จะ เป็นการรับผิดชอบร่วมกัน การเลือกตั้งคณะกรรมการอาจจะให้ประชาชนเป็นผู้เลือกตั้งคณะกรรมการต่าง ๆ โดยตรง โดยกำหนดให้แน่นอนไปเลยว่า จะเลือกใครเป็นกรรมการท่านใด ผู้ที่ได้รับเลือกตั้งเป็นกรรมการทางท่านใด ก็รับผิดชอบการบริหารงานทางท่านนั้น แต่ก็มี ความรับผิดชอบร่วมกับคณะกรรมการทั้งหมด คณะกรรมการนี้ นอกจากจะให้ประชาชนเป็นผู้เลือกตั้งคณะกรรมการต่าง ๆ โดยตรงแล้ว กรรมการบางคนอาจได้รับการแต่งตั้งจากนายกเทศมนตรี โดยได้รับอนุมัติหรือความเห็นชอบจากสภาเทศบาลก็ได้

โดยปกติ คณะกรรมการที่ได้รับเลือกตั้งโดยตรงมาจากประชาชน จะเลือกกรรมการ คนหนึ่งในคณะกรรมการของตน ทำหน้าที่นายกเทศมนตรี เพื่อทำหน้าที่เป็นประธานเดียวกับ พิจารณาต่าง ๆ บางครั้งก็มีอำนาจยับยั้งกฎหมายบ้าง แต่การปฏิบัติงานนั้น กรรมการผู้นั้นจะต้อง ทำหน้าที่กรรมการในตำแหน่งที่ตนได้รับเลือกตั้งจากประชาชนด้วย และจะต้องรับผิดชอบร่วมกับ คณะกรรมการผู้อื่น ทั้งนี้ ฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร ก็คือบุคคลเดียวกันในเทศบาลที่มี คณะกรรมการ

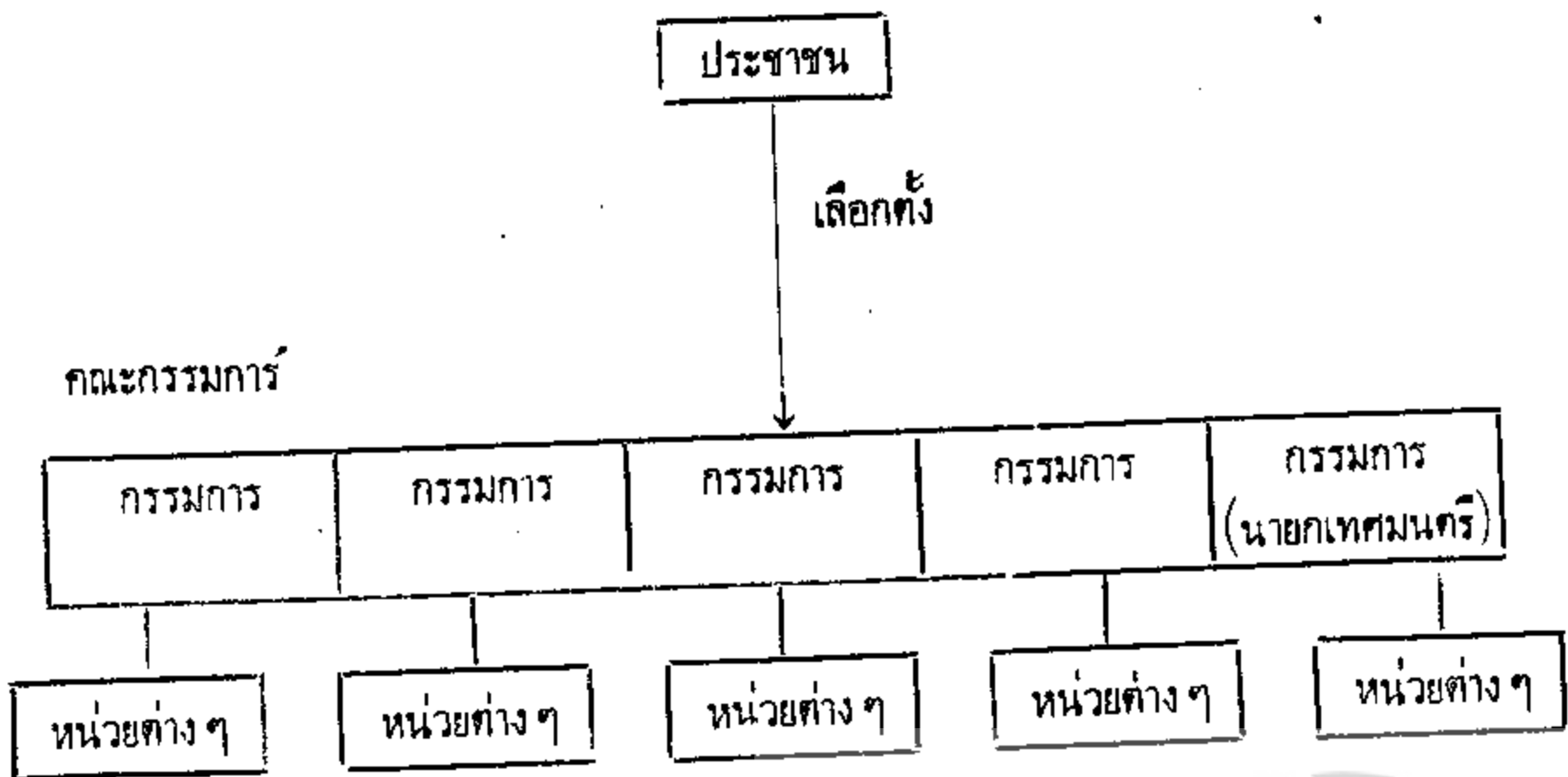
เทศบาลที่มีคณะกรรมการ มีข้อดีอยู่ก็คือ เป็นการรวมเอาความรับผิดชอบให้มา อยู่ในที่เดียวกัน คณะกรรมการจะทำหน้าที่นิติบัญญัติ และในขณะเดียวกัน ก็เลือกคณะบริหาร งานขึ้นมาบริหารงานของท้องถิ่น จะทำให้ไม่เกิดปัญหาการก้าวถ่างงานระหว่างสภาเทศบาลและ

นายกเทศมนตรี และจะเป็นการประหยัดด้วย เพราะมีการเลือกตั้งเจ้าหน้าที่ชุดเดียวมาทำหน้าที่นิติบัญญัติ และบริหาร

ส่วนข้อเสียของเทศบาลที่มีคณะกรรมการ ก็คือ เป็นการรวมอำนาจนิติบัญญัติ และอำนาจบริหารมาไว้ที่คณะกรรมการชุดเดียวกัน ซึ่งจะทำให้ไม่มีการถ่วงดุลย์ซึ่งกันและกัน การทำงานจึงไม่มีการกลั่นกรองจากสภาเทศบาล และคณะผู้บริหารแต่ละคนต่างก็สนใจปัญหาและงบประมาณของหน่วยงานของตน จึงไม่สนใจจะสนใจงานส่วนรวมของประชาชนในท้องถิ่น เมื่อเกิดปัญหาขึ้นก็ไม่มีการซึ่งเป็นหัวหน้ารับผิดชอบ

เทศบาลแบบมีคณะกรรมการ

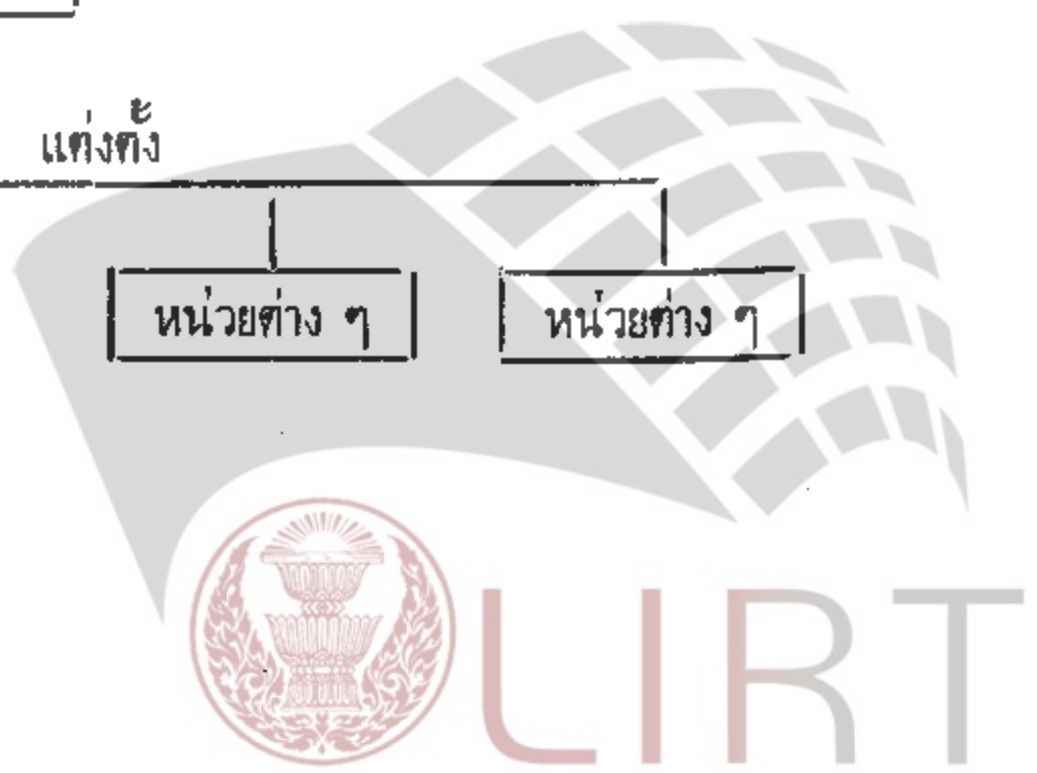
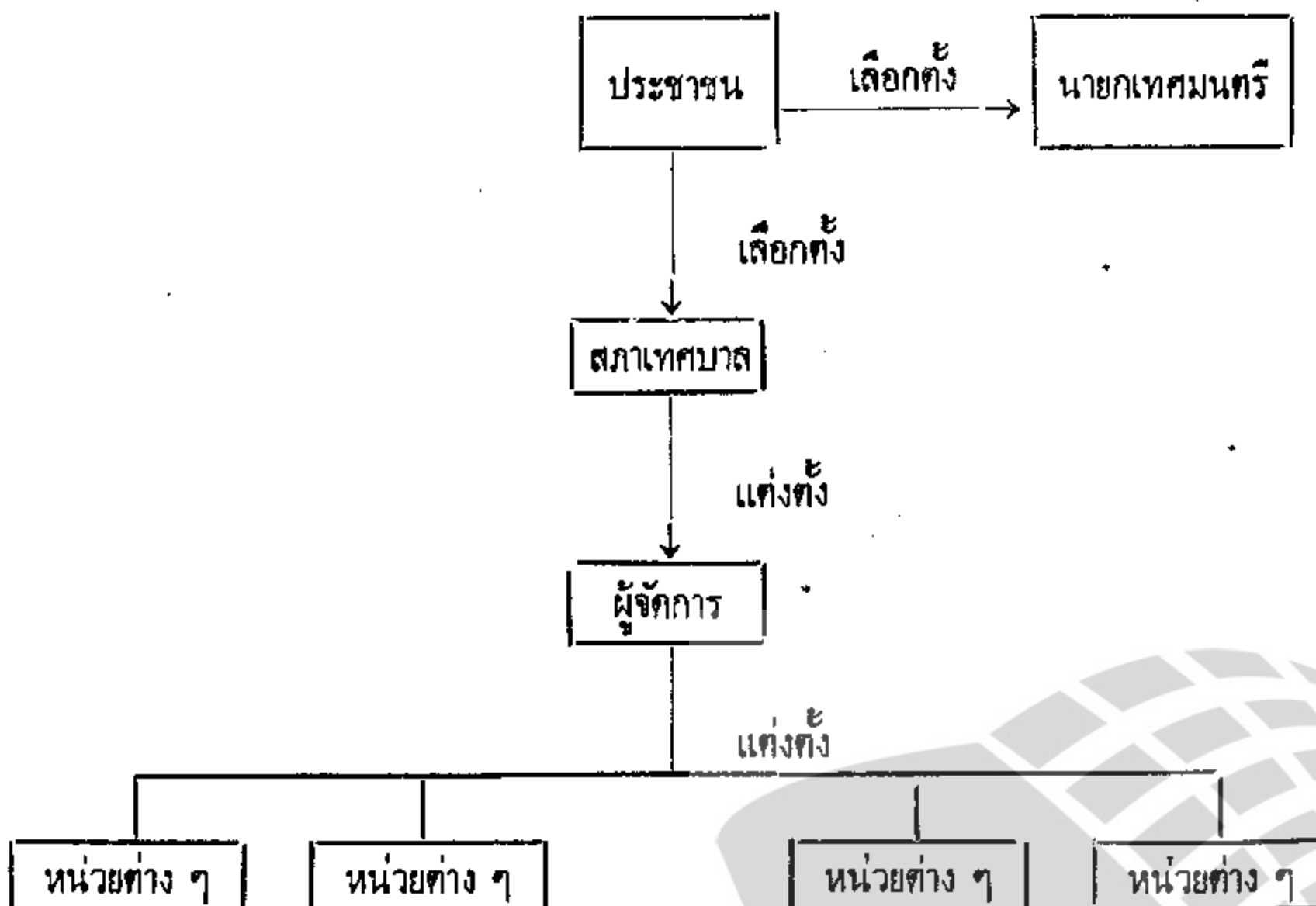
๓. เทศบาลที่มีผู้จัดการ เทศบาลที่มีผู้จัดการนี้ เกิดขึ้นและนิยมใช้กันในศตวรรษที่ ๒๐ ถือว่าเป็นวิวัฒนาการอีกขั้นหนึ่งของเทศบาลที่มีคณะกรรมการ โดยจัดให้มีหัวหน้าผู้รับผิดชอบชั้นนายหนึ่ง ให้เป็นผู้รับผิดชอบ และมีอำนาจในตัวเอง

ในระบบเทศบาลที่มีผู้จัดการนี้ ประชาชนในเขตเทศบาลจะออกเสียงเลือกตั้งสภา

เทศบาลขึ้นมา ซึ่งมีสมาชิกจำนวน ๕-๙ คน สภาเทศบาลนี้จะมีลักษณะคล้าย ๆ กับคณะกรรมการ แต่มีหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย ออกเทศบัญญัติ แต่งตั้ง ถอดถอนผู้จัดการ และควบคุมการบริหารงานของผู้จัดการ สำหรับผู้จัดการจะมีฐานะเป็นพนักงานเทศบาลที่สภาเทศบาลจ้างมา โดยสภาเทศบาลจะจ้างผู้ที่มีความรู้ความชำนาญในการบริหารงานเทศบาล ผู้จัดการนี้จะทำหน้าที่แทนสภาเทศบาลในการแต่งตั้งถอดถอน และควบคุมการบริหารงานของหัวหน้าหน่วยงานต่าง ๆ ของเทศบาล ในระบบเทศบาลที่มีผู้จัดการนี้ก็มีนายกเทศมนตรีเหมือนกัน แต่อำนาจของนายกเทศมนตรีมีน้อยมาก นายกเทศมนตรีจึงมีฐานะเป็นเพียงประธานในพิธีการเท่านั้น แต่อำนาจในการบริหารงานของเทศบาลจะขึ้นอยู่กับผู้จัดการ

เทศบาลแบบผู้จัดการ

เทศบาลที่มีผู้จัดการเป็นวิธีที่ไม่ซับซ้อนเหมือนเทศบาลแบบอื่น ๆ และไม่จำเป็นต้องเลือกผู้มีความชำนาญ หรือความรู้ความสามารถทางด้านเทศบาลเข้าไปเป็นสมาชิกสภาเทศบาล เพราะว่าผู้บริหารงานเทศบาล คือ ผู้จัดการ ซึ่งสภาเทศบาลเป็นผู้แต่งตั้งผู้ที่มีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ด้านการบริหารงานเทศบาลมาบริหาร ดังนั้นระบบเทศบาลที่มีผู้จัดการ จึงเป็นระบบที่ทำงานได้ผลมากที่สุด เพราะผู้บริหารเทศบาลเป็นนักบริหารอาชีพไม่ใช่พนักงานการเมือง อาชีพเหมือนเทศบาลแบบมีนายกเทศมนตรีและสภาเทศบาลและเทศบาลแบบมีคณะกรรมการ

แต่เทศบาลที่มีผู้จัดการ ก็มีข้อเสียอยู่บ้าง คือ ผู้จัดการมิได้เข้ามาอยู่ในตำแหน่ง โดยได้รับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน ผู้จัดการจึงไม่มีสัญลักษณ์เป็นผู้นำทางการเมืองของเทศบาล แต่ผู้จัดการต้องรับผิดชอบโดยตรงต่อสภาเทศบาล ซึ่งเป็นผู้แต่งตั้งผู้จัดการ และมีอำนาจถอดถอนผู้จัดการได้

อำนาจหน้าที่ของเทศบาลนคร

๑. แก้ปัญหาเรื่องการขนส่ง คมนาคม ของนคร ซึ่งนครโดยทั่วไปจะมีปัญหาการเพิ่มขยายตัวของการขนส่ง การจราจรและระบบการใช้ถนน
๒. จัดระบบสุขภาพ ภิบาล ระบบโรงงานอุตสาหกรรม การระบายน้ำ จัดให้มีน้ำประปา แก้ปัญหาสภาพแวดล้อมเป็นพิษและปัญหาน้ำท่วม
๓. การวางผังเมือง เทศบาลนครต้องวางแผนการเป็นที่แน่นอนในการแก้ไขปัญหาคอขวด เพราะมีการแข่งขันระหว่างพวกอุตสาหกรรม บริการ ธุรกิจ และบ้านเรือนที่อยู่อาศัย ตลอดจนสวนสาธารณะและสนามเด็กเล่น

เทศบาลเมือง และเทศบาลตำบล

หน้าที่โดยทั่ว ๆ ไปของเทศบาลเมืองและเทศบาลตำบล ก็คล้ายเทศบาลนครต่าง ๆ ในสหรัฐ โดยปกติเทศบาลเมืองและเทศบาลนครจะใช้รูปแบบนายกเทศมนตรีไม่มีอำนาจมาก ประกอบด้วย ตัวนายกเทศมนตรี ซึ่งได้รับการเลือกตั้งโดยตรงมาจากประชาชนในเขตเทศบาลนั้น ๆ และฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งเรียกว่าสภาเทศบาล ซึ่งประชาชนเป็นผู้เลือกตั้งเช่นเดียวกัน

เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ของเทศบาลเมืองและเทศบาลตำบล โดยปกติจะผ่านการเลือกตั้ง

๕๐

เข้ามาเป็นเสมียน เลขานุการ เจ้าหน้าที่การเงิน ฯลฯ ความแตกต่างของเทศบาลเมืองและเทศบาลตำบลกับเทศบาลนครก็คือ เทศบาลเมืองและเทศบาลตำบลมีจำนวนประชากรน้อยกว่าเทศบาลนคร มีอำนาจการบริหารน้อยกว่าเทศบาลนคร และสมาชิกสภาเทศบาลเมืองและเทศบาลตำบลก็มักไม่ได้รับค่าตอบแทนในการดำรงตำแหน่ง

เทศบาลเมืองและเทศบาลตำบล มีอำนาจหน้าที่ในการให้บริการด้านสาธารณูปโภคแก่ประชาชนในท้องถิ่น สามารถมีทรัพย์สินของตนเอง ออกกฎหมายเก็บภาษีได้ สามารถกู้เงินได้ มีอำนาจออกข้อบังคับในเขตเทศบาลของตนได้ จัดให้มีตำรวจรักษาความสงบในเขตท้องถิ่นตนได้ และจัดกิจการประปา ไฟฟ้า ตลอดจนเก็บขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลของตนเอง

เคาน์ตี (County)

เคาน์ตีเป็นเขตการปกครองลงมาจากรัฐ ความสำคัญของเคาน์ตีย่อมแตกต่างกันออกไปแต่ละมลรัฐ ตัวอย่างเช่น เคาน์ตีที่มีความสำคัญมากในฐานะเป็นเขตการปกครองในมลรัฐทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกา ทางตะวันตก และทางฝั่งทะเลแอตแลนติกตอนกลาง แต่ไม่มีความสำคัญในส่วนที่เรียกว่า “ตะวันตกกลาง” (Mid West) ของสหรัฐอเมริกา อย่างไรก็ตาม เคาน์ตีโดยทั่วไป จะมีอำนาจหน้าที่และโครงสร้างคล้ายคลึงกัน

โครงสร้างการปกครองท้องถิ่นรูปเคาน์ตี (County)

การปกครองท้องถิ่นรูปเคาน์ตีของสหรัฐอเมริกา จะประกอบด้วยเคาน์ตีบอร์ด (County Board) และหัวหน้าฝ่ายบริหาร เคาน์ตีบอร์ด พอจะแยกได้เป็น ๓ แบบคือ

แบบที่หนึ่ง เคาน์ตีบอร์ด จะเป็นแบบคณะกรรมการ ที่สมาชิกของเคาน์ตีบอร์ด ได้รับเลือกตั้งโดยตรงมาจากประชาชนเข้ามาเป็นคณะกรรมการ ในการวางนโยบายการบริหาร เคาน์ตี สมาชิกเคาน์ตีบอร์ดจะมีเพียง ๓ คน

แบบที่สอง เคาน์ตีบอร์ด จะเป็นแบบคณะที่ปรึกษา ประกอบด้วยสมาชิกจำนวนมาก สมาชิกคณะที่ปรึกษานี้ได้รับการเลือกตั้งมาจาก Townships หรือ Districts ซึ่งอยู่ภายในเขตเคาน์ตี นั้น จำนวนสมาชิกของคณะที่ปรึกษานี้จะแตกต่างกัน แล้วแต่ว่าเคาน์ตีนั้น ๆ จะกำหนดให้มีสมาชิกคณะที่ปรึกษากี่คน

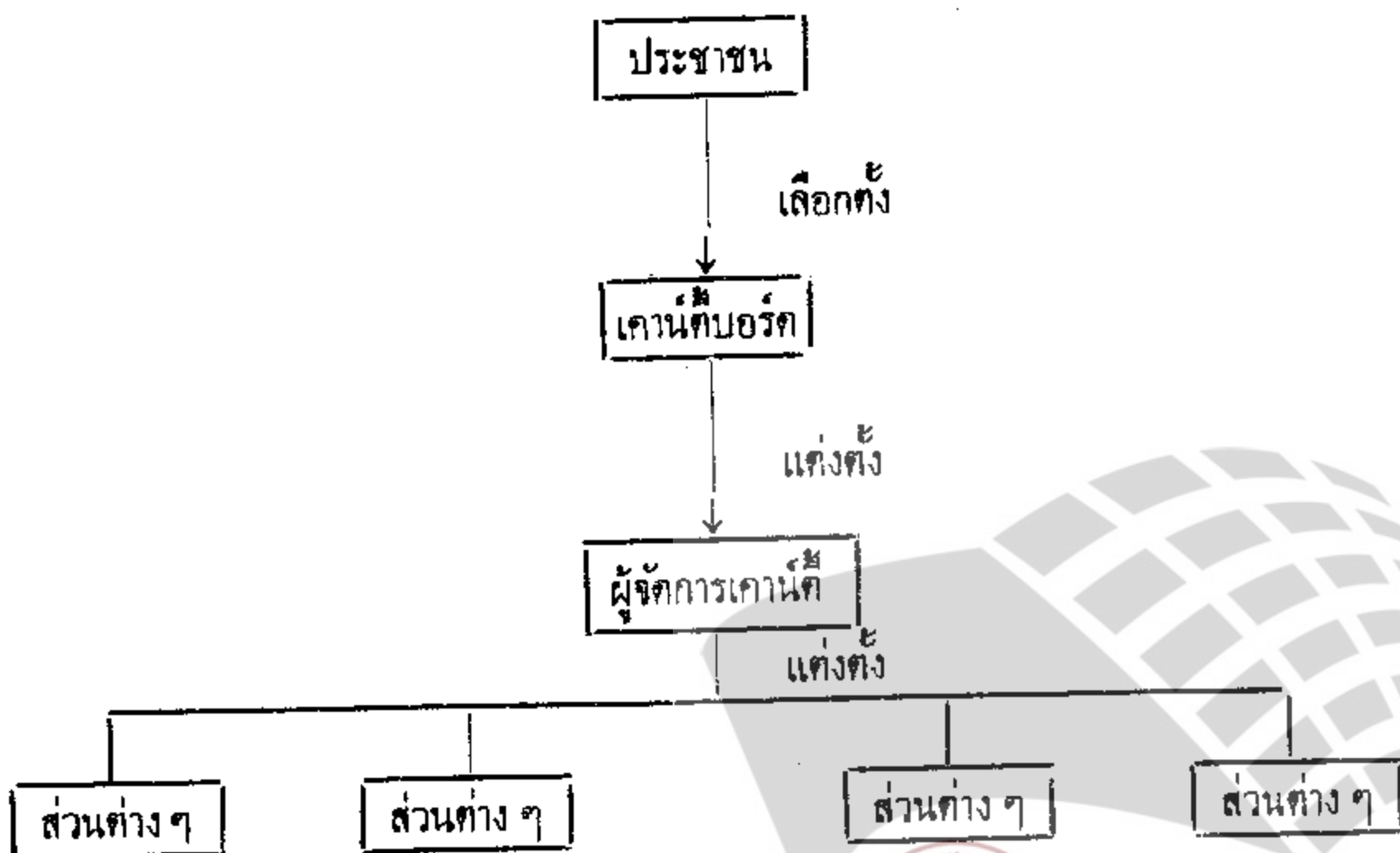
LI RT

แบบที่สาม เป็นแบบผสม คือเกณฑ์บอร์ค ประกอบด้วย คณะกรรมการที่ได้รับเลือกตั้งโดยตรงมาจากประชาชน และคณะที่ปรึกษาที่ได้รับการเลือกตั้งมาจาก Townships หรือ Districts ซึ่งอยู่ในเขตเกณฑ์นั้น

ส่วนหัวหน้าฝ่ายบริหารนั้น จะมีเจ้าหน้าที่คนหนึ่งทำหน้าที่เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร มีหน้าที่ควบคุมบังคับบัญชาการบริหารงานทั้งหมดของเกณฑ์ หัวหน้าฝ่ายบริหารนี้อาจได้รับการแต่งตั้งมาจากเกณฑ์บอร์ค หรืออาจจะได้รับการเลือกตั้งโดยตรงมาจากประชาชนในเกณฑ์นั้น ดังนั้นหัวหน้าฝ่ายบริหารจึงสามารถแบ่งแยกออกได้เป็น ๓ แบบ

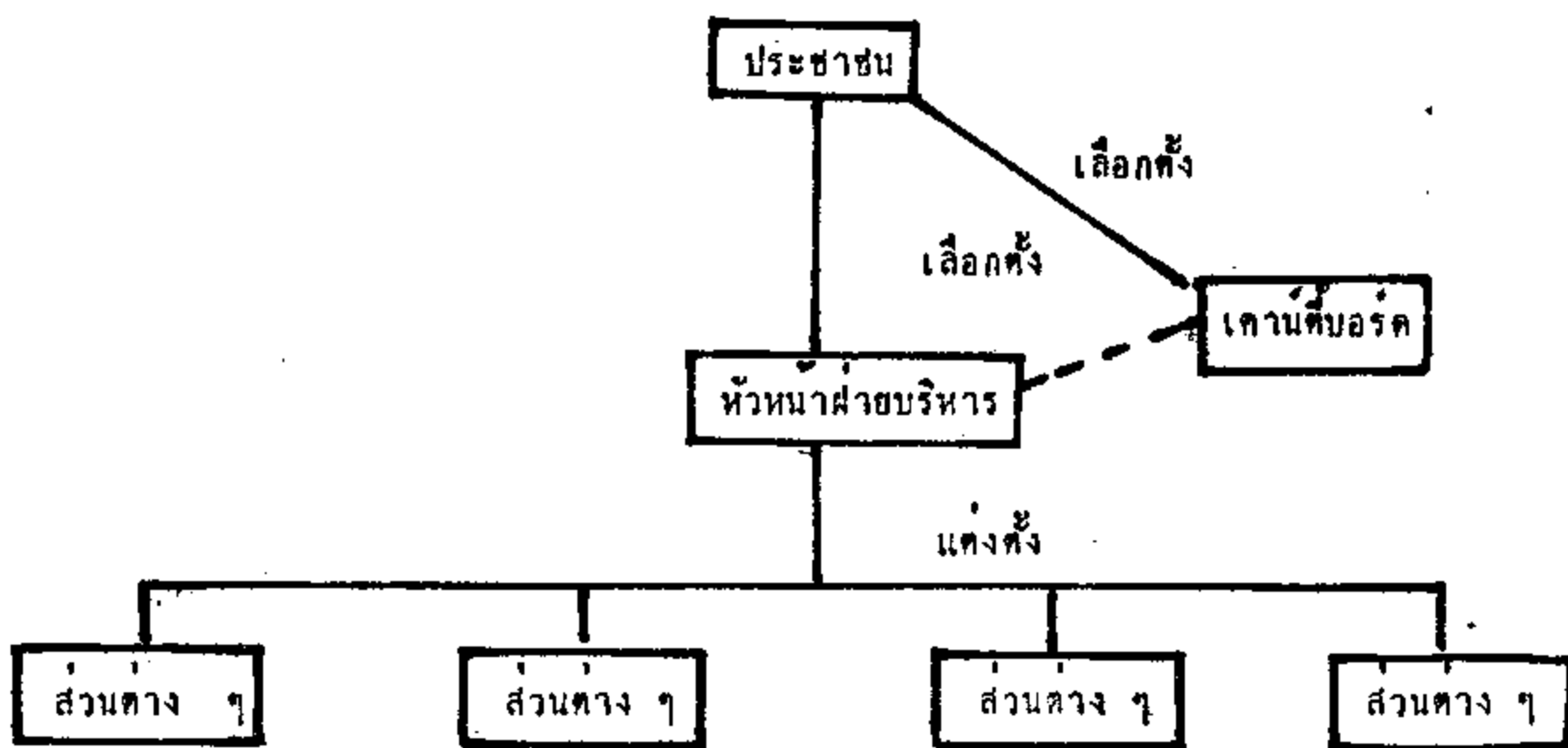
แบบที่หนึ่งคือระบบผู้จัดการเกณฑ์ ซึ่งผู้จัดการเกณฑ์ได้รับการแต่งตั้งโดยเกณฑ์บอร์ค เกณฑ์บอร์คจะแต่งตั้งผู้ที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ทางด้านการบริหาร มาดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายบริหาร ให้ผู้จัดการเกณฑ์มีอำนาจในการแต่งตั้ง โยกย้าย และบังคับบัญชาหัวหน้าหน่วยงานต่าง ๆ ของเกณฑ์ ในระบบผู้จัดการเกณฑ์นี้ ผู้จัดการเกณฑ์จะมีอำนาจเหมือนกับผู้จัดการในระบบเทศบาลที่มีผู้จัดการ

เกณฑ์แบบผู้จัดการเกณฑ์

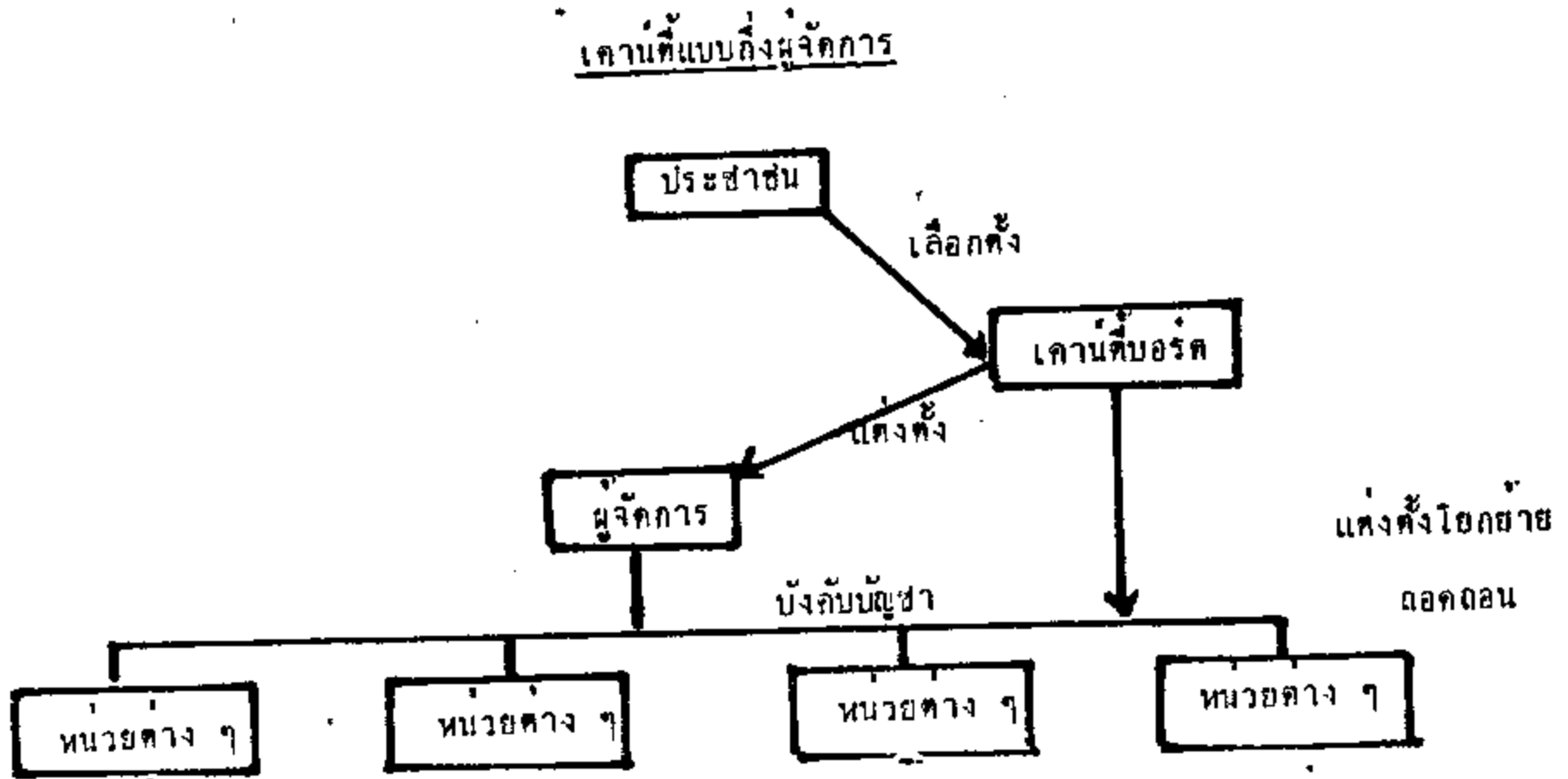
แบบที่สอง คือระบบหัวหน้าฝ่ายบริหาร ซึ่งหัวหน้าฝ่ายบริหารของเทศาภิบาล เป็นผู้ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน ให้มาดำรงตำแหน่งผู้บริหารเทศาภิบาล หัวหน้าฝ่ายบริหารเทศาภิบาลจะเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้ง โยกย้าย และบังคับบัญชา หัวหน้าหน่วยงานต่าง ๆ ของเทศาภิบาล ในระบบนี้หัวหน้าฝ่ายบริหารของเทศาภิบาล จะมีอำนาจเหมือนกับนายกเทศมนตรีในระบบเทศบาลที่มีนายกเทศมนตรีที่มีอำนาจมาก

เทศาภิบาลแบบหัวหน้าฝ่ายบริหาร

แบบที่สามคือระบบกึ่งผู้จัดการ ซึ่งหัวหน้าฝ่ายบริหารของเทศาภิบาล เป็นผู้เทศาภิบาลแต่งตั้งขึ้นมาเป็นผู้จัดการเทศาภิบาล ผู้จัดการเทศาภิบาลเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ด้านบริหาร ผู้จัดการเทศาภิบาลจะวางแผน และบังคับบัญชาหัวหน้าหน่วยงานต่าง ๆ ของเทศาภิบาล แต่อำนาจการแต่งตั้งโยกย้าย และถอดถอน หัวหน้าหน่วยงานต่าง ๆ นั้น เป็นอำนาจของเทศาภิบาล ดังนั้นในระบบกึ่งผู้จัดการนี้ ผู้จัดการจึงมีอำนาจน้อยกว่าผู้จัดการในระบบผู้จัดการเทศาภิบาล

เจ้าหน้าที่เทศาภิบาลที่ได้รับเลือกตั้ง

นอกจากเทศาภิบาล และหัวหน้าฝ่ายบริหารของเทศาภิบาลแล้ว ยังมีเจ้าหน้าที่ของเทศาภิบาลที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาบริหารงานอีกหลายตำแหน่ง คือ ผู้พิพากษาของเทศาภิบาล ทนายความ หัวหน้าตำรวจ ปลัดเทศาภิบาล เจ้าพนักงานผลิตศพ สมุห์บัญชี และพนักงานตรวจสอบการเงินทำหน้าที่กันต่าง ๆ ของเทศาภิบาล เจ้าหน้าที่พวกนี้ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน เช่นเดียวกับเทศาภิบาล ทั้งนี้ในทางปฏิบัติเทศาภิบาลจึงไม่สามารถควบคุมบังคับบัญชาเจ้าหน้าที่เหล่านี้ได้ในการบริหารงานเทศาภิบาล เทศาภิบาลจึงทำหน้าที่ประสานงานกับเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการเลือกตั้งมาจากประชาชน ทำให้เทศาภิบาลไม่มีอำนาจอิสระในการปฏิบัติงานตามสมควร

อำนาจหน้าที่ของเทศาภิบาล

หน้าที่ของเทศาภิบาลก็คือ การให้บริการต่าง ๆ แก่ผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศาภิบาลนั้น เช่น เกี่ยวกับการให้บริการสาธารณสุขของหน่วยปกครองท้องถิ่นอื่น แต่โดยปกติเทศาภิบาลจะถูก

จำกัดอำนาจให้ดำเนินกิจกรรมได้เฉพาะที่ได้รับอนุมัติ หรือที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญของมลรัฐ
เท่านั้น โดยปกติเกณฑ์จะมีหน้าที่ ๓ ประการ คือ

๑. เป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นให้บริการสาธารณูปโภคแก่ประชาชนในเขตเกณฑ์
นั้น เช่น จัดสร้างโรงพยาบาล ห้องสมุด สวนสาธารณะ สนามบิน โรงเรียน ถนนหลวง สะพาน
และอื่น ๆ

๒. เป็นตัวแทนของมลรัฐในฐานะเขตของศาลยุติธรรม เกณฑ์จึงมีอำนาจหน้าที่
รักษากฎหมายของมลรัฐ และรักษากฎหมายของเกณฑ์ ทำหน้าที่จัดการเกี่ยวกับการเลือกตั้งของ
ท้องถิ่น การเลือกตั้งระดับมลรัฐ และการเลือกตั้งระดับชาติ นอกจากนี้ ยังมีหน้าที่เก็บรักษา
หลักฐาน ทะเบียนคนเกิด คนตาย และทะเบียนสมรส ที่เกิดขึ้นในเขตเกณฑ์

๓. เป็นตัวแทนของรัฐบาลกลางในด้านการช่วยเหลือทางเกษตรกรรม ของรัฐบาล
ที่ให้แก่มลรัฐ ตลอดจนสวัสดิการของประชาชน การเกณฑ์ทหาร การลอบแข่งขันเป็นข้าราชการ

เขตพิเศษ (Special istrict)

เขตพิเศษ เป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นอีกรูปหนึ่งของสหรัฐอเมริกา มีหน้าที่ใน
การให้บริการเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือกิจการใดกิจการหนึ่ง เช่นเกี่ยวกับเรื่องสวนสาธารณะ
ก็จะดูแลบด่างตลอดจนให้บริการแก่ประชาชนเฉพาะเรื่องสวนสาธารณะเรื่องเดียวในเขตที่กา
หนดไว้เป็นพิเศษ โดยปกติ การปกครองท้องถิ่นรูปเขตพิเศษ จะดำเนินการในเรื่อง โรงเรียน
ทางหลวง การอนามัย การประปา หรือเกี่ยวกับสาธารณูปโภค อย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ

โครงสร้างการปกครองของเขตพิเศษ โดยทั่วไปจะมีสภาของเขตพิเศษ ประกอบด้วย
สมาชิกที่ประชาชนในเขตพิเศษนั้นแต่งตั้งหรือเลือกตั้งขึ้นมา หรือได้รับการแต่งตั้งจากผู้ว่า
มลรัฐ สภาของเขตพิเศษมีหน้าที่ควบคุมการเงินและลงนามในสัญญาต่าง ๆ ผู้บริหารเขตพิเศษ
คือ เลขาธิการ ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากผู้ว่ามลรัฐ มีหน้าที่ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่อื่น ๆ และรับ
นโยบายที่สภาเขตพิเศษกำหนดเพื่อไปบริหาร.

ระบบศาล (System of Courts)

หลักการขั้นพื้นฐานของระบอบการปกครองประชาธิปไตยไม่ว่าจะเป็นระบบใดก็ตาม จะต้องมึลักษณะของการแบ่งแยกอำนาจ (Seperation of Power) กล่าวคือจะต้องมีลักษณะของการแบ่งแยกองค์กรแห่งอำนาจออกเป็น ๓ ฝ่าย เพื่อเป็นการถ่วงดุลย์ซึ่งกันและกัน คือ ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ ลักษณะที่กล่าวนี้ปรากฏอย่างเห็นได้ชัดในสหรัฐอเมริกา นับตั้งแต่ระยะเริ่มแรกของการก่อตั้งประเทศตราบจนกระทั่งปัจจุบัน เราได้กล่าวไปแล้วถึงรัฐสภาหรือฝ่ายนิติบัญญัติ และประธานาธิบดีหรือฝ่ายบริหาร ทั้งนี้ในบทนี้จะได้กล่าวถึงศาลหรือฝ่ายตุลาการ โดยจะกล่าวถึงแต่เพียงโครงสร้างทั่วไป เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจจะศึกษาในรายละเอียดต่อไป

ระบบศาลของสหรัฐอเมริกา แบ่งได้เป็น ๒ ระบบ คือ ระบบศาลของมลรัฐ (The State Court System) และระบบศาลของสหพันธ์หรือของรัฐบาลกลาง (The Federal Court System) ทั้งสองระบบนี้ส่วนใหญ่จะเป็นอิสระต่อกัน มีเพียงบางกรณีเท่านั้นเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน

ระบบศาลของมลรัฐ

โดยปกติแล้วระบบศาลของมลรัฐจะไม่ขึ้นต่อหรืออยู่ภายใต้บังคับของระบบศาลของสหพันธ์ กล่าวคือ ศาลต่าง ๆ ในระบบศาลของมลรัฐมีอำนาจอิสระในการดำเนินการเกี่ยวกับคดีต่าง ๆ ภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมายของแต่ละมลรัฐ จะมีบางกรณีที่เกี่ยวข้อง ปรึกษาของสหพันธ์ หรือเป็น ข้อขัดแย้ง อันอยู่ในความรับผิดชอบ ของสหพันธ์เท่านั้น ที่จะต้องส่งเรื่องให้ศาลของสหพันธ์เป็นผู้พิจารณาหรือตัดสิน เหตุผลสำคัญแห่งการจัดระบบเช่นนี้ก็เพื่อเป็นการประกันหรือเป็นการสงวนอำนาจของมลรัฐในอันที่จะดำเนินการทางตุลาการได้อย่างเต็มที่โดยปราศจากการแทรกแซงอันมิชอบนั่นเองซึ่งในทางปฏิบัติก็เป็นเช่นนั้น ดังสถิติโดยทั่วไปที่พบว่าประมาณ ๙๐ เปอร์เซ็นต์ของคดีความทั่วประเทศ อยู่ในอำนาจการพิจารณาตัดสินของศาลของมลรัฐ

๑.๑ อำนาจการดำเนินการ

ศาลของมลรัฐมีอำนาจการดำเนินการโดยทั่วไปดังนี้

ก. สืบสวนและแสวงหาข้อเท็จจริง โทแก่การไต่สวนโดยการนำพยานผู้เชี่ยวชาญเพื่อมาให้การ รวมทั้งการรวบรวมหลักฐานหรือพยานเอกสารเพื่อนำมาประกอบการพิจารณาคดีในศาล

ข. การพิจารณาปรับใช้องค์ประกอบแห่งกฎหมายกับรูปคดีตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏเพื่อตัดสินคดีความ

ค. การตีความกฎหมาย ในกรณีที่บทบัญญัติข้อใดหรือมาตราใดมีความกำกวมสามารถตีความไปได้หลายทาง

ง. กลุ่มกรงป้องกันการละเมิดสิทธิต่าง ๆ ของบุคคล

จ. เสนอหรือแนะนำทางปฏิบัติหรือแก้ไขข้อขัดข้องด้วยกฎหมายแก่สายงานต่าง ๆ ของรัฐบาล

ฉ. ทำเนียบคดีอันเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินส่วนบุคคลและบริการสังคม เช่น การพิสูจน์พินัยกรรม รับผิดชอบคดีความที่เกี่ยวข้องด้วยเด็กกำพร้า เป็นต้น

ช. ทำเนียบการบังคับคดีและออกคำสั่ง เช่น ออกหมายเรียก หมายค้นและการอนุญาตประกันตัว เป็นต้น

ซ. ออกกฎเกณฑ์เกี่ยวกับขั้นตอนแห่งกระบวนการพิจารณาคดี รวมทั้งการออกระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ภายในศาล

๑.๒ ศาลระดับต่าง ๆ ของมลรัฐ

ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างอยู่บ้างสำหรับบางมลรัฐในเรื่องของประเภทศาล แต่ส่วนใหญ่หรืออาจกล่าวได้ว่าทุกมลรัฐมีโครงสร้างเดียวกัน โดยจัดระดับของศาลดังนี้คือ

ก. ศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นนี้อาจแยกได้เป็น ๓ ระดับ เรียกชื่อต่างกันไปคือ

๑. ศาล เจ. พี. หรือ จัสติส ออฟ เดอะ พีส (J.P. or Justice of the Peace

Court) ถือเป็นศาลระดับต่ำสุดของมลรัฐ จัดตั้งตามท้องถิ่นทั่วไปในเขตของมลรัฐ ผู้พิพากษาหรือ เจ. พี. จะเข้าสู่ตำแหน่งทั้งโดยการเลือกตั้งและแต่งตั้งขึ้นอยู่กับกฎหมายของแต่ละมลรัฐ ปกติจะดำรงตำแหน่งในระยะสั้น (๒ ปี บางแห่ง ๖ ปี) รับผิดชอบคดีความประเภททุโทษหรือความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ทั้งในทางแพ่งและทางอาญา กล่าวคือจะมีอำนาจในคดีความที่มีโทษปรับไม่เกิน ๒๐๐ เหรียญ หรือประมาณ ๔ พันบาท และผู้ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาของศาล เจ. พี. ไม่จำเป็นต้องจบปริญญาทางกฎหมาย ส่วนใหญ่จะจบแค่มัธยมศึกษาหรือไฮสกูลเท่านั้น และก็มีไม่น้อยที่ไม่ได้จบมัธยมศึกษาโดยสมบูรณ์ การพิจารณาคดีคดีนี้ใช้ผู้พิพากษาคณะเดียว

๒. ศาลเทศบาล (Municipal Court) เป็นศาลระดับสูงกว่าศาล เจ.พี. มีขอบข่ายการพิจารณาพิพากษาคดีความมากขึ้น มีขั้นตอนในการพิพากษาคดีเป็นรูปแบบแน่นอน ศาลต่าง ๆ ที่อยู่ในประเภทของศาลนี้ได้แก่ ศาลจราจร (Traffic Court) ศาลกลางคืน (Night Court) ศาลตำรวจ (Police Court) เป็นต้น มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีความผิดที่ไม่ร้ายแรง โทษปรับระหว่าง ๕๐๐-๑๐๐๐ เหรียญ มีคณะผู้พิพากษาพิจารณาพิพากษาคดี ผู้พิพากษาส่วนใหญ่ผ่านการศึกษา หรือฝึกอบรมทางกฏหมายมาแล้ว

๓. ศาลเคาน์ตี (The County Court) เป็นศาลชั้นต้นระดับสูงสุด มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งในทางแพ่งและทางอาญในความผิดที่สูงกว่าศาลเทศบาลอาจกล่าวได้ว่าเป็นศาลชั้นต้นอย่างแท้จริง ทั้งยังมีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีที่เกี่ยวข้องกับพินัยกรรม และมรดกด้วย ทุกมลรัฐจะมีศาลเคาน์ตีอยู่ในเขตเมืองหรือเคาน์ตีต่าง ๆ ของมลรัฐตน ส่วนใหญ่แล้วผู้พิพากษาจะเข้าสู่ตำแหน่งด้วยการเลือกตั้ง อยู่ในตำแหน่ง ๔ ปี โดยเฉลี่ย และผ่านการศึกษาระดับปริญญาทางกฏหมายมาแล้ว มีคณะผู้พิพากษาพิจารณาคดีคดีนี้เป็นขั้นตอนอย่างแท้จริง มีอำนาจพิจารณาคดีคดีอย่างกว้างขวาง

๔. ศาลชั้นกลางหรือศาลอุทธรณ์ (The Intermediate Court of Appeals) ศาลชั้นกลางหรือศาลอุทธรณ์ของมลรัฐนั้น มีอำนาจพิจารณาคดีคดีคล้ายกับศาลอุทธรณ์ของประเทศไทยเรา กล่าวคือเป็นศาลที่รับเรื่องอุทธรณ์ส่วนใหญ่จากศาลเคาน์ตี และศาลเทศบาล

๕๘

ซึ่งเป็นศาลชั้นต้น มีบ่อยครั้งที่คดีต่าง ๆ ที่การอุทธรณ์ขึ้นมาเป็นอันสิ้นสุดลงโดยคำพิพากษาของศาลชั้นกลางนี้ แต่ก็มีหลายครั้งเช่นกันที่บางคดีมีการฎีกาขึ้นไปยังศาลสูงของมลรัฐ ปกติแล้วศาลชั้นกลางจะใช้คณะผู้พิพากษา ๓ คน หรือมากกว่านั้น พิจารณาพิพากษาคดีทั้งในทางแพ่งและอาญาที่อุทธรณ์ขึ้นมาจากศาลชั้นต้น โดยใช้มติเสียงข้างมากขององค์คณะผู้พิพากษาเพื่อตัดสินคดี ส่วนใหญ่แล้วผู้พิพากษาจะเข้าสู่ตำแหน่งโดยการเลือกตั้ง มีบางมลรัฐใช้วิธีแต่งตั้ง และบางมลรัฐใช้วิธีคัดเลือกจากผู้พิพากษาของศาลชั้นต้น ส่วนวาระของการดำรงตำแหน่งจะยาวนานกว่าผู้พิพากษาของชั้นต้นประมาณหนึ่งปีหรือสองปี

ค. ศาลสูงของมลรัฐ (The Final Court of Appeals or the Supreme Court)
 ในระบบศาลของมลรัฐนั้น ศาลสูงเป็นศาลสูงสุดในมลรัฐ มีอำนาจหน้าที่รับคดีหรือข้อขัดแย้งด้านกฎหมาย ทั้งในทางแพ่งและอาญา ที่ฎีกามาจากศาลระดับรองลงไป ส่วนใหญ่จะรับคดีหรือข้อขัดแย้งในปัญหาข้อกฎหมายจากศาลชั้นกลางหรือศาลอุทธรณ์ของมลรัฐ คำพิพากษาของศาลสูงถือเป็นการสิ้นสุดของคดีความ ยกเว้นในกรณีที่เป็นคดีซึ่งเกี่ยวข้องกับรัฐธรรมนูญของประเทศหรือเป็นปัญหาระหว่างมลรัฐ หรือที่รัฐธรรมนูญระบุให้อยู่ในอำนาจของศาลสูงของสหพันธ์ ศาลของมลรัฐจะส่งเรื่องไปให้ศาลสูงสุดของสหพันธ์เป็นผู้พิจารณาคัดสินชั้นเด็ดขาด ศาลสูงของมลรัฐประกอบด้วยคณะผู้พิพากษา ๕-๗ คน พิจารณาพิพากษาคดีโดยการลงมติเสียงข้างมาก เข้าสู่ตำแหน่งโดยการเลือกตั้ง สำหรับวาระของการดำรงตำแหน่งไม่แน่นอน แตกต่างกันไปในแต่ละมลรัฐ บางมลรัฐผู้พิพากษาจะอยู่ในตำแหน่ง ๒ ปี บางมลรัฐ ๖ ปี และบางมลรัฐดำรงตำแหน่งตลอดชีวิต แต่ส่วนใหญ่แล้วจะอยู่ในตำแหน่ง ๖ ปี

๒. ระบบศาลของสหพันธ์หรือรัฐบาลกลาง

ศาลซึ่งรัฐธรรมนูญของประเทศบัญญัติให้จัดตั้งขึ้นตามมาตรา ๓ เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปและเรียกรวมกันว่า ศาลรัฐธรรมนูญ (Constitutional Courts) ซึ่งประกอบด้วยศาลสูงสุดหรือศาลฎีกา (The Supreme Court) ศาลอุทธรณ์ (Courts of Appeals) ศาลชั้นต้นของสหพันธ์ (Federal District Court) ศาลสิทธิเรียกร้องแห่งสหรัฐ (United States Court

LIERT

of Claims) ศาลอุทธรณ์ภาษีศุลกากรและสิทธิบัตร (Court of Customs and Patent Appeals) ศาลภาษีศุลกากรสหรัฐ (Customs Court) นอกจากนี้ความในมาตรา ๑ ของรัฐธรรมนูญยังให้อำนาจแก่รัฐสภาในอันที่จะจัดตั้งศาลอื่นขึ้นเพื่อความเหมาะสมและจำเป็นที่เรียกว่า ศาลฝ่ายนิติบัญญัติ (Legislative Courts)

๒.๑ อำนาจการดำเนินการ

มาตรา ๓ แห่งรัฐธรรมนูญของประเทศได้กำหนดคดีหรือข้อพิพาทที่อยู่ในอำนาจของศาลของสหพันธ์ พอสรุปได้ดังนี้ คือ

ก. คดีที่มีสหรัฐเป็นคู่ความ กล่าวคือ คดีที่รัฐบาลกลาง หรือหน่วยงานของรัฐบาลกลางหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกลางเป็นคู่ความในคดี ทั้งนี้ไม่ว่าจะในฐานะโจทก์หรือจำเลยก็ตาม

ข. คดีที่ไม่สมควรให้อยู่ในอำนาจของศาลของมลรัฐอันเกี่ยวด้วยเหตุผลในเรื่องความเป็นกลาง เช่นคดีระหว่างมลรัฐ หรือระหว่างประชาชนของมลรัฐหนึ่งกับรัฐบาลของอีกมลรัฐหนึ่ง คดีระหว่างประชาชนในมลรัฐเดียวกันอันเกี่ยวด้วยสิทธิเรียกร้องที่ดินในอีกมลรัฐหนึ่ง เป็นต้น

ค. คดีที่เกี่ยวข้องเอกอัครราชทูต กงสุลและคดีระหว่างประชาชนของสหรัฐอเมริกา กับประชาชนของต่างชาติ หรือคดีระหว่างสหรัฐอเมริกา กับประชาชนของประเทศอื่น

ง. คดีที่เกิดขึ้นภายใต้บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญหรือบทบัญญัติแห่งกฎหมายของประเทศ หรือโดยสนธิสัญญาของประเทศทำไว้แล้วที่จะทำต่อไป รวมทั้งคดีอันเกี่ยวด้วยการเดินเรือ และทะเลค้าขาย

๒.๒ ศาลระดับต่าง ๆ ของสหพันธ์

ก. ศาลชั้นต้นของสหพันธ์ เป็นศาลชั้นต้นในระบบศาลของสหพันธ์ ทั่วประเทศมีอยู่ประมาณ ๙๔ ศาล กระจายไปตามมลรัฐต่าง ๆ ทั่วประเทศ เป็นศาลที่พิจารณาพิพากษาคดีทั้งในทางแพ่งและอาญาอันเกี่ยวด้วยกฎหมายของสหพันธ์ แต่ละศาลจะมีคณะผู้พิพากษา (Jury)

๖๐

ตั้งแต่ ๑ ถึง ๑๕ คน แล้วแต่ที่แต่ละศาลจะกำหนดซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับความมากน้อยของจำนวนคดี มีผู้พิพากษาที่มีอายุราชการนานและอาวุโสสูงสุดเป็นผู้พิพากษาหัวหน้าศาล ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งผู้พิพากษาโดยคำแนะนำและความยินยอมของวุฒิสภา ดำรงตำแหน่งตลอดชีวิต ตราบเท่าที่ไม่ประพฤติตนไปในทางที่ไม่เหมาะสม ส่วนใหญ่มักจะเป็นผู้ที่มีปริญญาทางกฎหมาย และเป็นทนายความมาก่อน

ข. ศาลอุทธรณ์ เป็นศาลชั้นกลางมีทั้งหมดทั่วประเทศ ๑๑ ศาล มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่อุทธรณ์จากศาลชั้นต้นของสหพันธ์ คดีส่วนใหญ่จะสิ้นสุด ณ. ศาลอุทธรณ์นี้ แต่ละศาลประกอบด้วยผู้พิพากษาตั้งแต่ ๓ ถึง ๑๕ คน ขึ้นอยู่กับความมากน้อยของจำนวนคดี ผู้พิพากษาที่อาวุโสด้วยอายุราชการและอายุไม่เกิน ๗๐ ปี จะได้รับการแต่งตั้งให้ เป็นผู้พิพากษาหัวหน้าศาล ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งผู้พิพากษาทั้งหมดตามคำแนะนำและยินยอมของวุฒิสภา ดำรงตำแหน่งตลอดชีวิตตราบที่ไม่ประพฤติตนไปในทางที่ไม่เหมาะสม ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีปริญญาทางกฎหมาย และมีอาชีพทนายความมาก่อน

ค. ศาลสูงสุดหรือศาลฎีกา เป็นศาลสูงสุดของประเทศ รัฐธรรมนูญของประเทศระบุอำนาจหน้าที่ให้พิจารณาพิพากษาคดีอันเกี่ยวข้องกับเอกอัครราชทูต กงสุล รัฐมนตรีและคดียุติธรรมหรือรัฐบาลกลางเป็นคู่ความ ประกอบด้วยผู้พิพากษา ๙ คน เป็นประธานศาลสูงสุดหรือศาลฎีกา ๑ คน ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งตามคำแนะนำและยินยอมของวุฒิสภา ในการพิจารณาพิพากษาคดีจะต้องมีองค์คณะที่ประกอบไปด้วยผู้พิพากษาไม่ต่ำกว่า ๖ คน อยู่ในตำแหน่งตลอดชีวิต ตราบเท่าที่ไม่ประพฤติตนไปในทางที่ไม่เหมาะสม ปกติแล้ว ศาลสูงสุดนี้จะเริ่มเปิดพิจารณาคดีตั้งแต่วันจันทร์แรกของเดือนตุลาคมไปจนถึงเดือนกรกฎาคมของปีถัดไป

ง. ศาลสิทธิเรียกร้องของสหรัฐ เป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี ซึ่งเอกชนหรือคณะบุคคลฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายต่อรัฐบาลกลาง มีศาลเดียวตั้งอยู่ที่กรุงวอชิงตัน ประกอบด้วยผู้พิพากษา ๗ คน เป็นผู้พิพากษาหัวหน้าศาล ๑ คน แต่งตั้งโดยประธานาธิบดีตามคำแนะนำและยินยอมของวุฒิสภา อยู่ในตำแหน่งตลอดชีวิต ตราบเท่าที่ไม่ประพฤติตนไปใน

ทางที่ไม่เหมาะสม การพิจารณาพิพากษาจะต้องมีคณะผู้พิพากษาประกอบด้วยผู้พิพากษาไม่น้อยกว่า ๓ นาย และเมื่อพิจารณาคัดสินแล้วคู่ความอาจฎีกาไปยังศาลสูงสุดได้

จ. ศาลอุทธรณ์ภาษีสกุลการและสิทธิบัตร เป็นศาลพิจารณาพิพากษาคดีเกี่ยวกับ ภาษีสกุลการ สิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้า ประกอบด้วยผู้พิพากษา ๕ คน เป็นผู้พิพากษา หัวหน้าศาล ๑ คน แต่งตั้งโดยประธานาธิบดีตามคำแนะนำและยินยอมของวุฒิสภา อยู่ในตำแหน่งตลอดชีวิตตราบที่ไม่ประพฤติตนไปในทางที่ไม่เหมาะสม การพิจารณาพิพากษาคดีจะต้องทำโดยคณะผู้พิพากษาอย่างน้อย ๓ คน หากผลการตัดสินไม่เป็นที่พอใจของคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายนั้นก็สามารถฎีกาไปยังศาลสูงสุดได้

ฉ. ศาลภาษีสกุลการสหรัฐ เป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเกี่ยวกับการฟ้องร้องเรื่องการเก็บภาษีสกุลการ ส่วนใหญ่เป็นคดีที่เอกชนฟ้องเจ้าพนักงานว่าเก็บภาษีไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือเก็บภาษีผิดประเภทหรือผิดพิภพ ประกอบด้วยผู้พิพากษา ๕ คน แต่งตั้งโดยประธานาธิบดีตามคำแนะนำและยินยอมของวุฒิสภา ประธานาธิบดีจะแต่งตั้งผู้พิพากษา หัวหน้าศาลชั้น ๑ คน ตามลำดับอาวุโส ดำรงตำแหน่งตลอดชีวิตตราบเท่าที่ไม่ประพฤติตนไปในทางที่ไม่เหมาะสม ในการพิพากษาคดีนั้น หากคู่ความไม่พอใจก็อาจอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ภาษีสกุลการและสิทธิบัตรได้ และหากยังไม่เป็นที่พอใจอีกก็อาจฎีกาต่อไปยังศาลสูงสุดได้ด้วย

เกี่ยวกับระบบศาลของสหพันธรัฐนี้ คงได้กล่าวไว้แล้วว่ามี ศาลฝ่ายนิติบัญญัติอีก เป็นศาลที่จัดตั้งขึ้นตามความเหมาะสมและจำเป็นโดยรัฐสภา เช่น ศาลอุทธรณ์ทหาร (The Court of Military Appeals) และศาลเขตแดน (Territorial Courts) เป็นต้น ศาลเหล่านี้จะตั้งขึ้นและปฏิบัติหน้าที่เป็นครั้งคราว

ผู้เรียบเรียงและค้นคว้าเรื่อง "การเมืองการปกครองสหรัฐอเมริกา"

๑. นายเสน่ห์ จันทรังษะจ่าง	๒. นายจินดา เจริญพรรณ
๓. นายสรรเสริญ สืบสทการ	๔. ร้อยตรีไพโรจน์ บุญผูก

LIART

บรรณานุกรม

ภาษาอังกฤษ

- ABRAHAM, HENRY J., The Judicial Process,
(New York, Oxford University Press, 1968)
- BARGER, JAMES D., Political Leadership in American Government
(Boston, Little Brown and Company, 1964)
- BAILEY, STEPHEN K. (ed.), American Politics and Government
(Voice of America Forum Lectures).
- BONE, HUGH A., American Politics and the Party System
(New York : Mc Graw-Hill, 1965).
- BINKLEY, WILFRED E., American Political Parties
(New York : Alfred A. Knopf, 1967).
- BROWN, STUARE GERRY, The American Presidency
(New York : Alfred A. Knopf, 1966).
- CARR, ROBERT K., WALTER H. BERNSTEIN, WALTER F. MURPHY,
MICHAEL N. DANIELSON
(Hinsdale, Ill. : The Dryden Press, 1974).
- COOKE, EDWARD F., A Detailed Analysis of The Constitution
(Paterson, N.J. ; Littlefield, Adams & Co., 1960).
- CALDWELL, GAYLON L., American Government Today
(New York : W.W. Norton & Company, 1963).
- CORWIN EDWARD S., The Constitution and What it Means Today
(New Jersey : Princeton University Press, 1974).
- CORWIN, EDWARD S., AND JACK W. PELTASON, Understanding The
Constitution

- (New York : Holt, Rinehart And Winston, 1961).
- Dunham, William (ed.), American Government And Political Science
(New York : Monarch Press, 1965).
 - DIMOCK, MARSHALL EDWARD, AND GRADYS OGDEN DIMOCK : American
Government in Action
(New York : Rinehart & Company, Inc , 1947).
 - EGGER, ROWLAND, The President of The United States
(New York : Mc Graw - Hill, 1967).
 - FERGUSON, JONH H., AND KEAN E. McHENRY, The American Federal
Government
(New York : Mc Graw-Hill, 1971).
 - IRISH. MARIAN D., AND JAMES W. PROTHRO, The Politics of American
Democracy
(Englewood Clifts, N.J. : Prentice Hall, 1968).
 - JACOB, HERBERT, AND KENNETH N. VINES (ed.). Politics in The American
States
(Boston : Little, Brown and Company. 1971).
 - KRAMNICK, ISAAC (ed.), American Government ' 73 ' 74
(Guilford, Conn. : The Dushkin Publishihg, 1973).
 - LINE BERRY ROBERT L., AND IRA SHARKANSKY, Urban Politics and
Public Policy
(New York : Harper & Row, Publishers, 1971).
 - MAYERS, LEWIS, The American Legal System,
(New York, Harper & Row, Publishers, 1964)
 - SCAMMON, RICHARD M., U.S. Election Hand book
(United States Information Service, 1976).

ภาษาไทย

- โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, อเมริกาศึกษา (กรุงเทพมหานคร, โรงพิมพ์แพรววิทยา ๒๕๑๘)
 ชัยชนะ อังคะวัต, “การปกครองท้องถิ่นสหรัฐอเมริกา” ใน การปกครองเปรียบเทียบ
 (กรุงเทพมหานคร, โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๒๕๑๘)
- ประมุข ศวัสค์มงคล และ โสภณรัตน์, รายงานการไปดูงานศาลในต่างประเทศ,
 (กรุงเทพมหานคร, โรงพิมพ์การศาสนา ๒๕๑๘)
- วิลเลียม เอสไวท์ (ดร. สมศักดิ์ ชูโก ผู้แปล)
 (กรุงเทพมหานคร, โรงพิมพ์แพรววิทยา ๒๕๑๘)
- สวัสดิ์ ส่งสัมพันธ์ และ ปรีชา ส่งสัมพันธ์, การปกครองและกฎหมายของสหรัฐอเมริกา,
 (กรุงเทพมหานคร, โรงพิมพ์สมาคมสังคมนิติศาสตร์แห่งประเทศไทย ๒๕๑๘)
- อับราฮัม รีบคอฟ และ จอนโฮ นิวมัน (ดร.กระมล ทองธรรมชาติ ผู้แปล)
 การเมืองแบบอเมริกัน, (กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์สมาคมสังคมนิติศาสตร์แห่งประเทศไทย ๒๕๑๕)

(ภาคผนวก)

รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา

อารัมภบท

เราประชาชนแห่งสหรัฐ เพื่อที่จะก่อให้เกิดสหภาพที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น สถาปนาความยุติธรรม รักษาความสงบเรียบร้อยภายใน จัดการคุ้มครองร่วมกัน ส่งเสริมสวัสดิภาพทั่วไป และรักษาไว้ซึ่งการเสวยสุขสวัสดิแห่งเสรีภาพแก่มวลชาวเราและอนุชนสืบต่อเรา จึงให้ตรารัฐธรรมนูญขึ้นไว้สำหรับสหรัฐอเมริกา

มาตรา ๑

ข้อ ๑. อำนาจอธิปไตยทั้งปวงที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้เป็นอำนาจของรัฐสภาแห่งสหรัฐซึ่งประกอบด้วยวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร

ข้อ ๒. สภาผู้แทนราษฎรประกอบด้วยสมาชิกที่ประชาชนแห่งมลรัฐต่าง ๆ เลือกเข้ามาทุก ๒ ปี และผู้ออกเสียงเลือกตั้งของแต่ละมลรัฐต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้สำหรับผู้ออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนต่าง ๆ ในสภานิติบัญญัติของมลรัฐนั้น

บุคคลใดจะเป็นผู้แทนราษฎรไม่ได้ถ้าอายุไม่ครบ ๒๕ ปีบริบูรณ์และไม่ได้เป็นพลเมืองของสหรัฐมาแล้วไม่น้อยกว่า ๗ ปี และในขณะที่ได้รับเลือกตั้งไม่ได้เป็นผู้กุมอำนาจอยู่ในมลรัฐที่ตนได้รับเลือกตั้งนั้น

จำนวน ผู้แทนและภาษีทางตรงให้แบ่งตามสัดส่วนเท่า ๆ กันระหว่างมลรัฐต่าง ๆ ที่อยู่ในสหภาพนั้นตามลำดับจำนวนประชากร ซึ่งจะกำหนดโดยเพิ่มจำนวนสามในห้าของจำนวนบุคคลอื่น ๆ ที่ปวงเข้าในจำนวนบุคคลเสรีทั้งหมด ซึ่งรวมถึงผู้ที่ถูกผูกพันต้องปฏิบัติหน้าที่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่ไม่รวมพวกอินเดียนที่ไม่ต้องเสียภาษี การนับจำนวนจริงจะต้องกระทำภายในระยะเวลา ๓ ปี นับแต่การประชุมครั้งแรกของรัฐสภาแห่งสหรัฐ และหลังจากนั้นให้

๖๖

กระทำทุกสัปดาห์ ตามวิธีการที่กฎหมายจะกำหนดไว้ จำนวนผู้แทนใหม่ได้หนึ่งคนต่อจำนวนพลเมืองไม่เกินสามหมื่นคน แต่ละมลรัฐต้องมีผู้แทนอย่างน้อยหนึ่งคน และก่อนที่จะถึงกำหนดการนับจำนวนดังกล่าวข้างต้นนี้ ให้มลรัฐนิวแฮมป์เชอร์มีผู้แทนได้ ๓ คน แมสซาชูเซตส์ ๘ คน โรดไอส์แลนด์และโปรวิเดนซ์ แพลนเตชัน ๑ คน นิวยอร์ก ๖ คน นิวเจอร์ซีย์ ๔ คน เพนซิลเวเนีย ๘ คน เดลาแวร์ ๑ คน แมริแลนด์ ๖ คน เวอร์จิเนีย ๑๐ คน นอร์ทคาโรไลนา ๕ คน เซาธ์คาโรไลนา ๕ คน และจอร์เจีย ๓ คน

เมื่อเกิดการว่างลงในตำแหน่งผู้แทนจากมลรัฐใดให้ฝ่ายบริหารแห่งมลรัฐนั้นออกหมายกำหนดการเลือกตั้งซ่อมตำแหน่งที่ว่างลงนั้น

ให้สภาผู้แทนราษฎรเลือกประธานสภาและเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ของสภาและให้มีอำนาจที่จะฟ้องร้องผู้กระทำผิดในหน้าที่ได้แต่ผู้เดียว

ข้อ ๓. วุฒิสภาแห่งสหรัฐประกอบด้วยวุฒิสมาชิกจากมลรัฐ ๒ คน ให้สภานิติบัญญัติของมลรัฐนั้น เป็นผู้เลือกให้อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๖ ปี และวุฒิสมาชิกแต่ละคนมีคะแนนเสียงหนึ่งคะแนน

ทันทีหลังจากการประชุมอันเป็นผลของการเลือกตั้งครั้งแรกให้แบ่งจำนวนวุฒิสมาชิกออกเป็นสามชั้นเท่า ๆ กันเท่าที่จะทำได้ ให้ตำแหน่งของวุฒิสมาชิกชั้นที่ ๑ ว่างลงเมื่อสิ้นปีที่สอง ชั้นที่สองเมื่อสิ้นปีที่สี่ และชั้นที่สามเมื่อสิ้นปีที่หก ทั้งนี้เพื่อให้มีการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกจำนวนหนึ่งในสามใหม่ทุกสองปี และถ้ามีตำแหน่งว่างลงโดยการลาออกหรือโดยเหตุอื่นในระหว่างปีตบมือการประชุมของสภานิติบัญญัติแห่งมลรัฐที่วุฒิสมาชิกเป็นผู้แทนแล้ว ให้ฝ่ายบริหารแห่งมลรัฐนั้นแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งแทนเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะถึงสมัยการประชุมคราวต่อไปของสภานิติบัญญัติซึ่งจะได้เลือกวุฒิสมาชิกใหม่เข้าแทนที่ตามตำแหน่งที่ว่างลงนั้น

บุคคลใดจะเป็นวุฒิสมาชิกไม่ได้ถ้ายังมีอายุไม่ครบ ๓๐ ปีบริบูรณ์ และไม่ได้เป็นพลเมืองของสหรัฐมาแล้วไม่น้อยกว่า ๗ ปี และในขณะที่ได้รับเลือกตั้งไม่ได้เป็นสมาชิกสภาอยู่ในมลรัฐที่ตนได้รับการเลือกตั้งนั้น

LIART

ให้รองประธานาธิบดีสหรัฐเป็นประธานวุฒิสภา แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนน เว้นแต่เมื่อมีคะแนนเสียงแยกออกเท่ากัน

ให้วุฒิสภาเลือกเจ้าหน้าที่อื่น ๆ และ ประธานสภาชั่วคราวในกรณีรองประธานาธิบดีไม่มาประชุม หรือเมื่อรองประธานาธิบดีเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีแห่งสหรัฐ

วุฒิสภามีอำนาจพิจารณาคดีฟ้องร้องผู้กระทำผิดในหน้าที่ได้แต่ผู้เดียว เมื่อขณะทำหน้าที่พิจารณาคดีเช่นนั้น ให้กระทำโดยการสาบานหรือปฏิญาณตน ถ้าประธานาธิบดีสหรัฐถูกพิจารณาให้ประธานสภาวุฒิสภาเป็นประธาน บุคคลใดจะถูกตัดสิทธิลงโทษในคดีเช่นนั้นโดยคะแนนเสียงต่ำกว่าสองในสามของสมาชิกที่มาประชุมไม่ได้

ถ้าวินิจฉัยในคดีฟ้องร้องผู้กระทำผิดในหน้าที่นั้น จะกำหนดโทษมากกว่าการปลดออกจากตำแหน่งและการให้ขาดคุณสมบัติที่จะดำรงตำแหน่งอันมีเกียรติที่อาศัยความเชื่อต่อหรือที่ลาภสักการะไม่ได้ แต่ทั้งนี้ข้อมไม่หมายความว่า ผู้ที่ถูกตัดสิทธิลงโทษดังกล่าวจะหลุดพ้นจากการถูกฟ้องร้องการพิจารณาคดี การพิพากษาและการลงโทษตามกฎหมายใด ๆ เลย

ข้อ ๔. การกำหนดเวลา สถานที่ และวิธีการที่จะใช้ในการเลือกตั้งวุฒิสมาชิก และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้กำหนดขึ้นไว้สำหรับแต่ละมลรัฐ โดยสภานิติบัญญัติแห่งมลรัฐนั้น ๆ แต่รัฐสภาอาจออกกฎหมายกำหนดหรือเปลี่ยนแปลงระเบียบข้อบังคับในเรื่องนี้ได้ทุกประการ นอกจากในเรื่องสถานที่ที่จะใช้เลือกตั้งวุฒิสมาชิกเท่านั้น

ให้รัฐสภาประชุมกันอย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง เริ่มตั้งแต่วันจันทร์แรกของเดือนธันวาคม เว้นแต่จะออกเป็นกฎหมายกำหนดวันเป็นอย่างอื่น

ข้อ ๕. ให้แต่ละสภาเป็นผู้วินิจฉัยการเลือกตั้ง ผลการเลือกตั้ง และคุณสมบัติของสมาชิกของสภานั้น ๆ และให้ถือจำนวนข้างมากของแต่ละสภาเป็นองค์ประชุมดำเนินกิจการ ถ้าจำนวนน้อยกว่านี้อาจให้เลิกการประชุมเป็นรายวัน และให้จำนวนข้างน้อยนั้นมีอำนาจที่จะ บังคับให้สมาชิกที่ขาด ประชุมมาประชุมได้ตามวิธีการ และโทษที่แต่ละสภาจะได้กำหนดไว้

ให้แต่ละสภากำหนดข้อบังคับการประชุมของสภาและลงโทษสมาชิกที่ก่อความสงบเรียบร้อยและด้วยคะแนนเสียงสองในสามอาจลงมติไล่สมาชิกคนใด ๆ ก็ได้

ให้แต่ละสภามีรายงานการประชุมของตนไว้และพิมพ์ออกเผยแพร่เป็นคราว ๆ ไป ยกเว้นแต่เรื่องที่สภาเห็นว่ามีความลับ ถ้าสมาชิกจำนวนหนึ่งในสามของที่มาประชุมต้องการจะให้พิมพ์ความเห็นสนับสนุนและคัดค้านของสมาชิกแต่ละสภาในเรื่องใด ๆ ก็ให้กระทำตามนั้น

สภาใดสภาหนึ่งในระหว่างสมัยการประชุมของรัฐสภาจะปิดการประชุมเกินกว่า ๓ วัน หรือประชุม ณ สถานที่อื่นนอกจากสถานที่สภาทั้งสองประชุมตามปกติโดยไม่ได้รับความยินยอมจากอีกสภาหนึ่งไม่ได้

ข้อ ๖. บุคคลสมาชิกและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะได้รับกำหนดแทนในการปฏิบัติหน้าที่ตามกำหนดไว้ในกฎหมายจากคลังแห่งสหรัฐในทุกกรณี ยกเว้นกรณีที่มีความผิดฐานกบฏ ความผิดมหันตโทษและการทำลายความสงบเรียบร้อย สมาชิกมีเอกสิทธิ์ที่จะไม่ถูกจับกุมใด ๆ ในระหว่างสมัยการประชุมของสภาที่ตนเป็นสมาชิกและที่จะเดินทางไปหรือกลับเพื่อการประชุมนั้น และจะถูกไต่สวนหรือซักฟอกในเรื่องที่สมาชิกปาฐกถาหรืออภิปรายในสภาในที่อื่นไม่ได้

บุคลิกสมาชิกหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในระหว่างที่ได้รับเลือกตั้งอยู่จะได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหน้าที่ในอำนาจของสหรัฐ ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นแล้วหรือที่ได้เพิ่มเงินเดือนสำหรับตำแหน่งนั้นขึ้นในระหว่างนั้นใด ๆ ไม่ได้ และบุคคลใดที่ดำรงตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งของสหรัฐอยู่แล้ว จะเป็นสมาชิกสภาใดสภาหนึ่งในขณะที่ยังดำรงตำแหน่งนั้นอยู่ไม่ได้

ข้อ ๗. ร่างกฎหมายเพื่อเก็บเงินรายได้แผ่นดินทุกฉบับจะต้องเริ่มต้นที่สภาผู้แทนราษฎร แต่วุฒิสภาอาจเสนอหรือให้ความเห็นชอบโดยมีการแก้ไขในร่างกฎหมายอื่นนอกจากนี้ได้

ร่างกฎหมายทุกฉบับที่ผ่านสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาแล้ว จะมีผลเป็นกฎหมายได้จะต้องเสนอไปยังประธานาธิบดีสหรัฐ ถ้าประธานาธิบดีเห็นชอบด้วยจะทูลลงนามในร่างกฎหมายนั้น ถ้าไม่เห็นชอบด้วยจะต้องส่งร่างกฎหมายนั้นพร้อมกับความเห็นคัดค้านไปยังสภาที่ร่างกฎหมายนั้นเริ่มต้นขึ้นมา สภานั้นจะลงความเห็นคัดค้านทั่วไปไว้ในรายงานการ

ประชุมของสภาและเริ่มต้นพิจารณาใหม่อีกครั้งหนึ่ง ถ้าภายหลังการพิจารณาใหม่นี้ สภามีมติด้วยเสียงสองในสามให้ผ่านร่างกฎหมายนั้นแล้วให้เสนอร่างกฎหมายนั้นพร้อมด้วยความเห็นชี้ข้อไปยังอีกสภาหนึ่งเพื่อพิจารณาและถ้าสภาหลังนั้นเห็นชอบด้วยเสียงสองในสามแล้วให้ร่างกฎหมายนั้นมีผลเป็นกฎหมาย ในกรณีเช่นว่านี้ทุกกรณีมติของสภาทั้งสอง ให้คิดจากเสียงที่ขานว่าเอา กับไม่เอา และให้แสดงนามของผู้ที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยไว้ในรายงานการประชุมของแต่ละสภาตามลำดับ หากร่างกฎหมายใดที่ประธานาธิบดีไม่ส่งคืนไปยังสภาภายในสิบวัน (ยกเว้นวันอาทิตย์) นับแต่ที่ได้เสนอต่อประธานาธิบดีแล้ว ให้ร่างกฎหมายนั้นมีผลเป็นกฎหมาย เสมือนหนึ่งว่าประธานาธิบดีได้ลงนามไว้แล้ว เว้นแต่ว่ารัฐสภาจะปิดการประชุมก่อนครบกำหนดส่ง และในกรณีหลังนี้ให้ร่างกฎหมายนั้นไม่มีผลเป็นกฎหมาย

คำสั่ง ข้อมติ หรือ การลงมติที่ต้องได้รับความเห็นชอบของวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร (ยกเว้นปัญหาปิดการประชุม) ทุกอย่างต้องเสนอต่อประธานาธิบดีสหรัฐ และก่อนที่จะมีผลจะต้องได้รับความเห็นชอบจากประธานาธิบดี และถ้าประธานาธิบดีไม่ให้ความเห็นชอบ จะต้องมิตินี้ใหม่ด้วยเสียงสองในสามของวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร ตามกฎข้อบังคับที่กำหนดไว้สำหรับร่างกฎหมายเช่นกัน

ข้อ ๘. รัฐสภามีอำนาจกำหนดและเก็บภาษี ค่าธรรมเนียมและสรรพากรต่าง ๆ เพื่อชำระหนี้และเพื่อจัดการป้องกันร่วม และจัดการเกี่ยวกับสวัสดิการทั่วไปของสหรัฐ แต่บรรดาภาษีอากรและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ จะต้องมีอัตราเดียวกันตลอดสหรัฐ

กู้เงินโดยอาศัยเงินเชื่อของสหรัฐ

วางระเบียบข้อบังคับการพาณิชย์กับต่างประเทศ ระหว่างมลรัฐต่าง ๆ ด้วยกันและกับอินเดียนเผ่าต่าง ๆ

วางกฎในการแปลงชาติและกฎหมายว่าด้วยการล้มละลายเป็นอย่างเดียวกันตลอดสหรัฐ ออกเงินตรา วางระเบียบกำหนดค่าของเงินตรานั้นและของเงินตราต่างประเทศ และกำหนดมาตรฐานการชั่งตวงวัด

จัดให้มีการลงโทษผู้ปลอมแปลงหลักทรัพย์และกระเสเงินตราของสหรัฐ

ส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และศิลปอันมีประโยชน์โดยการให้ผู้เขียนและผู้
ประติษฐ์มีสิทธิในการเขียน และการค้นพบนั้นแต่ผู้เดียวภายในกำหนดระยะเวลาหนึ่ง

ตั้งศาลยุติธรรมขึ้นรองจากศาลฎีกา

กำหนดความผิดและโทษแก่ความผิดฐานโจรสลัด และความผิดอาญาที่ร้ายแรงที่กระทำ
ในทะเลหลวงและการทำผิดกฎหมายนานาชาติ

ประกาศสงคราม ออกบัตรอนุญาตให้จับกุมเรือค้าขายของชาติศัตรู และออกกฎ
เกี่ยวกับการยึดทรัพย์จับกุมศัตรูทั้งทางบกและทางน้ำ

จัดตั้งและบำรุงกองทัพบกแต่ละกองประมาณเงินเพื่อการนี้ ไว้มีระยะเวลาเกินกว่า
สองปีไม่ได้

จัดให้มีและรักษาไว้ซึ่งกองทัพเรือ

ออกกฎสำหรับการปกครองและการควบคุมกำลังทัพบกและทัพเรือ

จัดระดมกำลังพลเรืออาสาสมัครเพื่อบังคับการ ให้เป็นไปตามกฎหมายแห่งสหภาพ
ปราบปรามการจลาจลและขับไล่ปัจเจกมิตรผู้รุกราน

จัดการรวบรวมทิศอาวุธ และวางระเบียบวินัยแก่กำลังพลเรืออาสาสมัคร และควบคุม
คุมส่วนของกำลังพลเรืออาสาสมัครที่ใช้เพื่อการของสหรัฐโดยสงวนสิทธิไว้แก่สหรัฐต่างๆ ใน
การที่จะแต่งตั้งเจ้าหน้าที่บังคับบัญชา (Officers) และที่จะมีอำนาจฝึกหัดกำลังพลเรืออาสา
สมัครนั้นตามระเบียบวินัยที่รัฐสภาได้กำหนดไว้

ใช้อำนาจออกกฎหมายทุกชนิดในเขตท้องที่ (ไม่เกินสิบลี้ตารางไมล์) ที่มลรัฐใด ๆ
โดยเฉพาะได้ยกให้และรัฐสภาได้ยอมรับเพื่อจะใช้เป็นที่ตั้งที่ทำการของรัฐบาลสหรัฐ และใช้
อำนาจออกกฎหมายทำนองเดียวกัน ในท้องที่ที่ซื้อมาโดยความยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งมล-
รัฐนั้น ๆ เพื่อสร้างบ่อน คลังกระสุนคลังแสงสรรพาวุธ อยู่เรือหรืออาคารสถานที่จำเป็นอื่น ๆ และ

ออกกฎหมายทุกชนิดที่จำเป็นและเหมาะสมในการปฏิบัติการให้เป็นไป ตามอำนาจที่
กล่าวมาข้างต้นนี้และอำนาจอื่นๆ ทั้งปวง ที่รัฐธรรมนูญนี้ได้ให้ไว้กับรัฐบาลหรือกับกระทรวง
ทบวงการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ใด ๆ ในรัฐบาลสหรัฐ

ข้อ ๙. การอพยพหรือการนำเข้ามา ซึ่งบุคคลที่มลรัฐใดรัฐหนึ่งที่มีอยู่ในขณะนี้เห็นว่าการกระทำได้นั้นรัฐสภาจะห้ามไม่ให้จนกว่าจะถึงปี ๑๘๐๘ แต่อาจจะเรียกภาษีหรืออากรจากการนำบุคคลเข้ามานั้นได้แต่ต้องไม่เกินสิบดอลลาร์ต่อบุคคล

เอกสิทธิแห่งการต้องใช้หมายในการจับกุมคุมขังจะยกเลิกเสียมิได้ เว้นแต่กรณีที่มีการกบฏหรือรุกราน อันอาจจำเป็นเพื่อรักษาความปลอดภัยสาธารณะ

กฎหมายที่ลงโทษเจ็ดชั่วโคตร (bill of attainder) หรือที่มีผลย้อนหลังจะบัญญัติขึ้นไม่ได้

การเก็บภาษีเงินหรือรายหัวเท่ากันหรือภาษีทางตรงอื่น ๆ จะกระทำมิได้ นอกจากจะกระทำตามสัดส่วนของการสำรวจสำมะโนประชากร หรือการนับจำนวนพลเมืองตามที่ได้ระบุไว้ข้างต้นแล้วเท่านั้น

การเก็บภาษีหรืออากรจากสิ่งของที่ส่งออกนอกมลรัฐใด ๆ จะกระทำมิได้

การเลือกปฏิบัติด้วยการออกระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการพาณิชย์ หรือเงินได้จากท่าเรือของมลรัฐใดหนึ่งด้วยความเสน่หาเป็นพิเศษกว่าของมลรัฐอื่น ๆ ไม่ได้ หรือจะกำหนดให้เรือที่แล่นไปยังหรือมาจากมลรัฐหนึ่งต้องเข้าไปขนถ่ายหรือเสียอากรในอีกมลรัฐหนึ่งไม่ได้

การเบิกเงินจากคลังจะกระทำไม่ได้ เว้นแต่จะเป็นไปตามงบประมาณที่กฎหมายกำหนดไว้และจะต้องแสดงรายการและบัญชีรับจ่ายเงินสาธารณะ โดยพิมพ์ไว้เป็นคราว ๆ ไปโดยสม่ำเสมอด้วย

การให้ยศฐานันดรศักดิ์โดยสหรัฐจะกระทำไม่ได้ และบุคคลใดดำรงตำแหน่งอันมีลักษณะการ หรือที่อาศัยความเชื่อถือของสหรัฐจะรับของขวัญ เงินเดือน ตำแหน่งหรือยศไม่ว่าอย่างใด ๆ จากกษัตริย์ เจ้า หรือรัฐต่างประเทศโดยไม่ได้รับความยินยอมจากรัฐสภาไม่ได้

ข้อ ๑๐. มลรัฐจะเข้าทำสนธิสัญญาร่วมเป็นพันธมิตรหรือร่วมเป็นสมาพันธรัฐ ออกบัตรอนุญาตให้จับกุมเรือสินค้าของชาติศัตรู ออกเงินตรา ออกบัตรสินเชื่อ (bill of Credit) ใช้สิ่งอื่นที่ไม่ใช่เหรียญทอง หรือเงินเป็นเครื่องชำระหนี้ ออกกฎหมายที่ลงโทษเจ็ดชั่วโคตร ออก

กฎหมายให้มีผลย้อนหลังหรือกฎหมายที่กระทบกระเทือนพันธกรณีตามสัญญา หรือให้ยศฐาน บรรดาศักดิ์ใด ๆ ไม่ได้

มลรัฐจะเก็บค่าธรรมเนียมหรืออากรเกินสินค้าเข้าออก โดยไม่ได้รับความยินยอมจากรัฐสภาไม่ได้ เว้นแต่ที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้สำหรับปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมาย ว่าด้วยการตรวจค้น และรายได้สุทธิอันเกิดจากอากรหรือค่าธรรมเนียมที่มลรัฐจัดเก็บจะต้องใช้ เพื่อประโยชน์ของคลังแห่งสหรัฐ และให้กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ทุกฉบับอยู่ในอำนาจของรัฐสภา ที่จะแก้ไขและควบคุม

มลรัฐจะเก็บอากรค่าระวางเรือ มีกองทหารหรือเรือรบในยามสงบ เข้าทำความตกลง หรือสัญญากับมลรัฐอื่นหรือต่างประเทศหรือทำสงคราม โดยไม่ได้รับความยินยอมจากรัฐสภาอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ เว้นแต่อยู่ในภาวะที่ถูกรุกรานอย่างแท้จริงหรือใกล้ชิดกับอันตรายจนรอช้าไม่ได้

มาตรา ๒

ข้อ ๑. อำนาจบริหารให้เป็นของประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา ให้ประธานาธิบดี อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๔ ปี และพร้อมกับรองประธานาธิบดีซึ่งได้รับเลือกให้อยู่ในตำแหน่งนาน เท่ากันให้ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาตั้งต่อไปนี้คือ มลรัฐแต่ละมลรัฐแต่งตั้งผู้ทำหน้าที่เลือกตั้งตามวิธีการที่สถานิติบัญญัติแห่งมลรัฐนั้นจะกำหนดไว้ชั้นคณะหนึ่ง มีจำนวนเท่ากับจำนวนสมาชิกวุฒิสภา และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมดที่มลรัฐนั้นมีสิทธิในรัฐสภา แต่จะแต่งตั้งวุฒิสมาชิกหรือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้ที่ดำรงตำแหน่งอันมีลาภสักการะหรือที่อาศัยความเชื่อถือนของสหรัฐ ให้เป็นผู้ทำหน้าที่เลือกตั้งไม่ได้

ให้ผู้ทำหน้าที่เลือกตั้งนี้ประชุมกันภายในมลรัฐของตน และออกเสียงโดยการลงคะแนนเลือกบุคคลสองคน ซึ่งอย่างน้อยที่สุดคนหนึ่งจะต้องไม่เป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในมลรัฐนั้น แล้วทำบัญชีแสดงรายชื่อบุคคลทุกคนที่ได้รับคะแนนเสียง และว่าแต่ละคนได้คะแนนเสียงเท่าใด โดยลงนามรับรองกำกับไว้ด้วย ผนึกซองประกาศส่งไปยังที่ทำการของรัฐบาลสหรัฐ จำหน้ถึงประธานวุฒิสภา ให้ประธานวุฒิสภาเปิดใบรับรองทั้งหมดต่อหน้าที่ประชุมของวุฒิสภาและสภาผู้แทน

ราษฎร แล้วนับจำนวนคะแนนเสียงมากที่สุดเป็นประธานาธิบดี ถ้าเป็นจำนวนคะแนนเสียงฝ่ายข้างมากของจำนวนผู้ทำหน้าที่เลือกตั้งทั้งหมด ถ้าปรากฏว่ามีผู้ได้รับคะแนนเสียงข้างมากก็ถือว่านี้เกินกว่าคนหนึ่งขึ้นไป โดยได้รับคะแนนเสียงเท่ากันแล้ว ให้สภาผู้แทนราษฎรเลือกคนหนึ่งใดคนหนึ่งนั้นเป็นประธานาธิบดี โดยใช้การลงคะแนนทันที และถ้าไม่มีบุคคลใดได้รับคะแนนเสียงข้างมากอีกก็ให้สภาผู้แทนราษฎรเลือกคนหนึ่งเป็นประธานาธิบดี จากผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงสูงสุดในบัญชีจำนวนห้าคน แต่ในการเลือกประธานาธิบดีนี้ให้ลงคะแนนเสียงเป็นมลรัฐ โดยคณะผู้แทนจากแต่ละมลรัฐมีหนึ่งคะแนนเสียง องค์ประชุมสำหรับการนี้ให้ประกอบด้วยจำนวนสมาชิกจากสองในสามของมลรัฐทั้งหมด และจะต้องได้รับเลือกจากจำนวนฝ่ายข้างมากของมลรัฐทั้งหมดจึงจะมีผล ในทุกกรณีเมื่อได้มีการเลือกประธานาธิบดีแล้ว ให้บุคคลที่ได้รับคะแนนเสียงของผู้ทำหน้าที่เลือกตั้งมากที่สุดรองลงมาเป็นรองประธานาธิบดี แต่ถ้ายังมีผู้ได้รับคะแนนเสียงเท่ากันสองคนหรือมากกว่าอยู่อีก ก็ให้วุฒิสภาเลือกจากผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงเท่ากันนั้นคนหนึ่งเป็นรองประธานาธิบดีโดยการลงคะแนน

ให้รัฐสภาเป็นผู้กำหนดเวลาสำหรับใช้เลือกผู้หน้าที่เลือกตั้งและวันที่ผู้ทำหน้าที่เลือกตั้งจะออกเสียงลงคะแนนโดยกำหนดเป็นวันตลอดสัปดาห์

บุคคลใดนอกจากผู้ที่เป็นพลเมืองโดยกำเนิดหรือเป็นพลเมืองสหรัฐในเวลาที่ยังมีชีวิตรัฐธรรมนูญนี้แล้วจะกำหนด ให้มีคุณสมบัติที่จะเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีไม่ได้ หรือจะกำหนดให้บุคคลใดมีคุณสมบัติที่จะเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีโดยยังไม่มีอายุครบ ๓๕ ปี และเป็นผู้มีภูมิลำเนาอยู่ภายในสหรัฐน้อยกว่า ๑๔ ปีไม่ได้

ในกรณีที่ประธานาธิบดีถูกถอดออกจากตำแหน่งหรือถึงแก่กรรม ลาออก หรือไร้ความสามารถที่จะปฏิบัติตามอำนาจและหน้าที่ในตำแหน่งได้ ให้ตำแหน่งนั้นตกแก่รองประธานาธิบดี และในกรณีที่ทั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ถูกถอดออกจากตำแหน่ง ถึงแก่กรรม ลาออก หรือไร้ความสามารถ ให้รัฐสภาออกเป็นกฎหมายกำหนดให้เจ้าหน้าที่ผู้ใดรักษาการเป็นประธานาธิบดี และให้เจ้าหน้าที่ผู้รักษาราชการไปจนกว่าความไร้ความสามารถนั้นจะหมดไปหรือมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีเข้ามาใหม่

ให้ประธานาธิบดีได้รับค่าทดแทนในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้กำหนดไว้ในเวลาหนึ่งๆ โดยจะเพิ่มขึ้นหรือตัดทอนลดลงในระหว่างที่ยังได้รับเลือกตั้งอยู่ไม่ได้ และในระหว่างนั้นจะได้รับเงินเดือนอื่นหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของเงินเดือนนั้นจากสหรัฐอีกไม่ได้

ก่อนที่จะเข้าปฏิบัติหน้าที่ประธานาธิบดีจะต้องสาบานหรือปฏิญาณตนดังต่อไปนี้ “ข้าพเจ้าขอสาบาน (หรือปฏิญาณว่า) ข้าพเจ้าจะปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและจะรักษาคำคุ้มครอง และป้องกันรัฐธรรมนูญสหรัฐไว้อย่างดีจนสุดความสามารถของข้าพเจ้า”

ข้อ ๒. ให้ประธานาธิบดีเป็นผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพเรือของสหรัฐ และของกำลังพลเรืออาสาสมัครของมลรัฐต่าง ๆ ที่เรียกเข้าปฏิบัติหน้าที่อันแท้จริงแก่สหรัฐ ประธานาธิบดีอาจขอความเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรจากหัวหน้าของแต่ละกระทรวงทบวงบริหารในเรื่องที่เกี่ยวกับหน้าที่ ของกระทรวงทบวงบริหารนั้น ๆ ได้ และให้ประธานาธิบดีมีอำนาจเลื่อนการลงโทษหรือยกโทษแก่การกระทำที่ผิดต่อสหรัฐ ยกเว้นในกรณีการกระทำผิดในหน้าที่

ประธานาธิบดีมีอำนาจทำสนธิสัญญาตามคำแนะนำและด้วยความยินยอมของวุฒิสภา โดยให้สมาชิกจำนวนสองในสามที่มาประชุมเป็นผู้ให้ความเห็นชอบ และตามคำแนะนำและด้วยความยินยอมของวุฒิสภา ประธานาธิบดีเป็นผู้เสนอชื่อและแต่งตั้งเอกอัครราชทูตอื่น ๆ และกงสุลผู้พิพากษา ศาลฎีกาในรัฐธรรมนูญนี้ และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ของสหรัฐทั้งหมดที่รัฐธรรมนูญนี้มิได้บัญญัติให้มีการแต่งตั้งเป็นอย่างอื่น และที่มีตำแหน่งกำหนดขึ้นโดยกฎหมาย แต่รัฐสภาอาจออกเป็นกฎหมายมอบอำนาจแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ชั้นรอง ๆ ให้แก่ประธานาธิบดีแต่ผู้เดียว หรือให้แก่ศาลยุติธรรม หรือให้แก่หัวหน้ากระทรวงทบวงการต่าง ๆ ตามที่เห็นสมควรก็ได้ ให้ประธานาธิบดีมีอำนาจบรรจุบุคคลเข้าดำรงตำแหน่งใด ๆ ได้ทุกตำแหน่งที่ว่างลงในระหว่างมีกสมัยการประชุมของวุฒิสภา โดยออกตรามอบอำนาจซึ่งหมดอายุเมื่อสิ้นสมัยการประชุมคราวต่อไปของวุฒิสภา

ข้อ ๓. ให้ประธานาธิบดีแจ้งให้รัฐสภาทราบถึงรายละเอียดเกี่ยวกับฐานะความเป็นไปของสหภาพเป็นคราว ๆ และเสนอแนะมาตรการที่ประธานาธิบดีเห็นว่าจำเป็นและสมควรจะ

ดำเนินการให้รัฐสภาพิจารณาในโอกาสพิเศษ ประธานาธิบดีอาจเรียกประชุมสภาทั้งสองสภาหรือสภาใดสภาหนึ่ง และในกรณีที่สภาทั้งสองไม่อาจตกลงกันในเรื่องเวลาที่จะมีสมัยการประชุมของสภาได้ แล้วให้ประธานาธิบดีสั่งปิดสมัยประชุมตามเวลาที่เห็นสมควรได้ ให้ประธานาธิบดีเป็นผู้รับเอกอัครราชทูต และทูตานุทูตอื่น ๆ ให้ประธานาธิบดีเป็นผู้ส่งต่อส่งให้ปฏิบัติการตามกฎหมายด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเป็นผู้ให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ของสหรัฐทั้งหมด

ข้อ ๔. ประธานาธิบดี รองประธานาธิบดี และข้าราชการพลเรือนของสหรัฐทุกคน อาจถูกถอดจากตำแหน่งเนื่องจากถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดในหน้าที่หรือถูกพิพากษาลงโทษฐานกบฏ รับสินบน หรือกระทำผิดทางอาญา หรืออุกฉกรรจ์ต่าง ๆ

มาตรา ๓

ข้อ ๑. อำนาจตุลาการแห่งสหรัฐให้เป็นของศาลฎีกาศาลหนึ่งกับศาลชั้นรองลงมาที่รัฐสภาได้สถาปนาขึ้นไว้เป็นคราวๆ และให้ผู้พิพากษาทั้งศาลฎีกาและศาลรองอยู่ในตำแหน่งตลอดเวลายังเป็นผู้มีความประพฤติดีอยู่ และให้ได้รับค่าทดแทนในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้กำหนดไว้ในเวลาหนึ่ง ๆ โดยจะถูกตัดทอนตกลงในระหว่างที่ยังดำรงตำแหน่งอยู่ไม่ได้

ข้อ ๒. ให้อำนาจตุลาการนี้ขยายเหนือคดีทั้งปวง ทั้งในหลักกฎหมายและหลักแห่งความยุติธรรม (Equality) ที่เกิดขึ้นอยู่ในขอบเขตของรัฐธรรมนูญนี้ของกฎหมายสหรัฐและสนธิสัญญาที่ได้ทำขึ้นหรือจะทำขึ้นในอำนาจของสหรัฐ เหนือคดีทั้งปวงที่พาดพิงถึงเอกอัครราชทูต ทูตานุทูตและกงสุล เหนือคดีที่เกี่ยวกับทะเลหรือเกิดขึ้นในท้องทะเลทั้งปวง เหนือคดีพิพาทที่สหรัฐเป็นคู่กรณี เหนือคดีพิพาทระหว่างมลรัฐตั้งแต่สองมลรัฐขึ้นไประหว่างมลรัฐหนึ่งกับพลเมืองของอีกมลรัฐหนึ่ง ระหว่างพลเมืองของหลายมลรัฐ ระหว่างพลเมืองในมลรัฐเดียวกันที่อ้างสิทธิในที่ดินที่อยู่ในมลรัฐอื่น หรือระหว่างมลรัฐหรือพลเมืองของมลรัฐนั้นกับรัฐต่างประเทศ พลเมืองต่างประเทศ หรือคนในบังคับต่างประเทศ

ในทุกคดีที่พาดพิงถึงเอกอัครราชทูต ทูตานุทูต และกงสุลและที่มลรัฐเป็นคู่กรณีให้ศาลฎีกามีอำนาจเริ่มคดี ในคดีอื่นนอกจากนี้ที่ได้กล่าวมาแล้วให้ศาลฎีกามีอำนาจรับอุทธรณ์ทั้ง

๗๖

ในข้อกฎหมาย และในข้อเท็จจริง ทั้งนี้ให้เป็นไปตามข้อยกเว้นและกฎเกณฑ์ที่รัฐสภาจะได้อนุมัติ
ขึ้นไว้

การพิจารณาคดีอาญาทุกคดี ยกเว้นคดีกล่าวหาว่ากระทำความผิดในหน้าที่กระทำโดยคณะ
ลูกขุนและให้พิจารณาคดีนั้นในมลรัฐที่การกระทำความผิดอาญานั้นเกิดขึ้น แต่ถ้าไม่ได้เกิดขึ้นในมลรัฐ
ใดให้พิจารณาคดี ณ สถานที่แห่งเดียวหรือหลายแห่งตามที่รัฐสภาจะได้ออกเป็นกฎหมายกำหนดไว้

ข้อ ๓. ความผิดฐานกบฏต่อสหรัฐให้หมายถึงเพียงการทำสงครามต่อสหรัฐหรือเข้า
กับศัตรูของสหรัฐโดยการให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวก บุคคลใดจะถูกพิพากษาลง
โทษฐานกบฏไม่ได้ เว้นแต่จะได้มีคำให้การของประจักษ์พยานในการกระทำที่เปิดเผยอันเดียว
กันนั้นสองคนหรือได้มีการสารภาพกลางศาลที่เปิดเผย

ให้รัฐสภามีอำนาจประกาศการลงโทษฐานกบฏ แต่การลงโทษฐานกบฏจะให้ชั่วคราว
ไปตามสายเลือกไม่ได้ หรือริบรัฐบาตรไม่ได้ เว้นแต่จะกระทำในระหว่างที่ผู้กระทำความผิดนั้นยังมี
ชีวิตอยู่

มาตรา ๔

ข้อ ๑. มลรัฐแต่ละมลรัฐต้องให้ความศรัทธาและเชื่อถือเต็มที่แก่การกระทำ ทะเบียน
หลักฐานและกระบวนการพิจารณาของศาลแห่งมลรัฐอื่น ๆ แต่มลรัฐและรัฐสภาอาจออกเป็นกฎ
หมายทั่วไปกำหนดวิธีการที่จะใช้การกระทำทะเบียนหลักฐาน และกระบวนการพิจารณาของศาล
ดังกล่าวนี้มาพิสูจน์และกำหนดผลของสิ่งเหล่านี้ก็ได้

ข้อ ๒. พลเมืองของมลรัฐแต่ละมลรัฐย่อมทรงไว้ซึ่งเอกสิทธิ์และความคุ้มกันทุก
ประการของพลเมืองในมลรัฐต่าง ๆ

บุคคลใดถูกกล่าวหาฐานกบฏกระทำความผิดทางอาญาอย่างร้ายแรงหรือกระทำความผิดทางอาญา
อื่น ๆ แล้วหลบหนีคดีไปและปรากฏตัวขึ้นในอีกมลรัฐหนึ่งเมื่อเจ้าหน้าที่บริหารของมลรัฐที่ผู้นั้น
ได้หลบหนีจากไปร้องขอให้ส่งตัว ก็ให้ส่งตัวผู้นั้นไปยังมลรัฐที่มีอำนาจเหนือการกระทำความผิดทาง
อาญานั้น

LI RT

บุคคลใดที่มีข้อผูกมัดต้องรับใช้หรือทำงานในมลรัฐหนึ่ง ตามกฎหมายมลรัฐนั้นหลบหนีเข้าไปในมลรัฐอื่น จะให้หลุดพ้นจากข้อผูกมัดที่ต้องรับใช้หรือทำงานอันเป็นผลจากกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับใด ๆ ของมลรัฐที่ผู้นั้นหลบหนีเข้าไปไม่ได้ เมื่อได้มีคำเรียกร้องของคู่กรณีแล้วให้ส่งตัวผู้นั้นคืนไปยังผู้ที่จะต้องรับใช้หรือทำงานให้ตามเดิมทันที

ข้อ ๓. รัฐสภาอาจรับมลรัฐใหม่ให้เข้าอยู่ในสหภาพนี้ได้แต่มลรัฐใหม่จะก่อตัวหรือตั้งขึ้นภายในเขตอำนาจของมลรัฐอื่นใดไม่ได้ หรือมลรัฐใหม่จะก่อตัวขึ้นโดยการที่มลรัฐตั้งแต่สองมลรัฐขึ้นไปหรือส่วนใด ๆ ของมลรัฐรวมกันเข้าโดยไม่ได้ได้รับความยินยอมจากสภานิติบัญญัติของมลรัฐที่เกี่ยวข้องและจากรัฐสภาไม่ได้

ให้รัฐสภาใช้อำนาจที่จะจัดการเกี่ยวกับดินแดนหรือทรัพย์สินอื่น ๆ อันเป็นของสหรัฐและบัญญัติกฎและระเบียบข้อบังคับที่จำเป็นเกี่ยวกับดินแดนหรือทรัพย์สินนั้นได้ จะตีความบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญนี้ให้เป็นผลเสียหายแก่การอ้างสิทธิใด ๆ ของสหรัฐหรือของมลรัฐใดหนึ่งโดยเฉพาะไม่ได้

ข้อ ๔. สหรัฐจะต้องให้หลักประกันแก่ทุกมลรัฐในสหภาพนี้ให้มีรัฐบาลแบบสาธารณรัฐ และจะต้องคุ้มครองแต่ละมลรัฐจากการรุกรานและจากการจลาจลภายในเมื่อมีคำร้องขอจากสภานิติบัญญัติหรือจากฝ่ายบริหาร (กรณีที่ไม่สามารถเรียกประชุมสภานิติบัญญัติได้)

มาตรา ๕

เมื่อสมาชิกจำนวนสองในสามของทั้งสองสภาเห็นจำเป็น ให้รัฐสภาเสนอแก้ไขรัฐธรรมนูญนี้ หรือเมื่อสภานิติบัญญัติจำนวนสองในสามของมลรัฐทั้งหลายได้ร้องขอให้สภาเรียกประชุมเพื่อเสนอการแก้ไข ซึ่งในกรณีใดกรณีหนึ่งจะมีผลสมบูรณ์ทั้งในความตั้งใจและวัตถุประสงค์เป็นส่วนหนึ่งของรัฐธรรมนูญนี้ได้ จะต้องได้รับสัตยาบันจากสภานิติบัญญัติจำนวนสามในสี่ของมลรัฐทั้งหมด หรือจากการประชุมในมลรัฐจำนวนสามในสี่ของมลรัฐทั้งหมดวิธีใดวิธีหนึ่งแล้วแต่รัฐสภาจะเสนอให้ใช้เพื่อการให้สัตยาบัน ทั้งนี้การแก้ไขที่อาจกระทำก่อน ๑๘๖๘ จะกระทบกระเทือนถึงข้อความที่บัญญัติไว้ในวรรคที่หนึ่งและสี่ของข้อ ๔ แห่งมาตรา ๑ อย่างใดๆไม่ได้

และจะให้มลรัฐใดต้องถูกกีดสิทธิในกรณีที่มีคะแนนเสียงเท่ากับมลรัฐอื่นในวุฒิสภา โดยไม่ได้รับความยินยอมจากมลรัฐนั้นไม่ได้

มาตรา ๖

ให้บรรพกาลหนี้สินอันเกิดแต่สัญญาและข้อผูกพันที่เกิดขึ้นก่อนที่จะประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้มีผลสมบูรณ์ต่อสหรัฏภษาได้รัฐธรรมนูญนี้เช่นเดียวกับภายใต้สหพันธรัฐ

ให้รัฐธรรมนูญนี้ และบรรพกาลกฎหมายสหรัฏภษาที่จะบัญญัติขึ้น ตามรัฐธรรมนูญนี้และบรรพกาลสนธิสัญญาที่ได้ทำขึ้น หรือจะทำขึ้นตามอำนาจแห่งสหรัฏภษาเป็นกฎหมายสูงสุดของแผ่นดิน และให้ผู้พิพากษาในแต่ละมลรัฐต้องยึดถือตามทั้งหมด ไม่ว่าจะมิบทใด ๆ ในรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายแห่งมลรัฐกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นก็ตาม

ให้วุฒิสมาชิกและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้น และสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งมลรัฐทั้งหลายและเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารและตุลาการ ทั้งของสหรัฏภษาและมลรัฐต้องผูกพันโดยการสาบานหรือปฏิญาณตนที่จะสนับสนุนรัฐธรรมนูญนี้ แต่จะใช้ทดสอบทางศาสนาเป็นคุณสมบัติกำหนดไว้สำหรับการเข้าดำรงตำแหน่งหรือหน้าที่สาธารณะใดของสหรัฏภษาไม่ได้

มาตรา ๗

ให้ถือว่าการใช้สัตยาบันของที่ประชุมจาก ๔ มลรัฐเป็นการเพียงพอที่จะสถาปนารัฐธรรมนูญขึ้นใช้ระหว่างมลรัฐที่ให้สัตยาบัน

กระทำ ณ ที่ประชุมโดยความยินยอมเป็นเอกฉันท์ของมลรัฐที่มาร่วมประชุมสโมสรวันที่ ๑๗ เดือนกันยายน แห่งคริสตศักราช ๑๗๘๗ อันเป็นปีที่ ๑๒ แห่งเอกราชของสหรัฐอเมริกา.

จอร์จ วอชิงตัน

ประธานและผู้แทนจากเวอร์จิเนีย

LIART

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๑

รัฐสภาจะบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการสถาปนาศาสนา หรือห้ามการปฏิบัติตามพิธีกรรมทางศาสนาโดยเสรี หรือตัดถอนเสรีภาพในการพูด หรือการพิมพ์โฆษณา หรือสิทธิของประชาชนที่จะร่วมชุมนุมกันโดยสงบ และที่จะยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ต่อรัฐบาลไม่ได้

มาตรา ๒

กำลังพลเรือนอาสาสมัครที่จัดการให้เป็นระเบียบเรียบร้อย มีความจำเป็นต่อความมั่นคงของรัฐเสรี ดังนั้น สิทธิของประชาชนที่จะมีและถือศาสตราวุธ จะถูกขัดขวางไม่ได้

มาตรา ๓

ทหารจะเข้าไปอาศัยอยู่ในเคหสถานใด ในยามสงบโดยเจ้าของไม่ยินยอมไม่ได้ ในยามสงครามก็ไม่ได้เช่นกัน เว้นแต่จะเป็นไปตามวิธีการที่กฎหมายบัญญัติไว้

มาตรา ๔

สิทธิของประชาชนที่จะมีความปลอดภัยในร่างกาย เคหสถาน เอกสารและทรัพย์สินของจากการถูกตรวจค้นหรือยึดโดยไม่มีสาเหตุอันควร จะละเมิดไม่ได้ และจะออกหมายเพื่อกระทำดังกล่าวใด ๆ ไม่ได้ เว้นแต่จะมีเหตุอันควรเชื่อซึ่งได้รับการยืนยันด้วยคำสาบานหรือคำปฏิญาณ และโดยเฉพาะต้องระบุสถานที่ที่จะค้นหรือบุคคลที่จะจับกุมหรือสิ่งที่จะยึดไว้ในหมายนั้น

มาตรา ๕

บุคคลใดจะถูกพิจารณาในคดีที่มีโทษถึงประหารชีวิต หรืออาญาอันไม่พึงปรารภอนาอื่นใดไม่ได้ นอกจากคณะลูกขุนใหญ่จะได้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรหรือชวาเป็นลายลักษณ์อักษรให้พิจารณาคดีนั้นแล้ว ทั้งนี้ ยกเว้นคดีที่เกิดขึ้นในกองทัพบกหรือกองทัพเรือ หรือในกำลังพลเรือนอาสาสมัครที่เข้าประจำการในยามที่สงคราม หรือมีความไม่สงบเกิดขึ้น และ

บุคคลใดจะถูกพิพากษาหรือลงโทษในความคิดอันเดียวกันซ้ำอีกไม่ได้ หรือจะถูกบังคับให้
ให้การเป็นพยานแก่ตนเองในคดีอาญาใด ๆ ไปได้ หรือจะถูกจำกัดสิทธิในชีวิต เสรีภาพ และ
ทรัพย์สิน โดยไม่ต้องตั้งหรือกระบวนการความแห่งกฎหมายไม่ได้ และทรัพย์สินของบุคคลใดจะนำ
ไปใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ โดยไม่มีค่าทดแทนอันชอบธรรมไม่ได้

มาตรา ๖

ในการดำเนินคดีอาญาทั้งปวง ให้จำเลยทวงไว้ซึ่งสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดี
อย่างรวดเร็วและเบ็ดเสร็จ โดยคณะลูกขุนที่ไม่มีอคติของมลรัฐและเขตที่มีความผิดทางอาญา
นั้นได้เกิดขึ้น ซึ่งเป็นเขตกฎหมายได้กำหนดไว้แน่นอนล่วงหน้าแล้ว และที่จะได้รับแจ้งให้
ทราบถึงลักษณะและเหตุกล่าวหาที่จะมีการสืบพยานโจทก์ต่อหน้า ที่จะมีการบังคับพยาน
ฝ่ายตนมาบอกความ และที่จะให้มีทนายความต่างคดีให้

มาตรา ๗

ในคดีฟ้องร้องตามกฎหมายคอมมอนลอว์ที่มีมูลค่าเกินกว่าสิบดอลลาร์ สิทธิที่
จะได้รับการพิจารณาโดยคณะลูกขุนให้ทวงไว้และข้อเท็จจริงใดที่ลูกขุนพิจารณาแล้ว ศาลใด
แห่งสหรัฐจะพิจารณาใหม่เป็นอย่างอื่นมิได้ไปจากกฎเกณฑ์แห่งกฎหมายคอมมอนลอว์ ไม่ได้

มาตรา ๘

จะกำหนดค่าประกันเกินควร หรือปรับเกินควร ไม่ได้ และการลงโทษที่โหดร้าย
ทารุณ หรือผิดปรกติวิสัยจะกระทำมิได้

มาตรา ๙

บรรดาสหัตถ์ที่ได้จำแนกไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ จะตีความให้เป็นการปฏิเสธหรือริด
ถอนสิทธิของผู้อื่นไม่ได้

มาตรา ๑๐

บรรดาอำนาจที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติมอบหมายให้ เป็นของสหรัฐ หรือมิได้ห้าม
มลรัฐไม่ให้มีนั้น ให้สงวนไว้แก่มลรัฐต่าง ๆ หรือแก่ประชาชน

มาตรา ๑๑

จะตีความขยายอำนาจตุลาการของสหรัฐเหนือคดี ตามข้อกฎหมายหรือหลักแห่ง
ความยุติธรรมที่พลเมืองแห่งมลรัฐอื่นใดหนึ่งหรือพลเมือง หรือคนในบังคับแห่งรัฐต่างประเทศ
ฟ้องร้องเอาแก่มลรัฐใดมลรัฐหนึ่งของสหรัฐ ไม่ได้

มาตรา ๑๒

ให้ผู้ที่ทำหน้าที่เลือกตั้งประชุมกันในมลรัฐของตน และออกเสียงโดยการลงคะแนน
เลือกประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีอย่างน้อยที่สุดคนหนึ่งจะต้องไม่เป็นผู้หมิ่นถิ่นฐาน
อยู่ในมลรัฐเดียวกับผู้ทำหน้าที่เลือกตั้งนั้น ผู้ทำหน้าที่เลือกตั้งจะต้องระบอบุชผู้ตนออกเสียง
ให้เป็นประธานาธิบดีไว้ในบัตรลงคะแนนบัตรหนึ่ง และผู้ตนออกเสียงให้เป็นรองประธานา-
ธิบดีอีกบัตรหนึ่งต่างหาก ให้ทำบัญชีแสดงรายชื่อบุคคลทุกคนที่ได้รับออกเสียงให้เป็นประ-
ธานาธิบดีต่างหากจากรายชื่อผู้ที่ได้รับออกเสียงให้เป็นรองประธานาธิบดี พร้อมทั้งแสดง
จำนวนคะแนนเสียงสำหรับแต่ละคนแล้วลงนามรับรองกำกับและผนึกซองส่งไปยังที่ทำการของ
รัฐบาลสหรัฐ เจ้าหน้าที่ของถึงประธานวุฒิสภา ให้ประธานวุฒิสภาเปิดใบรับรองทั้งหมดนี้ต่อ
หน้าที่ประชุมวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร แล้วนับจำนวนคะแนนเสียง ให้บุคคลที่ได้รับ
คะแนนเสียงมากที่สุดเป็นประธานาธิบดี ถ้าคะแนนเสียงมากที่สุดนั้นเป็นคะแนนเสียงฝ่าย
ข้างมาก ของจำนวนผู้ทำหน้าที่เลือกตั้งทั้งหมด ถ้าปรากฏว่าไม่มีบุคคลใดได้รับคะแนนเสียง
ฝ่ายข้างมากดังกล่าว ให้สภาผู้แทนราษฎรเลือกเอาจากรายชื่อผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุด
ตามลำดับในบัญชีจำนวนไม่เกินสามคน เป็นประธานาธิบดีคนหนึ่งโดยใช้การลงคะแนนใน
ทันที แต่ในการเลือกประธานาธิบดีนี้ให้ลงคะแนนเสียงเป็นมลรัฐ โดยให้คณะผู้แทนจากแต่
ละมลรัฐมีหนึ่งคะแนนเสียง องค์ประชุมสำหรับกรณีนี้ให้ประกอบด้วยจำนวนสมาชิกจากสอง
ในสามของมลรัฐทั้งหมด และต้องได้รับเลือกจากจำนวนฝ่ายข้างมากของมลรัฐทั้งหมดจึงจะ
มีผล ถ้าสภาผู้แทนราษฎรไม่ยอมเลือกประธานาธิบดีในเมื่อสิทธิการเลือกคนตกแก่สภาภายใน
กำหนดก่อนวันที่สี่ของเดือนมีนาคมถัดมาแล้ว ให้รองประธานาธิบดีทำหน้าที่เป็นประธานา-
ธิบดีเช่นเดียวกับในกรณีที่ประธานาธิบดีถึงแก่กรรม หรือไร้ความสามารถอื่น ๆ ตามรัฐธรรมนูญ

๘๒

ให้บุคคลที่ได้รับคะแนนเสียงที่ลงสำหรับรองประธานาธิบดีมากที่สุดเป็นรองประธานาธิบดี ถ้า
คะแนนเสียงมากที่สุดนั้นเป็นคะแนนเสียงฝ่ายข้างมากของจำนวนผู้ทำหน้าที่เลือกตั้งทั้งหมด
และถ้าปรากฏว่าไม่มีบุคคลใดได้รับคะแนนเสียงฝ่ายข้างมากดังกล่าวนี้ ให้วุฒิสภานำชื่อออกจาก
รายชื่อผู้ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุดตามลำดับในบัญชีจำนวนไม่เกินสองคน เป็นรองประ-
ธานาธิบดีคนหนึ่ง องค์ประชุมสำหรับการนี้ ให้ประกอบด้วยสองในสามของจำนวนวุฒิ-
สมาชิกทั้งหมด และต้องได้รับเลือกจากจำนวนฝ่ายข้างมากของสภาทั้งหมดจึงจะมีผล บุคคล
ที่ไม่มีคุณสมบัติเป็นประธานาธิบดี ตามรัฐธรรมนูญจะมีคุณสมบัติเป็นรองประธานาธิบดีแห่ง
สหรัฐ ไม่ได้

มาตรา ๑๓

ข้อ ๑. การมีทาสหรือข้าช่งใช้โดยไม่สมัครใจ จะเกิดขึ้นในสหรัฐหรือดินแดน
ส่วนใดที่อยู่ในเขตอำนาจของสหรัฐไม่ได้ เว้นแต่กรณีที่เป็นการลงโทษตามระเบียบเมืองแก่ผู้
กระทำผิดทางอาญา

ข้อ ๒. ให้รัฐสภาอำนาจที่จะบังคับใช้มาตรานี้ โดยการออกกฎหมายที่เหมาะสม

มาตรา ๑๔

ข้อ ๑. บุคคลทุกคนที่เกิดหรือแปลงชาติในสหรัฐ และอยู่ในบังคับของกฎหมาย
สหรัฐ ย่อมเป็นพลเมืองของสหรัฐและของมลรัฐที่มีภูมิลำเนาอยู่ มลรัฐใดจะออกกฎหมาย
หรือบังคับใช้กฎหมาย ที่เป็นการตัดทอนเอกสิทธิ์หรือความคุ้มกันที่พลเมืองของสหรัฐจะพึง
ได้รับไม่ได้ หรือมลรัฐใดจะรอนสิทธิในชีวิต เสรีภาพ หรือทรัพย์สินของบุคคล โดยไม่ชอบ
ด้วยกระบวนการแห่งกฎหมายหรือจะปฏิเสธไม่ให้บุคคลใดที่อยู่ในเขตอำนาจได้รับความคุ้ม
ครองแห่งกฎหมายเท่าเทียมกัน ไม่ได้

ข้อ ๒. ให้แบ่งส่วนผู้แทนราษฎรในระหว่างมลรัฐต่าง ๆ ตามจำนวนบุคคลที่อยู่ใน
ในมลรัฐนั้น ๆ แต่ละมลรัฐ ทั้งหมด ทั้งนี้ไม่ให้นับพวกอินเดียชนที่ไม่ต้องเสียภาษี แต่ถ้า
ปรากฏว่ามลรัฐใดปฏิเสธสิทธิที่จะออกเสียงในการเลือกตั้งประธานาธิบดีแห่งสหรัฐ ผู้แทน
ราษฎรในรัฐสภา เจ้าหน้าที่บริหารและตุลาการของมลรัฐ หรือสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่ง

LIART

มลรัฐของผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในมลรัฐนั้น ซึ่งเป็นชาวมีอายุครบยี่สิบปีแล้ว และเป็นพลเมืองของ สหรัรัฐ หรือกักต้อนสิทธินั้นด้วยประการใด ๆ นอกจากกรณีที่มีส่วนร่วมในการกบฏ หรือกระทำ ผิดทางอาญาอื่น ๆ แล้วไซ้ ให้กึ่งส่วนการมีผู้แทนของมลรัฐนั้นตกลงตามส่วนที่พลเมืองชายที่ ถูกกักสิทธิทั้งกล่าว ต่อจำนวนพลเมืองชายที่มีอายุครบยี่สิบเอ็ดปีแล้วทั้งหมดของมลรัฐนั้น

ข้อ ๓. บุคคลใดซึ่งได้สถาปนาตนมาแล้วในฐานะที่เป็นสมาชิกของรัฐสภาหรือเจ้า- หน้าที่แห่งสหรัรัฐ หรือสมาชิกรัฐสภาเดิมของมลรัฐ หรือเจ้าหน้าที่บริหารหรือตุลาการมลรัฐ ว่า จะสนับสนุนรัฐธรรมนูญสหรัรัฐได้ก่อการจลาจลหรือกบฏต่อสหรัรัฐ หรือให้ความช่วยเหลือหรือ ความสะดวกสบายแก่ศัตรูของสหรัรัฐ จะเป็นวุฒิสมาชิก หรือผู้แทนราษฎรในรัฐสภา หรือผู้ทำ หน้าที่เลือกตั้งประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดี หรือดำรงตำแหน่งหน้าที่ฝ่ายพลเมืองหรือ ทหารของสหรัรัฐหรือมลรัฐไม่ได้ แต่รัฐสภาอาจเพิกถอนข้อห้ามนี้ได้โดยคะแนนเสียงสองในสาม ของแต่ละสภา

ข้อ ๔. หนี้สาธารณะของสหรัรัฐที่เกิดจากกฎหมายให้อำนาจไว้ รวมทั้งหนี้อันเกิด จากการจ่ายเงินทดแทนและเงินสมนาคุณแก่การปฏิบัติกรปราบปรามการจลาจลหรือกบฏ ย่อมมี ผลสมบูรณ์โดยไม่มีข้อกังขาใด ๆ แต่สหรัรัฐหรือมลรัฐใดจะเข้ารับผิดชอบหรือชำระหนี้ หรือซื้อ ผูกพันใดอันเกิดจากการช่วยเหลือแก่การจลาจลหรือกบฏต่อสหรัรัฐ หรือการเรียกค่าเสียหายจาก การนั้น หรือการปลดปล่อยทาสไม่ได้ ให้ถือว่าหนี้ข้อผูกพัน และการเรียกร้องดังกล่าวไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย

ข้อ ๕. ให้รัฐสภามีอำนาจที่จะบังคับใช้มาตรานี้ โดยออกเป็นกฎหมายที่เหมาะสม

มาตรา ๑๕

ข้อ ๑. สหรัรัฐหรือมลรัฐใดจะปฏิเสธหรือกักต้อนสิทธิที่จะออกเสียงเลือกตั้งของพล เมืองสหรัรัฐเนื่องจากเชื้อชาติ ผิว หรือความที่เคยเป็นข้าชังใช้มาก่อนไม่ได้

ข้อ ๒. ให้รัฐสภามีอำนาจที่จะบังคับใช้มาตรานี้ โดยออกเป็นกฎหมายที่เหมาะสม

มาตรา ๑๖

ให้รัฐสภามีอำนาจกำหนดและเก็บภาษีเงินได้ไม่ว่าจะมีแหล่งที่มาอย่างไร โดยไม่ต้องแบ่งส่วนระหว่างมลรัฐต่าง ๆ และโดยไม่กีดกันถึงสามะโนประชากรหรือการนับจำนวนพลเมืองอย่างไร ๆ เลย

มาตรา ๑๗

ข้อ ๑. ให้วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิกจากแต่ละมลรัฐ มีจำนวนมลรัฐละสองคน ซึ่งประชาชนแห่งมลรัฐนั้นเลือกตั้งให้อยู่ในตำแหน่งคราวละหกปี ให้วุฒิสมาชิกแต่ละคนมีคะแนนเสียงหนึ่งคะแนน และให้กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิเลือกตั้งวุฒิสมาชิกไว้เหมือนกับที่กำหนดไว้สำหรับผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาสามัญที่มีสมาชิกมากที่สุด

ข้อ ๒. เมื่อตำแหน่งผู้แทนมลรัฐใดว่างลงในวุฒิสภา ให้ฝ่ายบริหารของมลรัฐนั้นออกหมายกำหนดการเลือกตั้งซ่อมเข้าแทนที่ตำแหน่งที่ว่างลงนั้น ทั้งนี้ สภานิติบัญญัติมลรัฐใดอาจจะให้ฝ่ายบริหารของมลรัฐนั้นแต่งตั้งขึ้นเป็นการชั่วคราวก่อนจนกว่าจะให้ประชาชนเลือกตั้งซ่อมเข้าแทนที่ตำแหน่งที่ว่างลงนั้นตามที่สภานิติบัญญัติจะกำหนดขึ้นก็ได้

ข้อ ๓. จะตีความบทแก้ไขนี้ให้กระทบกระเทือนการเลือกตั้งหรือวาระการดำรงตำแหน่งของวุฒิสมาชิกใดที่ได้มีอยู่ก่อนที่บทแก้ไขนี้จะมีผลสมบูรณ์เป็นส่วนหนึ่งของรัฐธรรมนูญนี้ ไม่ได้

มาตรา ๑๘

ข้อ ๑. ภายในหนึ่งปีนับแต่วันให้สัตยาบันแก่มาตรานี้แล้ว ให้ถือว่าการผลิต การขาย การขนส่งภายใน การส่งเข้ามา หรือการส่งออกไปใด ๆ ซึ่งเครื่องกัมของมีนเมาภายในสหรัฐหรือดินแดนทั้งปวงที่อยู่ในอำนาจของสหรัฐเพื่อส่งเสพบริโกลเป็นการกระทำที่ต้องห้าม^{๕๕} ทั้งสิ้น

ข้อ ๒. ให้รัฐสภาและมลรัฐต่าง ๆ มีอำนาจร่วมกันที่จะใช้บังคับมาตรานี้โดยออกเป็นกฎหมายที่เหมาะสม

ข้อ ๓. ให้มาตรานี้ไม่มีผลใช้บังคับ เว้นแต่สภานิติบัญญัติมลรัฐต่าง ๆ จะได้ให้สัตยาบันในฐานะที่เป็นการแก้ไขรัฐธรรมนูญตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญภายในกำหนดเวลาเจ็ดปีนับแต่วันที่รัฐสภาได้เสนอบทแก้ไขนี้ไปถึงมลรัฐแล้ว

มาตรา ๑๙

ข้อ ๑. สหรัฐหรือมลรัฐใดจะปฏิเสธ หรือกักทอนสิทธิที่จะออกเสียงเลือกตั้งของพลเมืองสหรัฐเนื่องจากเพศไม่ได้

ข้อ ๒. ให้รัฐสภามีอำนาจที่จะบังคับใช้มาตรานี้ โดยออกเป็นกฎหมายที่เหมาะสม

มาตรา ๒๐

ข้อ ๑. ในวาระการดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดี สิ้นสุดลงเวลาเที่ยงของวันที่ ๒๐ มกราคม และวาระการดำรงตำแหน่งของวุฒิสมาชิก และผู้แทนราษฎรเวลาเที่ยงของวันที่ ๓ มกราคม แห่งปีที่วาระการดำรงตำแหน่งเหล่านี้ควรจะสิ้นสุดลง แม้ว่ามาตรานี้จะไม่ได้รับการให้สัตยาบัน และในวาระการดำรงตำแหน่งของผู้เข้าสืบท่อเริ่มต้นต่อไป

ข้อ ๒. ให้รัฐสภาประชุมกันปีละหนึ่งครั้งเป็นอย่างน้อย และให้เริ่มเปิดประชุมตั้งแต่เวลาเที่ยงของวันที่ ๓ มกราคม เว้นแต่รัฐสภาจะออกกฎหมายกำหนดวันไว้เป็นอย่างอื่น

ข้อ ๓. ถ้าถึงกำหนดเวลาการเริ่มดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีแล้ว ประธานาธิบดีที่ได้รับเลือกตั้งก่อนเข้าดำรงตำแหน่ง (President elect) ถึงแก่กรรมให้รองประธานาธิบดีที่ได้รับการเลือกตั้งก่อนเข้าดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดี ถ้าถึงกำหนดเวลาการเริ่มดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีแล้ว ยังไม่มีผู้ใดที่ได้รับการเลือกตั้งให้เป็นประธานาธิบดีหรือถ้าประธานาธิบดีที่ได้รับการเลือกตั้งก่อนเข้าดำรงตำแหน่งขาดคุณสมบัติก็ให้รองประธานาธิบดีที่ได้รับการเลือกตั้งก่อนเข้าดำรงตำแหน่งรักษาการเป็นประธานาธิบดีไปพลางก่อนจนกว่าประธานาธิบดีจะมีคุณสมบัติครบ และถ้าในกรณีทั้งประธานาธิบดีที่ได้รับการเลือกตั้งก่อนเข้าดำรงตำแหน่ง หรือรองประธานาธิบดีที่ได้รับการเลือกตั้งก่อนเข้าดำรงตำแหน่งขาดคุณสมบัติ ให้รัฐสภาออกเป็นกฎหมายกำหนดผู้เข้ารักษาการเป็นประธานาธิบดีหรือวิธีการจะเลือกผู้เข้ารักษาการเป็นประธานาธิบดีนั้น ให้ผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งล่วงหน้ารักษาการไปจนกว่าประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดีจะมีคุณสมบัติครบ

ข้อ ๔. ให้รัฐสภาออกกฎหมายกำหนดไว้สำหรับกรณีที่สภาผู้แทนราษฎรจะเลือก

๘๖

ให้เป็นประธานาธิบดีในเมื่อสิทธิที่จะเลือกนั้นได้ตกแก่ตน ถึงแก่กรรมลง หรือในกรณีที่ผู้ที่มีสิทธิเลือกจะเป็นรองประธานาธิบดีในเมื่อสิทธิที่จะเลือกนั้นตกแก่ตน ถึงแก่กรรมลง

ข้อ ๕. ให้ข้อ ๑ และ ๒ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ เดือนตุลาคมถัดจากวันที่ มาตรานี้ได้รับสัตยาบันแล้ว

ข้อ ๖. ให้มาตรานี้ไม่มีผลใช้บังคับ เว้นแต่สภานิติบัญญัติของมลรัฐต่าง ๆ จะได้ให้สัตยาบันในฐานะที่เป็นการแก้ไขรัฐธรรมนูญ จำนวนสามในสี่ของมลรัฐทั้งหมดภายในกำหนดเวลาเจ็ดปี นับแต่วันที่ได้เสนอบทแก้ไขนี้แล้ว

มาตรา ๒๑

ข้อ ๑. ให้ยกเลิกบทแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐมาตราสิบแปด ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ข้อ ๒. การขนส่งหรือการนำเข้ามาในมลรัฐ คินแทน หรืออาณาเขตภายในความครอบครองแห่งสหรัฐ เพื่อส่งแจกจ่ายหรือใช้ซึ่งเครื่องมือของมีนเมออันเป็นการขัดต่อกฎหมายแห่งมลรัฐ คินแทนหรืออาณาเขตภายในความครอบครองของสหรัฐนั้น ๆ จะกระทำไม่ได้

ข้อ ๓. มาตรานี้ไม่มีบังคับ เว้นแต่ที่ประชุม (Convention) ของมลรัฐต่าง ๆ จะให้สัตยาบันในฐานะที่เป็นการแก้ไขรัฐธรรมนูญตามที่ได้อนุมัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ภายในกำหนดเวลาเจ็ดปี นับแต่วันที่รัฐสภาได้เสนอบทแก้ไขนี้ไปถึงมลรัฐแล้ว

มาตรา ๒๒

บุคคลใดจะได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเกินกว่าสองครั้งไม่ได้ และบุคคลใดซึ่งได้รับตำแหน่งประธานาธิบดีหรือรักษาการในตำแหน่งประธานาธิบดีเกินกว่าสองปี ในวาระดำรงตำแหน่งของผู้อื่นที่ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีแล้ว จะได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเกินกว่าอีกครั้งไม่ได้ มาตรานี้ไม่มีผลใช้บังคับแก่บุคคลใดที่ได้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีอยู่แล้วในขณะที่รัฐสภาได้เสนอมาตรานี้พิจารณาอยู่ และจะใช้มาตรานี้บังคับบุคคลใดที่อาจดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี หรือรักษาการในตำแหน่งประธานาธิบดีอยู่แล้วในระหว่างที่มาตรานี้มีผลใช้บังคับ ไม่ให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีหรือรักษาการตำแหน่งประธานาธิบดีหรือรักษาการในตำแหน่งประธานาธิบดีต่อไปจนครบวาระการดำรงตำแหน่งที่เหลืออยู่ไม่ได้

LI RT

มาตรา ๒๓

ข้อ ๑. ให้เขตเลือกตั้งอันเป็นที่ตั้งของรัฐบาลแห่งสหรัฐ มีอำนาจวิธีการที่รัฐสภาจะกำหนดในอันที่จะแต่งตั้ง:

ผู้มีหน้าที่เลือกตั้งประธานาธิบดี และรองประธานาธิบดีให้มีจำนวนเท่ากับจำนวนของสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรรวมกัน ตามที่เขตเลือกตั้งจะพึงมีสิทธิในรัฐสภาเหมือนเป็นมลรัฐหนึ่ง แต่จะต้องมีจำนวนไม่เกินกว่าจำนวนผู้มีหน้าที่เลือกตั้งของมลรัฐที่มีพลเมืองน้อยที่สุด ให้ผู้มีหน้าที่เลือกตั้งของเขตเลือกตั้งเป็นจำนวนเพิ่มเติมผู้มีหน้าที่เลือกตั้งที่ได้รับแต่งตั้งจากมลรัฐต่าง ๆ แต่เพื่อวัตถุประสงค์ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีให้ถือว่าผู้มีหน้าที่เลือกตั้งของเขตเลือกตั้งนี้ได้รับแต่งตั้งจากมลรัฐให้มาร่วมประชุมในเขตเลือกตั้ง และกระทำหน้าที่ดังที่บัญญัติไว้ในบทแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๒

ข้อ ๒. ให้รัฐสภามีอำนาจที่จะบังคับใช้มาตรานี้ โดยการออกกฎหมายที่เหมาะสม

มาตรา ๒๔

ข้อ ๑. สหรัฐมลรัฐใดจะปฏิเสธหรือรอนสิทธิของประชาชนแห่งสหรัฐในอันที่จะออกเสียงในการเลือกตั้งขั้นต้นอันหนึ่งอันใด หรือในการเลือกตั้งอื่นเพื่อเลือกประธานาธิบดี หรือในการเลือกตั้งประธานาธิบดีหรือเพื่อเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในรัฐสภา กว้างเหตุนั้นเป็นผู้ขาดชำระภาษีเลือกตั้งหรือภาษีอื่นมิได้

ข้อ ๒. ให้รัฐสภามีอำนาจที่จะบังคับใช้มาตรานี้ โดยการออกกฎหมายที่เหมาะสม

มาตรา ๒๕

ข้อ ๑. ในกรณีที่ประธานาธิบดีถูกถอดออกจากตำแหน่ง หรือตาย หรือลาออก ให้รองประธานาธิบดีดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสืบแทน

ข้อ ๒. เมื่อใดตำแหน่งรองประธานาธิบดีว่างลง ให้ประธานาธิบดีเลือกรองประธานาธิบดีขึ้นคนหนึ่ง เสนอต่อสภา เมื่อสภาทั้งสองแห่งรัฐสภาลงคะแนนเสียงข้างมากอนุมัติ จึงให้ดำรงตำแหน่งได้

ข้อ ๓. เมื่อใดประธานาธิบดีแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อประธานชั่วคราววุฒิสภา

และประธานสภาผู้แทนราษฎรว่า - คนมิสามารถจะใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประธานาธิบดี จนกว่าประธานาธิบดี จักแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อประธานสภาทั้งสองกลับความที่แจ้งไว้ก่อน

ข้อ ๔. เมื่อใครร้องประธานาธิบดีและเสียงข้างมากของเจ้าหน้าที่ชั้นสูงฝ่ายบริหารหรือของหน่วยงานอื่นที่รัฐสภากำหนดไว้ตามกฎหมาย แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อประธานชั่วคราววุฒิสภาและประธานสภาผู้แทนราษฎรว่าประธานาธิบดีไม่สามารถที่จะใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งของตน ให้ร้องประธานาธิบดีเข้าใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ในฐานะรักษาการในตำแหน่งประธานาธิบดีทันที สืบจากนั้นเมื่อประธานาธิบดีแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อประธานชั่วคราววุฒิสภาและประธานสภาผู้แทนราษฎรว่าตนไม่มีความสามารถปรากฏอยู่แล้ว ให้ประธานาธิบดีกลับใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งของตนอีก จนกว่า ร้องประธานาธิบดีและเสียงข้างมากของเจ้าหน้าที่ชั้นสูงฝ่ายบริหารหรือหน่วยงานอื่นที่รัฐสภากำหนดไว้ตามกฎหมายแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อประธานชั่วคราวของวุฒิสภาและประธานสภาผู้แทนราษฎรภายในสี่วัน ว่าประธานาธิบดีไม่สามารถใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งได้ ให้รัฐสภาวินิจฉัยชี้ขาดเรื่องนี้ โดยเรียกประชุมภายใน ๔๘ ชั่วโมง เพื่อการนี้ ถ้าไม่ใช่ในระหว่างสมัยประชุม ถ้ารัฐสภามีมติด้วยคะแนนเสียงสองในสามของทั้งสองสภภายใน ๒๑ วัน หลังจากรับแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรจากบุคคลคณะหนึ่ง หรือภายใน ๒๑ วันหลังจากการเรียกประชุมในกรณีที่ไม่อยู่ในระหว่างสมัยประชุม ว่าประธานาธิบดีไม่สามารถใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งของตนได้ ให้ร้องประธานาธิบดีคงปฏิบัติหน้าที่รักษาการในตำแหน่งประธานาธิบดีต่อไป ในกรณีที่เป็นอย่างอื่น ให้ประธานาธิบดีกลับใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งของตนอีก.

หมายเหตุ : บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ซึ่งเป็นบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตราสุดท้าย มีความว่า ประชาชนชาวอเมริกันที่มีอายุตั้งแต่ ๑๘ ปีขึ้นไป มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเจ้าหน้าที่ของสหรัฐ ได้

* ไกวิท วงศ์สุรวัฒน์, อเมริกันศึกษา, โรงพิมพ์แพรวพิทยา ๒๕๑๘ หน้า ๓๐๘-๓๔๐

**ธนาคารออมสิน รับบริการมอบเงินช่วยเหลือ หรือ บำนาญ
แก่ข้าราชการทุกฝ่าย พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล หรือ
พนักงานองค์การของรัฐ โคนำเงินที่มอบเข้าบัญชี ณ สำนักงาน
ธนาคารออมสินแห่งใดก็ได้ทั่วประเทศ**

ไปรษณีย์โทรเลข ๒๒๑๗๔๔๔ กอสงเสริมการออมทรัพย์

ธนาคารออมสินราชดำเนิน โทรศัพท์ ๒๒๑๗๔๔๔

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

..... เป็นเงาแห่งความสุข

ไม่ว่าจะเกิดขึ้น ณ ที่ใดกับบุคคลใด
เอสโซ่ ถือเป็นภารกิจสำคัญ
ที่จะสร้างเงาแห่งความสุขนี้

อาจจะสร้างโดยทางตรง
อาจจะสร้างโดยทางอ้อม
อาจจะเป็นการสนับสนุนในด้านการศึกษา
และการวิจัยของสถาบันต่าง ๆ
อาจจะเป็นการร่วมมือช่วยเหลือ
ทางด้านสาธารณประโยชน์
อาจจะเป็นการช่วยในด้านเทคนิคพัฒนา...
... ฯลฯ

เอสโซ่ มีความปิติ-
หากภารกิจดังกล่าว จะเป็นส่วน
เล็กๆ น้อยๆ ที่ช่วยเพิ่มความสุข
ในดินแดนไทยแห่งนี้

Esso ทำมากกว่ามาก

ไม้ประดับกลางแจ้ง

ของ
องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้

- มีลวดลายสวยงาม
แปดกตา
- เหมาะแก่การทำ
เฟอร์นิเจอร์ และ ตกแต่ง
- ราคาถูกกว่า
ไม้สักแผ่นธรรมดา

สนใจติดต่อได้ที่

๑. โรงงานอบไม้ ผลิตภัณฑ์ไม้บางโพ
กรุงเทพฯ โทร. ๘๕๐๓๓๙
๒. ห.จ.ก. ก.ทองแสงพาศน์ชัย๓๕๓/๘
ถนนจักรพรรดิพงษ์ อ.ป้อมปราบ
กรุงเทพฯ โทร. ๘๒๒๗๒๗
๓. โรงงานไม้ประสาน อ.อ.บ. ลำปาง

สอบถามรายละเอียดได้ที่

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ อาคารราชดำเนินนอก

โทร.

813037
813433
813248

บริษัท พระนครก่อสร้าง จำกัด

รับเหมาก่อสร้างทั่วไป

โดยมี วิศวกรและสถาปนิก ประจำบริษัท

๖๓/๘ ถนนสุขุมวิท พระนคร

โทร. ๓๙๑๒๑๑๑-๕

นายสมศักดิ์ วนาสวัสดิ์

กรรมการผู้จัดการ

LIERT

เครื่องปรับอากาศ DUNHAM-BUSH

ผลิตภัณฑ์จากสหรัฐอเมริกา

มีทุกแบบทุกชนิด ตั้งแต่ขนาด ๒ ตัน จนถึงขนาด ๔๐๐ ตัน

เหมาะสำหรับโรงแรม - โรงพยาบาล - อาคารพาณิชย์

แฟลต ฯลฯ

ประสิทธิภาพสูง เติมน้ำแข็ง ใช้งาน กินไฟน้อย

บำรุงรักษาสะดวก ราคาเช่า บริการดี

ลิฟท์ SCHINDLER

ผลิตภัณฑ์จาก สวิตเซอร์แลนด์

มีให้เลือกทุกแบบทุกขนาด มีทั้งชนิดโดยสารและชนิดบรรทุกของ

คุณภาพเยี่ยม - ราคาเช่า - อะไหล่พร้อม - บริการตลอด

๒๔ ชั่วโมง

ฝ่ายบริการผู้ใช้ไฟ การไฟฟ้านครหลวง

แผนกขาย โทร. ๒๐๒๔๗๒, ๒๐๒๐๐๐-๒๐, ๒๐๒๐๒๐-๓๐

คือ ๓๕๐-๓๕๓

แผนกบริการ โทร. ๔๙๖๙๐ ๔๙๙๒๐ ๔๗๐๓๐-๔ คือ ๒๗-๒๘

LIRT

♦️ สุราประไพเลิศไทย
THAI'S FINEST WHISKY

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

เบียร์
ไทย
ตรา
สิงห์

บริษัท ขุนรอกศบริวเวอรี่ จำกัด.

บางกระบือ นครหลวงฯ โทร. 826542-8.

รสเວอรรจีเนซ
จ๊อจ จั๊บจิด
ส่ามิต 14

บุหรีกั๊นกรอง

LIPI